

With Love

With Love

With Love

With Love

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

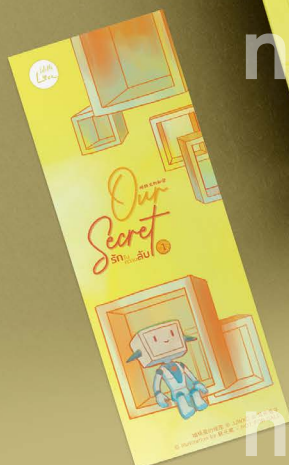
Our Secret รักในความลับ 1

暗格里的秘密

พิมพ์ครั้งที่ 1

JAMSAI

เขียน : เออร์ติงตู้จื้อ
แปล : อ้นนำ

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

暗格里的秘密 1
Our Secret รักในความลับ 1

耳东兔子
เอ๋อर्टงตุ๋จื่อ

|

อันน่า แปลา

"รู้สึกว่ามันไม่ได้ดีเหมือนที่เธอจินตนาการไว้ใช่มั้ย"

เธอรีบโบกมือทันที ไม่ใช่ๆ จะเป็นอย่างนั้นได้ยังไงล่ะ...

"ฉันรู้สึกว่ามันดีมากจริงๆ นะ" ได้ยินเขาพูดแบบนี้ ถึงเขินก็รื้อนใจ รับพูดออกมา เพราะอยากให้เขาสบายใจ ขณะที่เธอเงยหน้าขึ้นก็ปะทะกับสายตาอันลุ่มลึกของเขาพอดี กลางตึกที่เงียบสงัด บรรยากาศรอบข้างสงบนิ่ง ด้านนอกหน้าต่างมีดสนิท สรรพสิ่งกำลังหลับลึก ดอกไม้ใบไม้ไม่ส่งเสียงใดๆ

ภายในห้อง แม้ทั้งสองจะสบตากันเจี๊ยบๆ แต่นี่กลับทำให้ถึงเขินรู้สึกกลัว ราวกับว่ามีอะไรจะหลุดออกไป รู้สึกว่าใจเต้นรัวขึ้นโดยไม่รู้ตัว สายตาของเขาลุ่มลึกและ ดุดัน โจมตีจิตวิญญาณของเธอโดยตรง

"มีบางเรื่องเห็นอยู่แต่ก็พูดให้ชัดเจนไม่ได้ ถึงเขิน ถ้าเธออยู่กับฉัน ฉันจะไม่มีวัน ทำให้เธอต้องน้อยเนื้อต่ำใจ"

คำนำ

ว่ากันว่ารักครั้งแรกของคนส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นในช่วงวัยมัธยม...แต่น้อยนักที่รักในวัยนั้นจะสมหวังและมั่นคงยาวนานจนได้ใช้ชีวิตคู่และอยู่ด้วยกันตลอดไป

With Love ขอพานักอ่านทุกท่านย้อนวันวานสู่ชีวิตวัยรุ่นวัยใสไปกับพระเอกนางเอกจากเรื่อง 'Our Secret รักในความลับ' กันค่ะ

'ติงเชียน' เด็กสาวจากเมืองเล็กๆ ที่ต้องย้ายมาเรียนโรงเรียนชั้นนำในปักกิ่ง นอกจากต้องปรับตัวกับเพื่อนใหม่ สภาพแวดล้อมใหม่ๆ เธอยังต้องรับมือกับอาการหวั่นไหวในหัวใจที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเมื่อได้พบกับคนดังของโรงเรียนอย่าง 'โจวซือเยวี่' เทพคณิตศาสตร์ที่เป็นเพื่อนร่วมห้องของเธออีกด้วยล่ะค่ะ

ช่วงเวลาสามปีในการเรียนมัธยมปลายที่นั่นของเธอนั้นไม่ง่ายเลย แต่เธอก็ยังโชคดีที่มีเพื่อนที่ดีและมีโจวซือเยวี่คอยช่วยเหลือ เรื่องราวของพวกเขาไม่น่าเชื่อความเป็นจริงของชีวิตได้จริงๆ ค่ะ และอยากให้นักอ่านไปร่วมติดตามกันค่ะว่าความลับที่พวกเขาต่างซ่อนไว้ในใจจะเปิดเผยออกมาเมื่อไหร่กัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

ดิงเชียน เด็กสาวตัวเล็กที่ชอบวาดภาพเป็นชีวิตจิตใจ การเรียนและกฎเกณฑ์การใช้ชีวิตถูกแม่ควบคุมอย่างเข้มงวด เป็นคนเก็บตัวไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเอง ขี้อาย แต่ก็เป็นมิตรกับคนอื่น ไม่ใช่คนที่เรียนเก่ง แต่เธอมีความมุ่งมั่นและพยายามที่จะทำสิ่งที่ตั้งใจให้สำเร็จ

โจวซือเยวี่ เด็กหนุ่มรูปร่างสูง หน้าตาหล่อเหลา ฉลาด มีไหวพริบ เก่งทั้งด้านกีฬาและวิชาการโดยเฉพาะด้านคณิตศาสตร์ ชอบหุ่นยนต์เป็นชีวิตจิตใจ เป็นคนพูดจาตรงไปตรงมา เย็นชา และเย่อหยิ่ง แต่เขาก็ดูเป็นมิตรและอบอุ่น

ข่งชาติ เด็กสาวรูปร่างหน้าตาดี ฐานะดี ถูกเลี้ยงแบบตามใจมาตั้งแต่เด็กทำอะไรตามใจตนไม่สนใจคนรอบข้าง มีอิสระเสรีจนเคยตัว มั่นใจในตัวเอง เลือดร้อน รักเพื่อนมาก เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของดิงเชียน

ซ่งจื่อฉี เพื่อนสนิทของโจวซือเยวี่ ปากร้าย ชอบโหวกเหวกโวยวาย จริงใจ มีความฝันว่าอยากจะเป็นนักบิน

เยียนางซิง น้องสาวของดิงเชียนที่สนิทกันมาก ชอบวาดภาพมาตั้งแต่เด็ก และเป็นคนสอนดิงเชียนวาดภาพด้วย คอยสนับสนุนหลานสาวอยู่ตลอด

เหอชิงเหวิน เด็กหนุ่มหน้าตาธรรมดา ตัดผมสั้นเกรียน ผิวคล้ำ นิสัยโมโหรัย มักจะทะเลาะกับดิงเชียนเป็นประจำ ทำตัวเป็นคู่แข่งกับโจวซือเยวี่ในเรื่องการเรียน

หลิวเสี่ยวเฟิง เด็กหนุ่มใสแฉ่ว ผิวคล้ำ รูปร่างผอม เป็นคนที่แทบจะไม่มิตัวตนในห้อง นิสัยสุภาพเรียบร้อย ขี้อาย มักคอยช่วยเหลือดิงเชียนอยู่เสมอ

บทนำ

เดือนกันยายน ปี 2007 ที่แดตร้อนระอุ นักศึกษาใหม่มหาวิทยาลัย
ชิงหวา* เริ่มเข้าเรียน

เมืองทั้งเมืองเวลานี้เหมือนโถเซรามิกที่อากาศไม่สามารถระบายออกได้
กระแสนร้อนยากจะต้านทาน นอกั้วมหาวิทยาลัยชิงหวามีต้นการบูร
เขียวชอุ่มที่ได้รับการตัดแต่งอย่างดีตั้งตระหง่านเรียงรายตามแนวนน
แต่ละต้นสูงใหญ่แข็งแรง ใบไม้หนาแน่นอุดมสมบูรณ์ เหมือนทหารองครักษ์
ที่ตั้งแถวรักษาการณ์อย่างเข้มงวด

ดิงเซี่ยนมื่อจับกระเป๋าดูทางยืนอยู่น้ำหอพักชายเป็นเวลาครึ่งชั่วโมง
เธอรูปร่างไม่สูงนัก รวบผมหางม้าสูง คิ้วบาง ปากเล็ก ดวงตาเต็มไปด้วย
ความเฉลียวฉลาด มีคนเคยพูดว่านอกจากดวงตาคู่นั้นแล้ว ส่วนประกอบ
อื่นๆ บนใบหน้าของเธอก็ล้วนธรรมดา ไม่มีอะไรโดดเด่น แต่พอดูได้
ไม่ขัดหูขัดตา

ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงเธอก็ยังไม่มีที่ท่าจะไปไหน

เฉาเหวินจวิน นักศึกษาสาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ชั้นปีที่สองลงมา

* มหาวิทยาลัยชิงหวา เป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงที่สุดของจีน มีอัตราการแข่งขันสอบเข้าสูงมาก โดดเด่น
ในด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และวิศวกรรม

ซื่อน้ำข้างล่างและเหลือบเห็นภาพนี้เข้า เขารู้สึกแปลกใจจึงคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายแล้วส่งเข้ากลุ่มแชตคิวคิว* ให้เพื่อนร่วมห้อง

*'ภาพแปลกวันนี้ ปรากฏศีลางังฟู** หน้าหอพักชายอย่างน่าประหลาด'*

ในกลุ่มล้วนเป็นพวกคลั่งเทคโนโลยี นอกจากเล่นเกม เขียนโปรแกรม ทำสถิติข้อมูลการทดลองแล้ว เรื่องอื่นๆ ก็ไม่สนใจทั้งสิ้น รูปนี้ไม่ได้ก่อให้เกิดปฏิกิริยาอะไร ไม่มีใครสนใจที่จะตอบ แต่ละคนต่างยุ่งกับงานในมือของตัวเอง

เฉาเหวินจวินแค่แซะอะไรสนุกๆ เล่นเท่านั้น เขาเองก็ไม่ได้สนใจอะไร พอถ่ายรูปเสร็จก็เก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าออกไปยังร้านขายของชำเพื่อซื้อน้ำ

เมื่อได้น้ำมาแล้ว ขณะดื่มน้ำอยู่หน้าร้าน โทรศัพท์มือถือก็ดัง 'ด๊ด...' ขึ้นมา เขาหยิบออกมาดูอย่างไม่มีเบี่ยงอะไร

"พรวด..." น้ำในปากพุ่งพรวดออกไปไกลประมาณสองฟีก้าว

ในกลุ่มมีคนตอบกลับมา ไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นลูกพี่โจวซือเยวี่ยนเอง เขาคือโจวซือเยวี่ยนที่หัวเสียเพราะแพ้การแข่งขันลีกมหาวิทยาลัย ช่วงก่อนหน้านี้

'เธออยู่ไหน'

เฉาเหวินจวินรีบปิดฝาขวด เอาขวดน้ำหนีบไว้ใต้แขนและรีบพิมพ์ตอบ

'เธออยู่ที่หน้าหอพักเราเอง ละ...ลูกพี่จะมาดูมั๊ย'

* คิวคิว หรือ Tencent QQ เป็นโปรแกรมเมสเซนเจอร์สำหรับวินโดวส์ ผลิตโดยบริษัทเทนเซ็นต์จากประเทศจีน

** ศีลางังฟู คือหินรูปร่างเหมือนคนยืน ตั้งอยู่บนภูเขาทางเหนือของเซตู่ซาง มณฑลหูเป่ย์

'อืม'

ผู้หญิงแบบไหนกันนะที่สามารถทำให้ใจซื่อเยี่ยออกมาจากห้องทดลอง
ที่เขาใช้เก็บตัวมาตลอดช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนได้

หลังจากนั้นในหัวของคนทั้งกลุ่มก็เริ่มมีภาพฉากละครตามจีบหนุ่ม
ขึ้นมาทันที พร้อมทั้งยังกำซบเนาเหวินจวิน

'เหล่าเนา รีบเชิญพี่สะใภ้ตัวน้อยเข้ามานั่งข้างในเร็ว'

'เหล่าเนา ช่วยฉันเก็บกางเกงในหน่อย แล้วเอาของลูกพี่ไปแขวนแทน
ด้วยนะ ขอบใจมาก'

'เหล่าเนา นายไปถ่ายรูปหน้าตรงของพี่สะใภ้ตัวน้อยมาให้พวกเราดู
ด้วยนะ'

และเนาเหวินจวินก็ถ่ายมาได้จริงๆ

จังหวะที่ตึงเครียดไม่ทันระว่างตัว เขาก็พุ่งไปตรงหน้าเธอราวสายฟ้าแลบ
แล้วกดชัตเตอร์ จากนั้นก็วิ่งหนีไปด้วยความเร็วราวกับแข่งวิ่งร้อยเมตร
หญิงสาวสีหน้ามึนงง พอได้สติกลับมาก็เห็นเนาเหวินจวินชูโทรศัพท์มือถือ
วิ่งหนีไปแล้ว แถมยังโบกมือให้เธออีกด้วย เขาวิ่งขึ้นตึกไปอย่างเร่งรีบ
ยังไม่ทันหายหอบก็เอารางวัลที่ได้มาจากการสุ่มบ่งให้เพื่อนร่วมห้องอีก
สองคนที่เหลือดู

ในยุคนั้นที่ยังไม่มีแอปฯ เหม่ยเหียน* คงไม่ต้องบอกว่าภาพของ
ตึงเชียนภาพนั้นน่าเกลียดขนาดไหน ดวงตาทั้งคู่ตกใจเหมือนปลาตาย
แม้จะเล็กน้อย ที่ดูน่ารักในยามปกติก็ไม่ได้ดูน่ารักขนาดนั้น แต่ผิวพรรณ
ถือว่าไม่เลว

เมื่อเห็นรูป เพื่อนร่วมห้องต่างแสดงความคิดเห็นว่าสายตาของลูกพี่

* เหม่ยเหียน หรือ Beautycam คือแอปพลิเคชันแต่งรูป

นี่เกินบรรยายจริงๆ และพากันเสียดาย เสียดายใบหน้าอันหล่อเหลานั้นเหลือเกิน

ต่อมาตามคำบอกเล่าของเสี่ยวจางซึ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องกลุ่มเดียวกัน ตอนที่เกิดเหตุเขากับลูกพี่อยู่ในห้องทดลอง กำลังประกอบหุ่นยนต์ที่อีกไม่นานจะต้องใช้เข้าร่วมการแข่งขันลีกมหาวิทยาลัย เมื่อลูกพี่ได้ยื่นข่าวจากในกลุ่มก็ปิดขานุ่นยนต์จนหัก...

ปิดจนหักเลย

เสี่ยวจางกลายเป็นบ้าเพราะเรื่องนี้ เขาโมโหจนบ่นไม่หยุด แม้แต่พูดก็ยังติดๆ ขัดๆ สาปแช่งคุณชายโจวผู้นั้นอย่างครบถ้วนทุกประการ สุดท้ายก็นึกขึ้นได้และถามว่าผู้หญิงคนนั้นคือใครกัน

เฉาเหวินจวินบรรยายงานข่าวที่เพิ่งได้ยินมา "เพื่อนนักเรียน ม.ปลาย ได้ยินว่าเพื่อลูกพี่ เธอถึงกับยอมเรียนซ้ำชั้นจนสอบติดมหาวิทยาลัยชิงหวา แถมยังเข้าสาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ด้วย"

เสี่ยวจางนั่งอึ้งไป มือหยุดสั่น บนหน้ามีอักษรตัวโตเขียนว่า 'บ้าเอ๊ย' มีคนร้องตะโกนขึ้น "ผู้หญิงคนนี้ไม่เบาเลยนะนี่!"

สอบเข้าชิงหวาเพราะความรัก คิดดูแล้วเป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก

"แต่ว่า..." เฉาเหวินจวินหยุดไปครู่หนึ่งพลาจขมวดคิ้วอย่างกังวล "เหมือนว่าลูกพี่จะปฏิเสธเธอ..."

ปฏิกิริยาของทุกคนคือ 'What! สมกับเป็นโจวซือเยวี่ ผู้หญิงนับเป็นอะไรกัน โปรแกรมลิ่งจะเป็นหนทางที่ถูกต้อง'

เป็นจริงดังที่ว่าโลกใบนี้ไม่ใช่ทุกเรื่องที่พยายามแล้วจะสำเร็จ

อีกด้านหนึ่ง

ติงเชียนที่ถูกปฏิเสธก็มึนงง เธอทำกำบัง นิ่งขัดสมาธิบนเตียงในห้องพัก มือเท้าค้างครุ่นคิด ปลายนิ้วชี้เคาะแก้มตัวเองเป็นจังหวะ

พัดลมบนศีรษะหมุนไปมา ทว่าลมร้อนอบอ้าวกลับไม่ถูกพัดหายไป แม้แต่
อากาศโดยรอบก็ยังตั้งตัวเป็นศัตรูกับเธอ

ที่จริงแล้วโจวซือเยวี่ยชอบเธอหรือเปล่านะ

ทันใดนั้นเธอก็นึกถึงคาบเรียนวิชาภาษาจีนสมัยเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่หก

คุณครูใช้มือสองข้างยันแท่นบรรยาย สายตากวาดไปที่นักเรียนทาง
ด้านล่าง นิ้วชี้ต้นแขนตาดำขึ้นพร้อมถามว่า 'ในสายตาของพวกเธอ การเติบโต
คืออะไร'

มีคนตอบสนองไว้มาก รีบแย่งตอบขึ้นมา 'การตื่นขึ้นมาในตอนเช้า
พร้อมกางเกงเปียก แล้วยิ้มในใจว่าไม่ได้ฉี่รดที่นอน'

คนที่แย่งตอบเป็นนักเรียนชายที่เกเรที่สุดในชั้น ปกติเวลาเรียนชอบ
ตอบคำถามคุณครู โดยเฉพาะคุณครูผู้หญิง หลังจากนั้นห้องเรียนที่แต่เดิม
เงียบกริบก็ระเบิดขึ้นมาด้วยเสียงหัวเราะ แม้แต่คนข้างๆ ดิงเซี่ยนก็ยัง
อดหัวเราะไม่ได้

คุณครูผู้หญิงอายุยังน้อยและหน้าบางเดินหนีออกไปด้วยความโมโห
ครึ่งคาบเรียนที่เหลือจึงกลายเป็นว่าให้ทุกคนทบทวนบทเรียนด้วยตัวเอง

ในฐานะที่เป็นตัวแทนวิชาภาษาจีน ดิงเซี่ยนนอนฟุบบนโต๊ะเรียน
เอียงศีรษะมองร่างด้านข้างที่กำลังเขียนอะไรบางอย่างอย่างขะมักเขม้น

โจวซือเยวี่ยกำลังก้มหน้าทำโจทย์วิชาคณิตศาสตร์ เขาคิดคำนวณ
อย่างรวดเร็ว นิ้วมือที่จับปากกานั้นเรียวยาว เห็นข้อกระดูกชัดเจน เห็น
กระตังเส้นเลือดสีเขียวได้ร่างๆ ใบหน้าที่ก้มอยู่เย็นชา มุมปากที่ยกขึ้นนิดๆ
แสดงให้เห็นว่าเขาได้ยินคำพูดเมื่อครูนี้

'โจวซือเยวี่ย'

'หือ?' เด็กหนุ่มตอบโดยไม่ได้สนใจ ปากกาในมือยังคงเขียนต่อไป
ดวงตาไม่เหลือบขึ้นมาแม้แต่บ่อย ยังคงเขียนสมการอย่างรวดเร็วยาวต่อกัน
เป็นพืด ตัวเลขแถวต่อแถวที่ออกมาจากปลายปากกาเขาเหมือนกับแถวทหาร

ที่จัดระเบียบเป็นอย่างดี

ดิ้งเขียนมองดูกระดาษขาวที่เขาเขียนทศคร่าวๆ เต็มไปหมด ก่อนจะมองไปยังคำตอบที่เขาเขียนอย่างไม่ลังเลข้อแล้วข้อเล่าพาลงทอดถอนใจแล้วปลอบใจตัวเอง

อย่าตกใจไป เขาเป็นแชมป์จินตคณิตระดับประเทศ

'ถ้าอย่างนั้นวันนี้นาย... 'ฉีรดที่นอน' หรือ' ดິ้งเขียนเอากางเกงโตะและถามด้วยความสงสัย

วันไหน? วันไหน โจวซือเยวี่ใช้เวลาอยู่นานกว่าจะนึกออกกว่าคือวันไหน เธอยังกล้าพูดถึงวันนั้นอีกหรือ!

'สามวันไม่ตี เธอก็จะขึ้นหลังคารี้อกระเบื้องไข่ม้อย* ครึ่งหน้าถ้าบุกรุกเข้าห้องฉันอีกนะ...' พร้อมๆ กับเสียงที่ฟังดูเริ่มรำคาญของเด็กหนุ่ม ดິ้งเขียนก็โดนเขาเอาปากกาเคาะศีรษะเข้าให้อย่างไม่ปราณี

ดิ้งเขียนคลี่ศีรษะตัวเองแล้วพบลงบนโตะต่อ ชีตๆ เขียนๆ และชุดชื่อที่เดิมที่สลักไว้บนโตะเขียนหนังสือจนเป็นร่องลึกโดยไม่รู้ตัว ขณะที่ชุดก็ไม่ลืมหูลืมตาว่าโยโมโหเขา

'ฉันจะเข้า!'

คุณชายโจววางปากกาแล้วหันขวับมามองเธอทันที เส้นผมเป็นประกายสีทองภายใต้แสงสีทองอันเจิดจ้าของพระอาทิตย์ยามลาลับขอบฟ้า แฉลวาคอยาวจรดคอเสื้อเครื่องแบบนักเรียน ลูกกระเดือกที่ยื่นออกมาขยับเล็กน้อย

'อ้อ ถ้าเธอไม่กลัวตายก็ลองดูแล้วกัน'

ดิ้งเขียนเหม่อมองเขาอยู่อย่างนั้น สายตาอ่อนโยนที่เต็มไปด้วยการหยอกล้อ นิสัยร้ายๆ แบบคุณชายน้อยเริ่มปรากฏออกมาอีกแล้ว

ตอนนั้นเธอมักจะรู้สึกว่โจวซือเยวี่ชอบเธอ

* สามวันไม่ตี ขึ้นหลังคารี้อกระเบื้อง ใช้เปรียบเปรยถึงเด็กที่ซุกซน ต้อรัน มักจะเป็นประโยคที่ผู้ใหญ่ใช้สั่งสอนเด็กที่ไม่เชื่อฟัง

เมื่อนึกถึงตรงนั้นเธอก็เลิริมฝีปากแห้งผากด้วยความเสียตายนิดๆ เพื่อนร่วมห้องที่มาสก์หน้าอยู่ที่เตียงด้านล่างมองเธออยู่ครึ่งชั่วโมงแล้วอดไม่ได้ที่จะพูดขึ้นมา

"วันนี้ฉันได้ยินรุ่นพี่ปีสองคนหนึ่งบอกว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งสอบเข้าชิงหาเพื่อความรัก เป็นเธอใช่ไหม เยี่ยมยอดเหมือนกันนี่นา"

มนุษย์สัมพันธ์ที่ไม่เบาเลยนี้สาวน้อย ไม่นานก็รู้จักรุ่นพี่ปีสองแล้ว

ติงเขียนได้สติกลับมา อยากตอบไปว่า 'เธอก็ชมเกินไป' แต่พอลิดดูอีกที ชมเกินไปอะไรกัน ฝ่ายนั้นยังไม่ได้ตอบรับเธอเลย เธอจึงได้แต่นั่งเอามือเกาศีรษะอย่างกระอักกระอ่วนอยู่บนเตียง

อยู่ว่างๆ เบื่อๆ เพื่อนร่วมห้องที่มาสก์หน้าอยู่ก็ชวนเธอคุยถึงเรื่องประสบการณ์ความรัก

"อย่าใจเสียไปเลย ครั้งแรกไม่ได้ เราก็ลองครั้งที่สอง ครั้งที่สองไม่ได้อีกครั้งที่สาม ครั้งที่สามไม่ได้ ก็ครั้งที่สี่ ฉันนะไม่เชื่อหรอกนะว่าดอกไม้สดแบบเธอจะปักลงบนกองข้าว* นั่นไม่สำเร็จ"

ในมหาวิทยาลัยสายวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมที่หนุ่มหล่อมีอยู่น้อยนิด เต็มเกลื่อนไปด้วยพวกคนโง่ผาง เพื่อนร่วมห้องที่มาสก์หน้าอยู่จึงคิดว่ารุ่นพี่ผู้ชายของติงเขียนคนนั้นก็คงเป็นแค่ผู้ชายสายวิทย์ใส่แว่นตาธรรมดาๆ คนหนึ่ง

สำหรับดอกไม้ที่สดใสดุดเด่นอย่างติงเขียนนับว่าเพียงพอที่จะคู่ควรกับเขาแล้วจริงๆ

ติงเขียนก้มศีรษะกอดเล็บพรางพึมพำ

"เขาไม่ใช่ข้าวสักหน่อย"

เพื่อนร่วมห้องหูไวยินเข้าก็ทำท่ารู้ทัน "รู้แล้วละน่า รู้แล้ว รุ่นพี่ของเธอหล่อที่สุด หญิงสาวที่แอบหลงรักชายหนุ่มข้างเตียงมักจะเป็น

* ดอกไม้สดปักลงบนกองข้าว เป็นคำเปรียบเปรยถึงหญิงสาวหน้าตาสะสวยที่ได้สามีหน้าตาน่าเกลียดหรือนิสัยน่ารังเกียจ

พวกที่ไม่มีสุนทรียภาพ ขนาดคนที่เธอแอบรักและซุ่ม เธอก็จะรู้สึกว่าเขาโดดเด่นเหมือนลอยออกมาจากภาพวาดไข่ม้อยล่ะ"

เมื่อพูดจบเธอก็ชำเลืองมองตึงเขียนแวบหนึ่ง ส่วนตึงเขียนเริ่มฝึกโยคะบนเตียงเงิบๆ ตีลังกาขาฟิงพ่นง แขนทั้งสองข้างยันบนเตียง เลื้อยยืดผ้าฝ้ายสีขาวตกลงจากช่วงเอวมาจนถึงแผ่นหลัง เผยให้เห็นกระดูกสันหลังที่ลึกลงไปและลักยิ้มของวินัส* ที่ไม่ตื่นไม่ลึกทั้งสองข้าง

เพื่อนร่วมห้องที่มาสักหน้าสุดลมหายใจ "ยายตัวเล็ก ดูไม่ออกเลยนะเนี่ย เธอมีของดีนี่นา ไม่เห็นยากอะไรเลย อย่างเธอนี้ละ ไปยืนต่อหน้าเขา สะบัดเสื้อผ้าออก เรื่องกล้วยๆ นิดเดียว"

"เคยถอดแล้ว ไม่ได้ผล" ตึงเขียนหลับตาและพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ความสัมพันธ์ที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้ เพื่อนร่วมห้องที่มาสักหน้าก็คาดไม่ถึง แม้ว่าหน้าอกตึงเขียนจะไม่เน้นว่าใหญ่ แต่ของที่ควรมีก็มีหมด ไม่น่าจะถึงขั้นถูกปฏิเสธแบบนี้

สมัยนี้ยังมีผู้บำเพ็ญทุกรกิริยาซึ่งหาได้ยากแบบนี้อยู่อีกหรือ

เพื่อนร่วมห้องอ้าปากค้าง สมองคิดไม่ทันไปชั่วขณะ "เธอแก้ผ้าหน้าหอพักชายกลางวันแสดๆ หรือ"

"ไม่ใช่" ตึงเขียนกลอกตาที่หนึ่ง

น่าจะเป็นตอนมัธยมศึกษาปีที่หก คุณยายของตึงเขียนป่วยหนัก พ่อไปทำงานต่างจังหวัดเป็นเวลาครึ่งปี พี่สาวคนโตโทรศัพท์มาจากต่างจังหวัดบอกว่าต้องจ้างพยาบาลมาดูแลคุณยาย ค่าดูแลเดือนละหนึ่งพันหยวน รวมกับพี่สาวน้องชายที่ต่างจังหวัดอีกสามคน แต่ละคนออกเงินกันคนละสองร้อยหยวนต่อเดือนก็พอดี

ในช่วงนั้นบ้านตระกูลตึงตกอยู่ในช่วงซักหน้าไม่ถึงหลัง คุณพ่อตึงเพิ่งถูกย้ายงานไม่ถึงสองปี เงินเดือนยังอยู่ในขั้นพื้นฐาน ส่วนคุณแม่ตึง

* ลักยิ้มของวินัส คือรอยยิ้มสองรอยเล็กๆ ที่อยู่บริเวณด้านหลังข้อต่อกระดูกเชิงกรานแถวบันเอว คล้ายรอยลักยิ้ม

ก็เพิ่งตกงานและรอนานใหม่อยู่ที่บ้าน ทั้งยังต้องจ่ายเงินผ่อนบ้านทุกเดือนบวกกับในบ้านยังมีน้องชายซึ่งเป็นปีศาจน้อยที่อยากซื้อโน่นได้นี่ สำหรับคุณแม่ตังแล้ว เงินสองร้อยหยวนนี้นับว่าเป็นเกล็ดน้ำค้ำแข็งทับถมบนกองหิมะ* เลยทีเดียว

ดังนั้นสองสามีภรรยาจึงหารื้อกันและตัดสินใจให้คุณแม่ของตังเขียนกลับบ้านไปดูแลคุณยายสักพัก ในวันถัดมาแม่จึงพาตังเขียนไปฝากที่บ้านตระกูลโจวดูแล จากนั้นก็พาลูกชายกลับต่างจังหวัดด้วยกัน

แม่จากไปครั้งนี้เป็นเวลารวมครึ่งปี

ตังเขียนใช้เวลาช่วงเทอมหนึ่งของชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกที่บ้านตระกูลโจว คืบหน้าที่จะกลับต่างจังหวัดช่วงปิดภาคเรียนฤดูหนาว ทั้งสองทำข้อสอบอยู่ในห้อง

ที่จริงแล้วตังเขียนทำข้อสอบอยู่ในห้องของโจวซือเยวี่ ส่วนคุณชายโจวกึ่งนั่งกึ่งนอนฟังหัวเตียงในท่วงท่าเท่าๆ สบายๆ ขยายช่วงหนึ่งเหยียดตรงอีกข้างชันขึ้นมา ในมือกำลังเล่นเครื่องเล่นเกมส์เลี้ยวป่าหวิง** ตลอดเวลาที่เล่นเกม เขาไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา

ในเดือนมกราคม นอกกรุงปักกิ่งปกคลุมด้วยหิมะ ลมหนาวเย็นยะเยือกนอกหน้าต่างราวกับคลุมไว้ด้วยผ้าห่มขนแกะบางๆ

ตังเขียนไหนเลยจะมีกะจิตกะใจทำข้อสอบ ความสนใจทั้งหมดของเธออยู่ที่เด็กหนุ่มด้านหลังที่ห่มผ้าห่มขนแกะ ทำข้อสอบอยู่นานก็ยังไม่หยุดอยู่ที่ข้อสอง

ผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมง คุณชายโจวเล่นเหนื่อยแล้วก็วางเครื่องเล่นเกมส์ลงพลาจนวนวดคอ แล้วเดินมาหยิบข้อสอบของเธอขึ้นมาตรวจ หลังจากนั้นก็เห็นกระดาษคำตอบที่ขาวสะอาดยิ่งกว่าหิมะข้างนอกเสียอีก

* เกล็ดน้ำค้ำแข็งทับถมบนกองหิมะ หมายถึงโชคร้ายซ้ำๆ หรือหายนะที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า

** เลี้ยวป่าหวิง ชื่อบริษัทเกี่ยวกับสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ประเภทการศึกษา ออกผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเกมและการศึกษาสำหรับเด็กๆ

เขาไม่โมโห ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน แต่ถามอย่างเย็นชา 'ยังจะ
สอบเข้าชิงหาวมั๊ย'

ติงเขียนรู้สึกว่าการที่เธอไม่เหมือนที่มีต่อคนอื่น เมื่อวาน
ตอนสอนดาวประจำชั้นเรียนก็ไม่ใช่แบบนี้ เขามีสิทธิ์อะไรมาสั่งโน่นนี่นั่น
เธอคิดแล้วก็โมโหขึ้นมาจึงโยนข้อสอบทิ้ง

'ไม่สอบแล้ว'

พูดไปได้แค่ครึ่งคำ โจวซือเยวียก็โน้มตัวลงมา มือจับเข้าที่ท้ายทอยเธอ
และดึงเข้าไปตรงหน้าเขา

ริมฝีปากนิ่มๆ อุ่นๆ ของเขาประทับลงมา เด็กหนุ่มค่อนข้างเงอะงะ
เรียกได้ว่าไม่มีชั้นเชิงเอาเสียเลย พอประกบกับริมฝีปากของเธอก็ไม่ขยับเขยื้อน
สักนิด ริมฝีปากทั้งคู่ประกบกันอยู่อย่างงงๆ แบบนี้

โจวซือเยวียเองก็นิ่งอึ้งไปเหมือนกัน

ริมฝีปากทั้งคู่ประกบกันอยู่แบบนี้เป็นเวลาสามนาที

ติงเขียนได้ยินเสียงหอบหายใจเบาๆ ของคุณชายโจว และเสียงดัง
ตึกตักๆ ของหัวใจตัวเองที่แทบจะเต้นทะลุหน้าอกออกมาอย่างชัดเจน

ขนาบของโจวซือเยวียยาวจนแทบคนตายได้ บริเวณเปลือกตาของ
ติงเขียนโดนปลายขนตาที่ทั้งหนาทั้งยาวของเขาสัมผัสจนคันยุบยิบ สะท้าน
ไปถึงหัวใจ

นอกห้องเป็นแนวต้นการบูรเขียวช่อมตลอดทั้งปี ส่วนภายในห้อง
เต็มไปด้วยความรักภายในใจของหนุ่มสาวที่อ่อนประสบการณ์และความลับสน
ว่าวุ่นที่เกิดขึ้นอย่างเงียบๆ

ทั้งสองคนไม่มีใครหลบตา ต่างฝ่ายต่างมองกันด้วยความตะลึงงัน
ปากประกบปาก จมูกชนจมูก ไม่รู้ว่าควรทำอะไรต่อไป

แล้วก็เบิ่งติงเขียนที่เอ่ยปากก่อน 'เอ่อ ต้องขยับสักหน่อยมั๊ย'

ในโทรทัศน์เหมือนจะแสดงแบบนี้ หน้าชนกัน เซยคางของอีกฝ่าย
และเอียงศีรษะไปอีกข้าง

'เจ็บไปเลย' เด็กหนุ่มที่ใบหูแดงกำพุดขึ้น
 หลังจากนั้นตั้งแต่นั้นก็รู้สึกเสียดายนับครั้งไม่ถ้วน
 ครั้งนั้นเป็นครั้งที่เธออยู่ใกล้ใจชือเยียวมากที่สุด เด็กหนุ่มคนนั้นบุคลิก
 เย็นชา หยิ่งทะนงฟังลึกถึงกระดูก ทั้งปากร้าย ทั้งชอบเข้มงวดกับเธอ
 จะมีโอกาสสักกี่ครั้งที่เขาจะเป็นฝ่ายเริ่มก่อน
 ถ้าอย่างนั้นคือนั้นควรจัดการเขาให้เรียบร้อยไปเลย!
 ตอนที่ยังเด็กมากๆ พวกเราต่างเคยมีความฝัน เกี่ยวกับความมุ่งหวัง
 เกี่ยวกับความรัก
 ทุกคนต่างคิดว่าตัวเองเป็นแมรี ซู* แต่ความจริงแล้วเป็นแค่เพียง
 สายฟ้าประติษฐ์**
 คนที่เธอคิดว่าใช่ความจริงแล้วไม่ได้ชอบเธอขนาดนั้น เพียงแต่พวกเรา
 ไม่ยอมตื่นขึ้นมาแล้วรับความจริงเท่านั้นเอง

* แมรี ซู เป็นตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเติมเต็มความรู้สึกหรือจินตนาการของผู้เขียนและผู้อ่าน โดยไม่คำนึงถึง
 หลักเหตุผลและความเป็นจริงหลายประการ และในวงการนักเขียนใช้ศัพท์นี้เพื่อแทนความหมายว่าการเขียนเรื่องที่
 เกินจริง ไม่อิงหลักความเป็นจริง

** สายฟ้าประติษฐ์ เรียกอีกอย่างว่า 'แมรี ซูเทียม' หมายถึงไม่ใช่แมรี ซูตัวจริง ใช้พูดถึงคนที่อยากจะเป็นจุดสนใจ
 แต่กลับไม่มีคุณสมบัติพอที่จะทำได้

บทที่ 1

การหมั้นหมายตั้งแต่เด็ก
ที่เกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว

การแอบหลงรักเป็นการใช้ชีวิตคู่ให้จบลงอย่างสมบูรณ์ในโลกของคน
เพียงคนเดียว

'บันทึกของสัตว์ประหลาดตัวน้อย'

เดือนมิถุนายน ปี 2003 บ้านตระกูลตึงมีเรื่องที่น่ายินดีสองเรื่องใหญ่
เรื่องแรก ตึงเขียนสอบติดโรงเรียนมัธยมเยียนซานซึ่งเป็นโรงเรียนชั้นนำ
ระดับประเทศ เรื่องที่สอง พ่อของตึงเขียนถูกส่งไปทำงานที่สำนักงานผังเมือง
เขตเยียนซาน และหน่วยงานต้นสังกัดยังได้จัดสรรบ้านสวัสดิการรัฐในซอย
เยียนซานให้หนึ่งหลัง แม้ว่าต้องจ่ายเงินผ่อนชำระต่อเดือนจำนวนไม่น้อย
แต่ก็สะดวกสำหรับผู้เป็นแม่ในการดูแลการเรียนของตึงเขียน

แต่ในสายตาของตึงเขียน นี่ไม่ใช่การดูแล แต่เป็นการควบคุม

หากในยุคนั้นพวกกล้องวงจรปิดแพร่หลาย บางทีห้องของเธออาจมี
กล้องติดเต็มไปหมด ตึงเขียนอดขอบคุณยุคสมัยที่ล้ำหลังแบบนี้ไม่ได้
จริงๆ อย่างน้อยเธอก็รักษาพื้นที่ส่วนตัวไว้ได้บ้าง

ซอยเยียนซานมีประวัติยาวนานเป็นร้อยปี แบ่งเป็นสองซอยคือ
ด้านตะวันออกและด้านตะวันตก คนที่อาศัยในซอยด้านตะวันออกเป็น

พวกบรรพบุรุษมีหน้ามีตาในสังคม ส่วนชอยด้านตะวันตก รัฐบาลพัฒนา
กลายเป็นบ้านสวัสดิการรัฐ และจัดสรรให้บรรดาเจ้าหน้าที่หน่วยงานต่างๆ
ผู้อยู่อาศัยล้วนเป็นพนักงานรัฐ

แน่นอนว่าเยี่ยหวันเสียนแม่ของติงเชียนก็ไม่ใช่คนที่รับมือได้ง่ายๆ
การเลือกปฏิบัติเป็นงานถนัดของเธอ

ปลายเดือนมิถุนายน ติงเชียนบอกลาเพื่อนๆ ในชนบท และย้ายเข้ามา
อยู่ที่ชอยเยียนซานพร้อมกับแม่

บ้านสวัสดิการรัฐอยู่ชั้นหนึ่ง มีตึกๆ ครึ่งๆ ผนังลอกเป็นแผ่นตกลงมา
ตรงข้ามกับหน้าต่างห้องติงเชียนมีต้นไม้ทรุดโทรมอยู่ต้นหนึ่ง ใบกิ่งก้านที่
หนาแน่นในฤดูร้อนบัดนี้แสงที่ส่องมาที่ห้องของเธอพอดี บางครั้งเวลา
ทำการบ้านตอนกลางวันก็ยังต้องเปิดไฟ ผ่านไปหนึ่งเดือนเธอเริ่มรู้สึกว่
เวลามองต้นไม้ทรุดโทรมต้นนี้แล้วจะเห็นเงาภาพซ้อน

เมื่อเทียบกับน้องชายที่อยู่ห้องนอนหลักซึ่งมีระเบียบขนาดใหญ่และ
ห้องน้ำส่วนตัว ติงเชียนก็เห็นความลำเอียงของแม่อย่างชัดเจน แต่เธอ
เคยชินจนไม่ใส่ใจอะไร

ติงเชียนนั่งมองต้นไม้ทรุดโทรมต้นนั้นตลอดช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อน
หลังจากนั้นก็มักจะเฝ้าอย่างออก นั่นก็คือการขอย้ายไปอยู่ประจำที่
โรงเรียน

"จะไปอยู่ประจำที่โรงเรียนทำไม อยู่ประจำที่โรงเรียนต้องจ่ายเพิ่มอีก
สองร้อยหยวน ลูกคิดว่าเงินหาง่ายอย่างนั้นหรือ" เยี่ยหวันเสียนก้มตัวดูพื้น
พลางพูด

ติงเชียนคอดก ก้มหน้าจ้องปลายเท้าโดยไม่ขยับเขยื้อนราวกับรู้สึก
อับอายกับคำขอที่ดูอกตัญญูของตนเอง

"อย่ามายุ่งกะกะขวางทางตรงนี้ ถ้าช่วยไม่ได้ก็กลับห้องตัวเองไป
อ่านหนังสือไป" เยี่ยหวันเสียนถือไม้ถูพื้นออกไปซักและเสริมอีกประโยค
โดยไม่หันหลังกลับมา "อย่ามาขวางทางน้องเล่นของเล่น"

ไม่รอให้ตึงเขียนหันมา เจ้าปีศาจน้อยข้างหลังก็ขับรถของเล่นคันใหม่มาซ่างๆ จงใจให้ล้อรถทับนิ้วเท้าของเธอ ตึงเขียนโมโห ปีศาจร้ายภายในจิตใจอยากจะทำลายฤทธิ์ จึงกระเทีบบเท้าลงบนรถของเจ้าปีศาจน้อย

แรงไม่มากเท่าไร รถโคลงเคลงสั๊กพັกกก็กลับมาตั้งอยู่ในสภาพเดิมอย่างรวดเร็ว

เจ้าปีศาจน้อยยอมลงจากรถและเข้าไปผลักตึงเขียนอย่างแรง

ตอนนั้นตึงเขียนกำลังวางเท้าซ่างหนึ่งลงบนโต๊ะเตี้ยๆ พลังมองดูผลของตัวเองอยู่ เมื่อถูกผลักเข้าอย่างแรงก็สูญเสียการทรงตัว ล้มใส่เก้าอี้หนึ่งเนื้อไม้แท่น หน้าผากชนเข้ากับขอบเก้าอี้แล้วปูดขึ้นเป็นลูกใหญ่ทันที

"ตึงจวินซง!" ตึงเขียนคำรามเสียงต่ำเพราะกลัวว่าแม่จะทำหนี

ตัวการร้ายวัยแปดขวบกลับไปนั่งที่รถของเล่นของตัวเอง ประหม่อและชี้ที่ศีรษะเธอพร้อมกับหัวเราะ

ตึงเขียนใช้มือคลึงศีรษะ ตรงกึ่งกลางระหว่างคิ้วปูดขึ้นเหมือนมีเขากอกออกมา

"ขอโทษเดี๋ยวนี้!" ในใจเธอถูกเป็นไฟ แต่สุดท้ายปากกลับพูดออกมาได้แค่สี่พยางค์

ตึงจวินซงทำหน้าล้อเลียนใส่เธอ "ไม่ แะรึๆๆๆ!"

เจ้าปีศาจน้อยทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ทำให้เธอโกรธถึงขีดสุด ตึงเขียนยืนขึ้นเตะรถของเล่นจนคว่ำในคราวเดียว แม้แต่เจ้าปีศาจน้อยก็กลิ้งตกลงไปบนพื้น

เขาคลานขึ้นมานั่งบนพื้น ใช้มือปิดตาและร้องไห้เสียงดังลั่นพร้อมกับแอบซำเลียงมองว่าแม่เข้ามาแล้วหรือยัง เมื่อเห็นว่ายังไม่เข้ามาจึงร้องดังกว่าเดิม

"ฮือๆๆ...พีตีผม! พีตีผม!"

น้องชายคนนี้ตั้งแต่เล็กก็เรียนรู้วิธีร้องเรียกความสงสารเห็นใจ ร้องเหมือนเป็นเรื่องใหญ่โตจริงๆ ในที่สุดแม่ที่ซั๊กผ้าถูพื้นอยู่ข้างนอกก็เข้ามาจนได้

เยี่ยหวันเสียนเช็ดมือแล้วรีบเข้ามาทันที กวาดตามองที่เดียวก็พอจะ

รู้คร่าวๆ ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น รีบดึงลูกชายสุดที่รักเข้ามากอด

"ลูกจ๋า พี่แกล้งลูกเธอ"

ระหว่างที่พูดก็ไม่ลืมทำตาเขียวใสติงเขียวน

ส่วนเจ้าปีศาจน้อยตัวร้าย เมื่อเห็นคนให้ท้ายก็ฟ่องทันที

เย้ยหัวนเสียนรักลูกชายหัวแก้วหัวแหวนคนนี้มาก เธออุ้มพลงปโลบโยน
ติงจวินซง ขณะที่ปโลบก็ใช้มือตีติงเขียวนอย่างแรง

"พี่สาวลูกทำผิด พี่สาวลูกทำผิด ลูกรัก อย่าร้องไห้เลยนะลูก!"

หากเป็นเมื่อก่อนเธอคงก้มหน้ารับผิดไปแล้ว แต่ติงเขียวนในวันนี้มีท่าที
แข็งกร้าวเป็นพิเศษ ใบหน้าแดงก่ำ กัดฟันแน่นไม่ยอมรับผิด แถมยังเถียง
คอเป็นเอ็น

"น้องเป็นคนเริ่มก่อน ผลักหนูจนหัวปูดขนาดนี้!"

เย้ยหัวนเสียนจ้องเธอ "น้องไม่รู้เรื่องอะไร ลูกจะทำตัวไม่รู้เรื่องตามน้อง
หรือไง น้องไม่ได้ตั้งใจสักหน่อย! ลูกเป็นพี่สาวเขาอะ จะยอมน้องบ้างไม่ได้
หรือไง น้าเล็กบอกว่าลูกเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น ดูแล้วไม่ผิดเลย ลูกก็เหมือน
พ่อของลูก ไม่รู้บุญคุณคน!" จากนั้นก็ดันตัวลูกสาว "รีบขอโทษน้อง! วันนี
เป็นอะไรไป! เร็วสิ!"

ทันใดนั้นก็มียเสียงตะโกนระเบิดออกมา "ไซ้ หนูเป็นคนอกตัญญู!"

เย้ยหัวนเสียนถูกลูกสาวตะโกนใส่จนอึ้งงัน ตาค้างมองติงเขียวนิ่ง
กลับเข้าห้องของตัวเองไป จากนั้นก็มีเสียงปิดประตูดังปังตามมาทันที

เย้ยหัวนเสียนสะดุ้งรู้สึกตัว ลูกสาวตัวดีปีกล้ำขาแข็งบังอาจเถียงกับเธอ
หากไม่ใช่เพราะในมือยังอุ้มลูกชายอยู่ เธอคงพุ่งตัวไปดึงหูลูกสาวตัวดีมา
สั่งสอนให้รู้เรื่องสักรอบแล้ว

"สอบติตมัยมเยียนซานแล้วถือว่าเก่งนักไซ้มัย ก๊ลามาชิ้นเสียงเถียง
กับฉัน! นังตัวดี! น้าเล็กของแกพูดไม่ผิด! นังตัวดี แกมันเจ้าคิดเจ้าแค้น
แถมยังใจแคบอีก ฉันไม่น่าคลอดแกออกมาเลย!"

ติงเขียวนไพล่มือทั้งสองข้างไว้ด้านหลัง ตัวแนบประตู หอบหายใจเบาๆ

เธอปรบมือให้ตัวเองในใจ ทนรับสภาพไม่เป็นธรรมดาเสียกว่าปี จู่ๆ ก็รู้สึกว่าการที่ตัวเองเถียงแม่เมื่อครู่นี้ช่างกล้าหาญเหลือเกิน เธอรู้สึกว่าตัวเองโกล้งจะโตแล้ว

เพราะในหนังสือกล่าวไว้ว่าสัญลักษณ์ของการเติบโตขึ้นคือการต่อต้าน การต่อต้านก็เริ่มจากการเถียงนั่นเอง

ดิงเขียนเอียงคอมองตัวเองในกระจกแต่งตัวที่อยู่เบื้องหน้า รูปร่างเธอไม่สูง ผอม ตัวเล็ก ผมสีดำนัดเป็นหางม้าไว้ด้านหลังศีรษะ ตัวแบนๆ ไม่ถึงกับสวย แต่ก็พอดูได้

หน้าผากที่ขาวสะอาดปูดขึ้นมา

น่าแปลก เธอรู้สึกว่าเธอเล็กๆ แบบนี้ก็เข้ากับสีหน้าและอารมณ์ของเธอในวินาทีนั้นเหมือนกัน หากมีเชื้ออีกอย่างก็คงจะดี

พอคิดถึงตรงนี้ เธอก็อดไม่ได้ที่จะทำท่าขบขัน แยกเขี้ยวแหลมเป็นประกาย ทำสีหน้าให้ดูตุ๋นที่สุด

ท่ามกลางความวุ่นวายข้างนอกประตู ดิงเขียนมุดตัวเข้าไปในผ้าห่ม ร่องเล็กๆ ของเธอขดเหมือนเปาะเปี๊ยะกึ่ง นัยน์ตาที่ขยับอย่างรวดเร็วคู่นั้น จ้องไปยังไปไม่เขี้ยวขมูที่ปลิวไสวนอกหน้าต่าง

น้องชายยังคงร้องไห้เสียงดังอยู่ที่ห้องรับแขก ทั้งยังมีเสียงกีดพันด่าของแม่ลอยเข้ามาให้ได้ยินเป็นระยะ

"ยายเด็กใจแคบ สอบติดโรงเรียนมัธยมเยียนซานก็โอหังอวดดี ลูกรักของแม่ ไม่ต้องร้องไห้ละ แม่ต้องไปทำกับข้าวแล้ว"

จากนั้นก็ได้ยินเสียงประตูใหญ่เปิดออก พ่อของดิงเขียนเลิกงานกลับมาแล้ว เยี่ยนห้วนเสียนอุ้มลูกชายไปฟ้อง

ในบ้านพ่อของดิงเขียนจะเป็นคนเงียบๆ พุดน้อยมาโดยตลอด ส่วนมากมักจะนั่งสูบบุหรี่อยู่ข้างๆ ก็เหมือนกับตอนนี เมื่อได้ยิน 'คำฟ้อง' จากเยี่ยนห้วนเสียนก็เพียงแต่หยิบบุหรี่ย่อยออกมาจากกระเป่าและเอาเข้าปากเงียบๆ

เยี่ยห้วนเสียนโกรธสุดขีด จึงผลักเขาที่หนึ่ง "อย่างน้อยคุณก็พูดอะไรบ้างได้มั้ยอะ! ลูกสาวคุณนะ นับวันจะยิ่งเอาไม่อยู่แล้วนะ!"

พ่อของติงเชียนเห็นเหตุการณ์วุ่นวายแบบนี้จนชินชาเสียแล้ว เขารู้สึกรำคาญขึ้นมาจึงดับบุหรี่

"ลูกของคุณ ลูกของคุณ ลูกสาวไม่ใช่เธอที่คลอดออกมาเหรอ อุ้มแต่ลูกชายทั้งวัน ตามใจจนเสียเด็กแล้ว"

เสียงร้องของน้องชายยิ่งดังขึ้น ติงเชียนแอบกัดฟันหลบอยู่ใต้ผ้าห่ม เยี่ยห้วนเสียนเหมือนลูกโป่งที่โดนเจาะแตกอย่างฉับพลันจึงขึ้นเสียงทันที "คุณหมายความว่ายังไง! หาว่าฉันโง่ลูกชายเหรอ ตอนแรกก็เพราะบ้านคุณนั่นแหละที่บังคับให้ฉันมีลูกชาย ถ้าไม่ใช่เพราะความคิดโบราณๆ ของบ้านคุณ ฉันจะอดทนมีลูกชายให้คุณเหรอ! ตอนนั้นกลับมาโทษฉัน!"

เสียงร้องไห้ของน้องชายบวกกับเสียงทะเลาะกันเป็นพื้นเป็นไฟของผู้ใหญ่สองคนทำให้ข้างนอกวุ่นวายจนและเป็นจึกเลยทีเดียว

เงาของต้นไม้ทรุดโทรมนั้นค่อยๆ เลื่อนรางไป ติงเชียนถูกความวุ่นวายรอบำงวนที่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่อีกที่ก็วุ่นวาย เธอเคยชินกับมันเสียแล้ว นี่เป็นเหตุการณ์ปกติของบ้านเธอ

ความคิดสุดท้ายก่อนที่เธอจะหลับไปคือ...

ขอให้สามปีที่ผ่านมาไปไวๆ ้วยสิบแปดปีที่เหมือนนรกสืบสิ้นสุดลงสักทีได้มั้ยนะ

วันรุ่งขึ้นความวุ่นวายเมื่อวานกลายเป็นควันที่หายลับตาไปอย่างรวดเร็ว

เยี่ยห้วนเสียนพาลูกสาวลูกชายไปบ้านตระกูลโจวทำยชอยด้านตะวันออก

ก่อนออกจากบ้าน เยี่ยห้วนเสียนกำชับพวกเธอหลายต่อหลายรอบว่า คุณลุงโจวท่านนี้เป็นผู้ดี การที่พ่อได้ย้ายงานในครั้งนี้ คุณลุงโจวมีส่วนช่วย

ไม่น้อย ระหว่างอยู่บนโต๊ะอาหารต้องพูดจาดังๆ

เมื่อพูดจบเธอก็หันมามองตึงเชียนและเอ่ยกำชับเป็นพิเศษ "คุณลุงโจว มีลูกชายคนหนึ่ง สอบติดโรงเรียนมัธยมเยียนซานในปีี้เหมือนกัน แม่ได้ยื่น มาว่าคะแนนรวมยังสูงไม่เท่าลูก ยังไงลูกก็ช่วยๆ เขาหน่อย ผูกมิตรกับเขาไว้"

ตึงเชียนรู้สึกว่ในสายตาของแม่ มาตรฐานในการแบ่งประเภทคน ไม่ว่าจะเป็่นหญิง ชาย เด็ก ชรา มีเพียงสองประเภท นั่นก็คือคนที่ มีประโยชน์กับคนที่ไม่มีประโยชน์

"คะ"

เธอตอบรับไปอย่างส่งๆ เหมือนหุ่นยนต์ แต่ในขณะที่เดียวกันก็คิดว่า ตัวเองกำลังเข้าสู่ช่วงต่อต้าน เธอจะไม่ทำตามคำสั่งของแม่เป็นอันขาด หรือถ้าแรงกว่านั้นอีกหน่อยก็คื้ทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม แต่ในวินาทีที่เธอเห็น คุณชายน้อยผู้นั้น ตึงเชียนกลับอยากอยู่ในแนวร่วมเดียวกับมารดาขึ้นมาทันที

คุณลุงโจวในวัยสี่สิบกว่าปีนับว่าเป็นคนดูดีทีเดียว ใส่แว่นตารอบทอง ทำทางดูผู้ดีมีมารยาท ส่วนคุณนายโจวก็เป็นหญิงสาวที่สวยที่สุดเท่าที่ ตึงเชียนเคยเห็นมา ตึงเชียนใช้คำว่า 'หญิงสาว' อย่างไม่รู้สึกผิดแปลกอะไร เพราะเตาอายุคุณนายโจวไม่ออกจริงๆ

เยี่ยหวันเสียนใช้ความสามารถในการประจบสอพลอเต็มที่ คอยเอาอก เอาใจคุณนายโจวอ้อมหน้าอ้อมหลัง คุณนายโจวเองก็คงแขนเธออย่างสนิทชิดเชื้อเป็นธรรมชาติและพูดกับเธออย่างสุภาพ

"วันนี้บ้านคุณพาเด็กๆ มาด้วยพอดี จั้้นเชิญทุกคนอยู่กินข้าวด้วยกัน เถอะนะคะ"

เยี่ยหวันเสียนยิ่งกว่ารอคอยสิ่งนี้ แต่แสร้งทำเป็นพูดอย่างเกรงใจ "จะรบกวนพวกคุณมากเกินไปหรือเปล่าคะ"

คุณนายโจวยิ้มพรางบอกมือ "รบกวนอะไรกัน ก็แค่เพิ่มตะเกียบอีกไม่กี่คู่เอง เป็นเพื่อนนักเรียนมัธยมเยียนซานของซือเยวี่ยั้งนั้น จะได้

ทำความเข้าใจกันเคยกันเอาไว้หน่อย"

"ใช่ค่ะ" เมื่อพูดจบเยี่ยหวันเสียนก็ตืดตืดเขียนเข้ามา "เขียนเขียนนี่คือคุณป้าโจวที่แม่เคยพูดให้ลูกฟังบ่อยๆ ใจจะ"

ตืดเขียนมองคุณนายโจวเงียบๆ กำลังคิดว่าถ้าในตอนนี้อะพูดว่า "ความจริงแล้วแม่ไม่เคยพูดถึงคุณเลยคะ" เยี่ยหวันเสียนจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

แต่คุณนายโจวเป็นคนน่ารักอ่อนโยน ตืดเขียนจึงสงบปากสงบคำไว้ชั่วคราวและยิ้มอย่างน่ารัก

"คุณป้าโจว สวัสดิ์ค่ะ ได้ยินแม่พูดถึงคุณป้าอยู่บ่อยๆ เลยคะ"

สัญลักษณ์ของช่วงต่อต้านข้อแรกคือโกหกโดยไม่กะพริบตา

คุณนายโจวลบศรัทธาเธอ "เด็กดี"

แม่บ้านทำอาหารเสร็จแล้ว คุณนายโจวพาตืดเขียน น้องชายเธอ และแม่มานั่งที่โต๊ะอาหาร

เด็กผู้หญิงสวมหมวกติดดอกไม้วิ่งนำลงมาจากบันไดเป็นคนแรก พอเห็นตืดเขียนก็วิ่งไป ก่อนจะยิ้มและหาที่นั่งนั่งลง

"คุณน้าคะ พี่สาวคนนี่คือใครคะ"

คุณนายโจวกล่าว "เป็นเพื่อนของพี่ชื่อเยวี่ของหนูใจจะ ชื่อตืดเขียน"

เด็กผู้หญิงคนนั้นใบหน้ากลม ผิวขาวเนียน หน้าตาสวยมาก เธอนั่งลงบนเก้าอี้โต๊ะอาหารห่างจากตืดเขียนครึ่งโต๊ะแล้วหันมาโบกมือให้

"สวัสดิ์ค่ะพี่ ฉันชื่อซ่งอี่จิ้น"

ซ่งอี่จิ้นน่าจะเป็นเด็กผู้หญิงที่สวยที่สุดเท่าที่ตืดเขียนเคยเห็นมา สวยกว่าเด็กผู้หญิงที่สวยที่สุดในโรงเรียนเก่าของตืดเขียนเสียอีก

เธอโบกมือเช่นกัน ทำสีหน้าท่าทางที่ตัวเองคิดว่าเป็นมิตรที่สุด ยิ้มออกมาเล็กน้อย "สวัสดิ์จ้ะ ฉันชื่อตืดเขียน"

ซ่งอี่จิ้นเก็บมือกลับมาและชมเธอ "พี่ผอมจังเลย"

ตืดเขียนตอบกลับ "เธอก็สวยมากจ้ะ"

เด็กกำลังโตสองคนรู้จักมารยาทการพูดจาเียนอกกันบนโต๊ะอาหารเหมือนในโลกของผู้ใหญ่ ทำเอาคุณนายโจวกับแม่ของติงเซี่ยนหัวเราะไม่หยุด

แต่พวกเธอไม่รู้ว่ในโลกของติงเซี่ยนกับช่งอี่จิ้น ทั้งสองเป็นผู้ใหญ่แล้ว

คุณนายโจวยิ้ม "เออล่ะ พอแล้ว เด็กน้อยสองคนนี่มาเลียนแบบคำพูดอะไรของผู้ใหญ่กันจ๊ะ"

แม่ติงเซี่ยนเสริม "เด็กสมัยนี้โตไวเหลือเกิน"

แม้ว่าผู้ใหญ่จะพูดเช่นนั้น ช่งอี่จิ้นกับติงเซี่ยนกลับยิ้มให้กัน นี่เป็นความลับของการเติบโต

ติงเซี่ยนเคยอ่านเจอประโยคหนึ่งในหนังสือ...

ผู้ใหญ่มักจะมองว่าพวกเธอเป็นเด็กน้อย เพราะว่าพวกเขาไม่ยอมยอมรับว่าตัวเองแก่แล้ว

ผ่านไปสัปดาห์ที่ยังมีคนไม่ลงมา คุณนายโจวเริ่มหงุดหงิด "อี่จิ้น ทำไมพวกเขายังไม่ลงมา"

"พวกพี่เจียงเงินยังเล่นเกมอยู่คะ หนูหิวก็เลยลงมาก่อน ส่วนพี่ซื่อเยี่ยยังนอนอยู่ ปลุกไม่ยอมตื่นค่ะ ทำไมเขานอนซมเป็นหมาทุกวันเลย..."

เธอพูดจบก็รู้ตัวทันที เผลอปากไวไปหน่อย ตีอกชกลมว่าตัวเองไม่น่าพูดจาไม่ดูตาม้าตาเรือเลย ลืมไปว่าต่อหน้าผู้ใหญ่ต้องมีมารยาท ช่งอี่จิ้นจึงแลบลิ้น ทำตัวไม่ถูก

คุณนายโจวเกาศีรษะพลางต่อว่า "ทำไมหนูพูดแต่คำหยาบทั้งวันทั้งคืนเลย" ขณะที่กำลังพูดอยู่นั้น จู่ๆ ประตูห้องพักแขกชั้นบนก็เปิดออก มีเสียงคนพูดดังขึ้น ช่งอี่จิ้นส่งเสียงบอก

"อ๊ะ พวกพี่เจียงเงินลงมาแล้ว"

คุณนายโจวจึงตะโกนขึ้นไปชั้นบน "อาเฉิน!"

เสียงพูดคุยของคนสองสามคนหยุดลง จากนั้นเสียงสไตลของตึกหนุ่ม

ก็ตั้งขึ้น "อยู่ที่นี่ครับ"

"เธอไปเรียกชื่อเวียห์หน่อย เด็กคนนี้นอนจนใกล้จะตายแล้ว พวกเรา รอเขามากินข้าวอยู่ ส่วนคนอื่นไปล้างมือแล้วลงมากินข้าวจะ"

"รับทราบครับ" เลียงเงินเฟิงชนะไปสองเกมจึงอารมณ์ดีสุดๆ 'คุณนำ รอแป๊บหนึ่งนะครับ ผมจะไปลากตัวเขาลงมาให้ครับ"

ต่อจากนั้นก็ได้ยินเสียงทุบประตูจากชั้นบนดังปังๆ ตามมาด้วยเสียงหัวแบบเด็กหนุ่มของเลียงเงิน แถมเขายังทำเสียงเหมือนผู้ประกาศข่าว

"อาเยวีย! ตื่นได้แล้ว!! แม่นายเรียกกินข้าว!!" ดูเหมือนเลียงเงินไม่ยอมอ่อนข้อให้แม้แต่บ่อย "เปิดประตู! เปิดประตู!!"

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดถึงตื่นถึงรู้สึกตื่นเต้น เธอสงบลงหายใจฟังเสียงจากชั้นบน

พูดตามตรงเธอเองก็อยากรู้จักคุณชายน้อยคนนั้นเหมือนกัน สามภรรยาตระกูลโจที่มียื่นฟ้าประทานขนาดนี้ จะมีลูกออกมาฟ้าประทานขนาดไหน ทันไค่นั้นชั้นบนก็เงียบไปสามวินาที

ก่อนจะเริ่มต้นด้วยเสียงรองเท้าแตะลากพื้นเข้ามาใกล้ หลังจากนั้นก็เป็นเสียงประตูที่ถูกเปิดออกดังแอ๊ด...ตามด้วยเสียงโมโหและรำคาญถึงขีดสุดตั้งขึ้น

"เลียงเงิน อยากตายไหม้ย!"

เท้าที่ตึงเชียนพัง เสียงนั้นมีความ่วงงุนและความจ้วงเจียที่ให้ความรู้สึกเซ็กช้อย่างประหลาด

เลียงเงินกลัวคุณชายน้อยที่จ้วงเจียเพ่งตืนคนนี้มากทีเดียว เขาทิ้งท้ายไว้ว่า "แม่นายเรียกกินข้าว" หลังจากนั้นก็รีบวิ่งลงไปข้างล่างอย่างรวดเร็วราวกับลมพัด วิ่งผ่านห้องรับแขกและห้องครัว

ทันไค่นั้นเขาก็หันมาและมองตรงมาที่ตึงเชียนทันที จากนั้นก็พินิจดูเธอตึงเชียนอยู่ข้างๆ คุณนายโจ ใส่กระโปรงสีขาว หน้าตาจิ้มลิ้มมือทั้งสองข้างวางบนตักอย่างเป็นระเบียบ ดูน่ารักเรียบร้อย มีเพียงหน้าผาก

ที่พูดเป็นลูกจันทุนาชั้น

เจียงเงินอึ้งจัน ในใจคิดว่าเด็กสาวคนนี้จะไปตกตักกับใครที่ไหนมา

ด้านหลังโจวซือเยวี่ยี่ตาง้วเจียงลงบันไดมา สวมรองเท้าแตะเดินเสียงดัง มือทั้งสองสอดอยู่ในกระเป๋ากางเกง ท่าทางสบายๆ เดินลงมาอย่างไม่ช้าไม่เร็ว พอมาถึงบันไดสองสามขั้นสุดท้ายเขาก็รีบก้าวอย่างรวดเร็ว ในที่สุดขาเรียวยาวก็ถึงพื้น จากนั้นก็เดินด้วยความเร็วปกติอีกครั้ง ขณะที่ผ่านเจียงเงิน เขาก็ใช้มือข้างหนึ่งตบหัวเพื่อนไปที่หนึ่งพร้อมเอ่ยปากอย่างฉุนๆ

"อึ้งอะไร"

เสียงพูดของเขาเพราะมาก ดึงดูดคนได้ราวกับมีแม่เหล็ก เป็นเสียงผู้ชายที่เพราะที่สุดเท่าที่เจียงเงินเคยได้ยินมา นอกจากนี้สำเนียงยังชัดเจนและฟังดูสบายๆ ไม่เหมือนสำเนียงปักกิ่งโง่ๆ ของเจียงเงิน

เจียงเงินกำลังจะถามเขาวนั้คือใคร ปรากฏว่าคุณชายน้อยคนนั้นไม่ได้มองมาทางเจียงเงิน เขาตรงมาที่โต๊ะอาหารและลากเก้าอี้ข้างชั่งอี่จันออกมานั่งลง ส่วนเจียงเงินตามมาทันทีและนั่งลงข้างเขา

เจียงเงินที่เดิมทีก้มหน้า เมื่อได้ยินเสียงปึงปึงนี้ก็เงยหน้าขึ้นมอง จากนั้นก็โดนหนุ่มน้อยหัวรั้งนุกทำให้ตกตะลึง

ที่แท้ก็คือคุณชายน้อยนั่นเอง ผิวพรรณดี กรอบหน้าและรูปร่างเหมือนจะสง่างามมาตั้งแต่กำเนิด

โจวซือเยวี่ยี่เพิ่งตื่น ผมยุ่งกระเซอะกระเซิง เขาใช้มือจัดให้เรียบร้อย ใบหน้านั้นนอกจากได้ตาล้ำที่เห็นได้ชัดแล้วก็แทบจะหาข้อเสียอื่นไม่ได้เลย

เจียงเงินถอนใจ หล่อกระชากริษยาณใจไปเลย หล่อกระชากริษยาณใจจริงๆ!

โจวซือเยวี่ยี่ไม่ได้สังเกตว่าบนโต๊ะมีคนแปลกหน้านั่งอยู่อีกสามคน เขามัวแต่ก้มหน้าชดน้ำซุ๊ปในมือตัวเอง จนเมื่อคุณนายโจวเอ่ยปากเรียกชื่อเขา

"ซือเยวี่ยี่"

"หืม?" โจวซือเยวี่ยซดน้ำซุ๊ปคำสุดท้ายเสร็จ เลี้ยวริมฝีปากและค่อยๆ
เงยหน้าขึ้นมอง

"นี่คือคุณน้าตึง นี่คือตึงเซี่ยน พวกลูกเคยเจอกันตอนเด็กๆ"

โจวซือเยวี่ยสายตาสันเล็งเล็กน้อย แต่ไม่ชอบใส่แว่น เขาหรีตาพยายาม
มองว่าเป็นใคร แต่ก็จำอะไรไม่ได้ ได้แต่โน้มตัวมาด้านหน้าและพูดอย่าง
สุภาพ

"สวัสดิ์ครับคุณน้าตึง" คำทักทายของเขาเป็นไปตามมารยาท ไม่ได้รู้สึก
เกร็งกับคนแปลกหน้า ดูสบายๆ เป็นธรรมชาติอย่างมาก

หลังจากนั้นเขาก็หันสายตามาที่ตึงเซี่ยน ลูบขอบปากเบาๆ ท่าทางดูดี
มีชาติตระกูลที่สุด

หากเปรียบเทียบกันแล้ว ตึงเซี่ยนก็เหมือนคนบ้า สายตาไม่รู้จักมอง
ไปตรงไหน พยักหน้าอย่างเกร็งไปหมด หลังจากนั้นก็รีบกำหน้ามอง
ขามข้าวของตัวเองอย่างลนลาน ไม่รู้ว่าเขินอายอะไร

"นี่คงเป็นซือเยวี่ยสินะคะ โตขึ้นมาหล่อเหลาเชียวค่ะ" แม่ตึงเซี่ยน
ยิ้มเหมือนมองลูกชายตนเอง "ตอนเด็กๆ น้าก็เคยอุ้มเธอนะ คิดไม่ถึงว่า
ตอนนี้จะโตขนาดนี้แล้ว"

คุณพ่อโจวอี้มเห็นด้วย รู้สึกใจหาย "ใช่ เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ"

แม่ของตึงเซี่ยนสะกิดลูกสาวที่นั่งเงียบอยู่ข้างๆ "เซี่ยนเซี่ยน นี่ซือเยวี่ย
โง่ลูก ตอนเด็กๆ ลูกสองคนยังเคยนอนเตียงเดียวกันเลยนะ"

ทั้งสองอิงไปทั้งคู่

คุณนายโจวกระแอม เมื่อเห็นลูกชายคิ้วขมวดไม่พอใจก็รีบช่วยแก้
สถานการณ์ "เรื่องตอนเด็กอย่าไปพูดถึงเลย ตอนนั้นเขาทั้งคู่ยังจำอะไรไม่ได้
ด้วยซ้ำ จิงลี เซี่ยนเซี่ยน ได้ยินว่าหนูก็สอบติดโรงเรียนมัธยมเยียนซาน
ไช่มัยจ๊ะ"

ตึงเซี่ยนยังไม่ทันได้สติกลับมา ลู่วๆ พ่อโดนเรียกชื่อก็เอ่ยปากออกมา
โดยไม่รู้ตัว "หกร้อยแปดสิบห้าคะแนนค่ะ"

ประโยคนั้นกลายเป็นคำติดปากเธอไปแล้ว หลังจากสอบเข้าโรงเรียนมัธยมศึกษาได้ เยี่ยนหวันเสียนก็เที่ยวอวดไปทั่วว่าเธอสอบติดโรงเรียนมัธยมเยี่ยนซาน ทำเอาเวลาเธอออกไปข้างนอก พอเจอผู้คนก็จะถูกถามว่าสอบติดโรงเรียนมัธยมเยี่ยนซานหรือ สอบได้กี่คะแนน

ดังนั้นหยร่อยแปดสิบห้าคะแนนจึงกลายเป็นคำติดปากเธอเพราะเหตุนี้ ก่อนหน้านี้นี้ทั้งสองบ้านเคยเจอกันแค่ครั้งเดียว คือตอนที่ติ่งเชียนกับโจวซือเยวียยังเล็กอยู่ คุณนายโจวก็ชอบติ่งเชียนมาก เพราะเธอน่ารัก เชื้อพังและตั้งใจเรียน ดังนั้นจึงไม่รู้สึกรู้ว่าหยร่อยแปดสิบห้าคะแนนของเธอนั้นผิดปกติอะไร

แต่สำหรับพวกเด็กเรียนแสบนโตะอาหารนี้ คนอื่นยังไม่มีใครถามว่าเธอสอบได้กี่คะแนน เธอก็รีบบอกคะแนนตัวเองเสียแล้ว ถ้าไม่ใช่หวดจะเรียกว่าอะไร จะต่างอะไรกับพวกที่พูดว่า "ว่า ครั้งนี้ฉันสอบได้ไม่ดี สอบได้แค่เก้าสิบเก้าคะแนนเอง"

ตั้งแต่โบราณมาพวกเรียนแสบกับพวกเรียนดีก็เอามาเทียบกันไม่ได้อยู่แล้ว

หกลสิบคะแนนของนักเรียนเรียนแสบจะไปเหมือนหกลสิบคะแนนของนักเรียนเรียนดีได้อย่างไร

แน่นอนว่าคุณชายน้อยบางคนมีรังสีข่มคนอื่นตั้งแต่เกิดอยู่แล้ว แม้ว่าเธอจะสอบได้คะแนนมากกว่าเขา แต่เขาก็ทำให้เธอรู้สึกว่าเขาต่างหากที่เป็นหนึ่งในโลกหล้า ติ่งเชียนในเวลานั้นก็โดนข่มด้วยรังสีแห่งความสูงศักดิ์ของเขาเช่นกัน

"เชียนเชียนของพวกเราอ่านหนังสือจนถึงตีสอง บอกยังงี้ก็ไม่ยอมฟัง ชอบเรียนเป็นพิเศษ" ทั้งที่รู้ว่าคะแนนของโจวซือเยวียไม่สูงเท่า ติ่งเชียน เยี่ยนหวันเสียนก็ยังจงใจถาม "ซือเยวีย เธอละ สอบได้กี่คะแนนจะ"

"หยร่อยเจ็ดสิบครับ" โจวซือเยวียตอบอย่างสงบนิ่ง

ติ่งเชียนคำนวณโดยไม่รู้ตัวทันทีว่าโจวซือเยวียอยู่อันดับที่เท่าไรของเมือง

เยี่ยห้วนเสียนกล่าวอย่างแปลกใจ "ก็คาบเส้นพอดีนะสิ"

คุณนายโจวอี้มฺเซินๆ อยากจะอธิบาย แต่กลับถูกเจียงเงินพูดแทรก "อาเยี่ยมีพรสวรรค์ แค่อบไปนั้นๆ ก็ผ่าน ก่อนสอบยังมาเล่นเกมกับพวกเรายู่เลยครับ"

เด็กสาววัยแรกแย้มไวต่อความรู้สึกมาก แน่หนอน่าตั้งเขียนฟังความนัยในคำพูดนี้ออกทันที เหมือนเจียงเงินกำลังพูดว่า 'คุณดูสิ ลูกสาวคุณอ่านหนังสือถึงตีสองก่อนสอบก็สอบได้มากกว่าชาวบ้านแค่สิบห้าคะแนนเท่านั้นเอง'

จากนั้นเยี่ยห้วนเสียนก็ย้ายหัวข้อสนทนาไปที่เจียงเงินต่อทันที "แล้วเธอล่ะจะ สอบได้กี่คะแนน"

เจียงเงินยกไหล่ไม่แคร์

"คะแนนผ่านก็โอเคแล้วละครับ" บวกกับสีหน้าที่ไม่ยินดียินร้ายกับสิ่งใดของคุณชายโจว ประโยคนี้ฟังแล้วแทบไปต่อไม่ถูก ทั้งยังน่าเก็บไปคิดอีกด้วย

เยี่ยห้วนเสียนอยากจะพูดต่อ แต่คะแนนผ่านได้อย่างไร แน่หนอน่า ยิ่งคะแนนเยอะก็ยิ่งดี ขาดไปคะแนนเดียวต้องจ่ายเงินตั้งเท่าไร เด็กๆ เมืองนี้รวยแล้วเอาแต่ใจตัวเองอย่างนั้นหรอ

คุณนายโจวอธิบาย "พวกเขานะเป็นเด็กที่ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น เป็นนักเรียนมัธยมเยียนซานรุ่นสุดท้ายที่พอเรียนจบ ม.ต้น ที่นั่นแล้วก็สามารถขึ้นชั้น ม.ปลาย ได้เลย ดังนั้นสอบก็คะแนนก็ได้เข้าเรียน"

เยี่ยห้วนเสียนยิ้มอย่างอารมณ์ดีและภาคภูมิใจ ในที่สุดติงเซียนก็ทำให้เธอได้หน้า

ช่วงอีจันที่เจียงเงินอยู่หนักก็ถามติงเซียนขึ้นมา "พี่ติงเซียน พี่ได้ไปเรียนพิเศษช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนมั๊ย"

"ไม่ได้ไปจะ" ติงเซียนส่ายหน้า

เจียงเงินตกใจ จากนั้นก็เอ่ยขึ้นมา "ฮิ ถ้าอย่างนั้นเธอก็เข้าไปหน่อย

แล้ว พวกซือเยวี่เขาเรียนวิชาครึ่งเทอมแรกของ ม.สี่ จบแล้วนะ"

"ยังไม่มีการแจกหนังสือเรียนเลยไม่ใช่เหรอ"

เสียงเงินอธิบาย "อ้อ ก็ยืมจากรุ่นพี่ปีก่อนสิ เออ ซิสิ เธอน่าจะเป็นนักเรียนคนแรกที่มาจากเหยียนผิง น่าจะไม่มีคนรู้จักให้ยืม"

เธอเป็นนักเรียนคนที่สองที่มาจากเหยียนผิงต่างหาก แต่นัยการเสียดีสัปดาห์หนึ่งในคำพูดนั้นชัดเจนเสียเหลือเกิน ดิงเชียนจึงชี้แจงจ้อต่อโต้เถียงด้วย

ดิงเชียนมองไปที่โจวซือเยวี่ที่อยู่ข้างๆ เขากำลังหมกมุ่นกับการแกะกึ่งโดยไม่สนใจทสนทนาใดๆ บนโต๊ะอาหารแม้แต่หน่อย

คุณชายน้อยก็คือคุณชายน้อย ดูเหมือนว่าไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตามช่างยากนักที่จะทำให้เขาสนใจได้

เยี่ยห้วนเสียนรีบพูดต่อ "ดิงเชียนไม่ต้องเรียนพิเศษหรอกจ้ะ เธอฉลาดมาก เรียนแป๊บเดียวก็รู้เรื่อง ไม่ต้องให้พวกเราคอยเป็นห่วง แล้วก็ยังเป็นเด็กดีมาก ไม่เคยแข่งขันหรือเปรียบเทียบกับเด็กคนอื่น"

คุณลุงโจวพยักหน้าเห็นด้วย "ดิงเชียนนะ แค่นี้ก็รู้แล้วว่าเป็นเด็กดีว่านอนสอนง่าย ในอนาคตต้องได้ดีแน่ๆ"

"ใช่ค่ะ ไม่เคยทำให้ฉันต้องกังวลเลย ซือเยวี่จ้ะ ต่อไปถ้าเธอมีปัญหาด้านการเรียนอะไรก็ตามคุยกับดิงเชียนได้นะจ๊ะ ดิงเชียนรู้เรื่องหมดแหละจ้ะ"

โจวซือเยวี่แกะกึ่งตัวสุดท้ายเข้าปากและตอบพลางจะยิ้มก็ไม่ใช่ไม่ยิ้มก็ไม่เชิง "ได้ครับ"

"นั่นแหละดีเลย" เยี่ยห้วนเสียนยิ้มจนตีนกาลากยาวไปถึงหลังศีรษะ จากนั้นก็พูดขึ้นมาอีก "พวกลูกๆ ก็สนิทสนมเรียนรู้อันนี้ไว้ อย่างน้อยคุณปู่ของพวกลูกๆ ก็เคยหมั่นหมายเรือทั้งสองคนไว้ตั้งแต่เด็ก"

พวกวัยรุ่นบนโต๊ะอาหารตะลึงงันกันทั้งโต๊ะ

การหมั่นหมายตั้งแต่เด็กไม่ค่อยเห็นกันแล้วในยุคสมัยของพวกเขา แต่กลับมาก่อขึ้นกับคุณชายน้อย ในวินาทีนั้นแม้แต่ซ่งอี้จิ่นที่กำลังคุยกับ

ติงเขียนอยู่ก็ถึงกับหยุดพูดแล้วอ้าปากค้าง

ติงเขียนมองไปโดยไม่รู้สึกตัว เผอิญเห็นโจวซือเยวี่ยี่ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม มุมปากด้านหนึ่งยกขึ้น สีนหน้าไร้ความรู้สึก

คุณลุงโจวกระแอมและส่งสายตาให้คุณนายโจว "เรื่องนี้มันอยู่จริง แต่พูดขึ้นมาตอนนี้ออกจะเร็วไปหน่อยมัย ยังไงพวกเขาก็เพิ่งจะขึ้น ม.ปลาย"

"ฉันไม่ได้มีเจตนาอะไรนะคะ..." เยี่ยววันเสียนพูดไปได้ครึ่งหนึ่งก็โดน ตัดบท คนบนโต๊ะอาหารหันมองไปทางเดียวกันอย่างพร้อมเพรียง

"ถอนหมั่นต้องทำยังไงบ้างครับ"

คำพูดนี้สำหรับเจียงเงินแล้ว มันคือสไตล์ของโจวซือเยวี่ยี่ไม่ผิดเพี้ยน เขาเป็นคนหัวสูง การที่เขาจะไม่ถูกใจผู้หญิงแบบติงเขียนที่ดูแล้วธรรมดาๆ ไม่โดดเด่นก็เป็นเรื่องปกติ นอกจากนี้เขายังเป็นคนพูดจาตรงไปตรงมา แต่ไหนแต่ไรไม่เคยอ้อมค้อม ไม่ไข่มุขไข่มุก แต่ชี้แจงจะคุย บวกกับ อยู่ในวัยที่ความมั่นใจเต็มเปี่ยม

ตั้งแต่เด็กโจวซือเยวี่ยี่ไม่ค่อยได้เจอผู้หญิง ไม่รู้วิธีปฏิสัมพันธ์กับผู้หญิง บรรดาเพื่อนนักเรียนหญิงที่อยากจะเข้ามาจีบเขา โดยรวมแล้ว คุยกันได้ไม่เกินสามประโยค เขาก็ทำจนพวกเธอไม่รู้จักคุยต่ออย่างไร พูดประโยคเดียวก็คือเขาเป็นคนตรงมาก

เวลาที่โจวซือเยวี่ยี่ยิ้ม เขาดูอ่อนโยนไปหมด แต่เวลาเขาแหม่มปาก สีนหน้าไร้ความรู้สึก เขาก็ดูดุมากทีเดียว

เยี่ยววันเสียนยิ้มค้างอยู่ที่มุมปาก ส่วนติงเขียนก้มหน้า หยิบตะเกียบ ยัดข้าวเข้าปากคำโตราวกับไม่รู้เรื่องใดๆ

อาหารมื้อนี้กินกันอย่างกระอักกระอ่วน เจียงเงินกินหมดด้วยความเร็วแสงแล้วรีบวิ่งไปเล่นเกมต่อที่ชั้นบน โจวซือเยวี่ยี่ก็อยากไป แต่โดนคุณนายโจวรั้งไว้

คุณชายน้อยนั่งไขว่ห้างบนโซฟา ขมวดคิ้วอย่างเริ่มจะรำคาญ เพราะว่าติงเขียนยังกินข้าวไม่เสร็จ เยี่ยววันเสียนเห็นดังนั้นจึงสะกิดลูกสาวเป็นการ

บอกว่าไม่ต้องกินแล้ว และให้รีบไปคุยกับโจวซือเยวี่

ติงเชียนยัดข้าวใส่ปากคำใหญ่ "ไม่รู้จะคุยอะไร"

เยี่ยหวันเสียนกัดฟัน "ถ้าไม่เชื่อ แม่สินะ"

เมื่อโดนแม่ใช้อำนาจบาตรใหญ่บังคับ ติงเชียนก็รีบกินข้าวในซาม จนหมดเกลี้ยงอย่างไม่เต็มใจ และโดนผลักไปนั่งที่โซฟาในห้องรับแขก

โจวซือเยวี่นั่งจมอยู่ในโซฟา มือหนึ่งพาดพนักไว้ อีกมือวางบนขาตามสบาย เขยี่นรีโมทให้เธอพลงเล็กคิ้ว ไม่พูดไม่จาสักคำ

ติงเชียนนั่งอย่างเรียบร้อย หันหลังให้เขา เลือกช่องโทรทัศน์ไปเรื่อยเปื่อย "นายไปเล่นเกมกับพวกเขาเถอะ ฉันดูโทรทัศน์คนเดียวได้"

โจวซือเยวี่ชำเลื่องมองเธอและลองหยั่งเชิงดู "งั้นฉันไปนะ"

ติงเชียนพยักหน้า รีบไปสระผมที่ยู่เหมือนรังนกของนายเถอะ

"โอเค" โจวซือเยวี่ลุกขึ้นไปจริงๆ

โทรทัศน์บ้านตระกูลโจวใหญ่กว่าของบ้านเธอมาก ปกติแล้วติงเชียนไม่ค่อยมีโอกาสดูโทรทัศน์ เวลายุ่งบ้านถ้าไม่ใช่น้องชายยัดไว้ก็โดนพ่อยัด

เธอดูอย่างสนุกสนานตามสบายอยู่คนเดียว

ผ่านไปครึ่งหนึ่งติงจวินชงไว้วายจะเข้าห้องน้ำ เยี่ยหวันเสียนบอกให้เธอพาเขาไปเข้า ติงเชียนจึงพาน้องชายไปส่งและยืนพิงผนังห้องน้ำรออยู่ด้านนอก

มีเสียงดังออกมาจากประตูข้างๆ ติงดูตความสนใจของติงเชียนทันที จากนั้นเธอก็ได้ยินคนดัดเสียงพูดเลียนแบบเธอ

"ฉันสอบได้หกร้อยแปดสิบห้าคะแนน!"

จากนั้นก็มียเสียงหัวเราะ

มีอีกคนเลียนเสียงของเยี่ยหวันเสียนที่พูดบทสนทนาบนโต๊ะอาหารเมื่อครู "ติงเชียนนะเป็นเด็กดี ไม่ต้องให้พวกเราคอยเป็นห่วง ไม่เคยแข่งขันหรือเปรียบเทียบกับเด็กคนอื่น ติงเชียนนะรู้เรื่องหมดทุกอย่าง!"

"พวกนายดูแม่ของยายติงเชียนสิ ยังอยากจะมาเกี่ยวดองกับซือเยวี่อีก

ยุคสมัยนี้ใครเขาจับหมั้นหมายตั้งแต่เด็กกันอีกล่ะ!"

"พวกนายว่าหัวปูดๆ ของเธอเหมือนหางอกมัย..."

"ฉันว่าเหมือนสัตว์ประหลาดเซรีค"

"เธอมองชื่อเยวี่แล้วก็ยังเขินๆ อีกด้วยนะ!"

กระตุกสันหลังของดิงเชียนที่พึงผั่งอยู่แข็งที่อราวกับมีคนลือกคอเธอไว้
สมองเริ่มขาดออกซิเจน ในหัวว่างเปล่าไปหมดจนเกิดเสียงว้าง

"ฮ่าๆๆๆๆๆ ฉันว่ายายสัตว์ประหลาดนั้นก็น่าสงสารอยู่นะ สายตา
ที่แม่เธอมองเธอกับมองน้องชายต่างกันลิบลับเลย"

การเกิดมาในครอบครัวที่พ่อแม่ลำเอียงไม่ใช่ความผิดของเธอ ดังนั้น
ดิงเชียนจึงพยายามปกปิดความน้อยเนื้อต่ำใจของตัวเองอย่างระมัดระวัง
มาโดยตลอด แม้ว่าแม่จะไม่ดีกับเธอเท่าที่ติดกับน้อง แต่ต่อหน้าคนภายนอก
เธอจะไม่พูดถึงแม่ในทางที่ไม่ดีเด็ดขาด

บาดแผลของวัยรุ่นโดนฉีกจนและทันที เธอกำหนดแน่นอนอย่างอดกลั้น
ไม่ไหว ปีศาจร้ายในใจอยากจะกระโดดออกมาอาละวาด!

"ชื่อเยวี่ แม่ของเธอดูไม่ใช่คนดี นายห่ามายายสัตว์ประหลาดนั้น
ไว้หน่อย อย่าเอาตัวเองเข้าไปยุ่งเกี่ยวนะ"

นี่เป็นเสียงของเจียงเงิน

"อือ" โจวชื่อเยวี่ซึ่งกำลังถือคันบังคับเกมฆ่าฟันส่งเสียงตอบรับ
โดยที่ใจยังคงจจจอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ แต่ในสมองกลับมีเงาร่างเล็กๆ ของ
ดิงเชียนที่นั่งบนโซฟาโผล่ขึ้นมา

วินาทีถัดมาตัวละครในคอมพิวเตอร์ก็ล้มลง เขาตายแล้ว

ส่วนนายหัวโตที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็อิงไปที่जूๆ ตัวเองชนะ

โจวชื่อเยวี่โยนคันบังคับเกมทิ้ง ขยี้ผมตัวเองอย่างหงุดหงิดแล้ว
ล้มตัวลงบนโซฟา เอาหมอนมาปิดหน้า แค่ดูสีหน้าก็เห็นได้ว่าในตอนนั้น
เขาอารมณ์ไม่ดี

เจียงเงินจับแขนเขาแล้วโน้มตัวเข้ามา "ชื่อเยวี่ นายบอกจิ จู้ๆ ก็มี

คู่หมั้น รู้สึกยังไง"

คนในห้องต่างอยากฟังเขาประเมิน 'คู่หมั้น' โดยไม่รู้ตัว

เดิมทีต้องเขียนทำเขาสมาธิหลุดจนเล่นเกมแพ้ก็ทำให้อารมณ์เสียมากพอแล้ว แม้จะพูดว่าเป็นเพราะตัวเอง แต่เธอก็มีส่วนต้องรับผิดชอบอยู่ดียิ่งเจียงเงินชักใช้อย่างไม่ลืมหูลืมตาทำให้เขารำคาญ จึงหยิบหมอนกดไปที่ศีรษะเพื่อนที่หนึ่ง

"นายนี้รำคาญจริงๆ ถ้านายชอบก็ไปมีเองสิไป อายามากวนฉัน" พุดจบก็เอาเท้าเตะเจียงเงิน "ลุกขึ้น นายนั่งทับโมเดลฉันแล้ว"

ใช่ ทุกคนต่างรู้ว่าสิ่งที่คุณชายโจวสนใจมีแต่โมเดลประเภทต่างๆ

มีแต่ช่งอี่จิ้นซึ่งอยู่ข้างๆ ที่ตั้งใจถามอย่างจริงจังเป็นพิเศษ "ฉันรู้สึกว่ามีสิ่งเขียนไม่ได้ถึงขั้นที่พวกที่พูดกัน...ทำไมพวกที่ถึงไม่ชอบเธอ..."

"น้องสาว พวกเราแค่ไม่ชอบทำทางที่เธออวดคะแนนเท่านั้นแหละ ทำทางเธอบนโต๊ะอาหารทำให้ฉันนึกถึงแฟนเก่าของฉัน เหมือนกำลังเสแสร้ง" เจียงเงินกัดฟันแน่นย้ำสองคำสุดท้าย

"เธอน่าจะไม่มีเจตนาอื่นนี่"

"แน่ละ เธอคงไม่มีเจตนาอะไร แค่ออวดเท่านั้นแหละ เป็นโรคของเด็กเรียนเก่ง ฉันสอบได้เหรียญเก๋าสีบคะแนน ฉันทำได้ไม่ดี...ฮือๆๆๆ...ครั้งนี้สอบได้แค่ที่สองของห้อง ฮือๆๆ..."

เจียงเงินกำลังเลียนแบบอย่างออกรสออกชาติ ทันใดนั้นก็มียิ่งคนเรียกดังมาจากข้างนอกประตู

"พี่!!!"

คนในห้องหยุดพูดทันทีแล้วมองหน้ากัน แม้แต่โจวซือเยวี่ที่โยนหมอนเล่นอย่างเบื่อก็หันกลับไปเช่นกัน

เจียงเงินพูดเบาๆ "ช่วยแล้ว พี่น้องคู่นี้อยู่ข้างนอกเธอ"

ช่งอี่จิ้นส่งสายตาดูว่าตัวใครตัวมันให้เจียงเงิน

หลังจากนั้นก็มียิ่งเคาะประตูเบาๆ ดังสองสามครั้ง โจวซือเยวี่

ที่นอนบนโซฟาเอาขาเตะเจียงเงินให้ไปเปิดประตู

เจียงเงินไม่กล้าไป กลัวจะเห็นหน้าตุ๋นร้ายของติงเชียน แต่สีหน้าโจวซือเยวี่บอกว่า "ถ้านายไม่ไปเปิด ฉันจะโยนนายออกไปข้างนอก" เขาจึงต้องฝืนลุกไปเปิดเอง

ประตูเปิดออกดังแกร๊ก...เจียงเงินทำหน้าอึ้งแอ้ม "ยายสัตว์ประ...คนสวย มาหาซือเยวี่เหอ"

ภายในห้องมีคนนั่งอยู่ด้วยกันสองสามคน บางคนเล่นเกม โจวซือเยวี่กอดหมอนนั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟาเหมือนพี่ใหญ่ ซึ่งอีจิ้นนั่งอยู่ข้างเขา

ติงเชียนมองผ่านเจียงเงิน เฟ่งตรงไปที่โจวซือเยวี่ "ห้องน้ำกระดาศหมด"

โจวซือเยวี่ลูบจมูกและย่นขึ้น เดินผ่านระเบียงแล้วเลี้ยวเข้าไปในห้องตัวเอง เขาชอบเอามือลูบคอเวลาเดิน สักพักก็ถือกระดาศทิชชูออกมา ฟังกรอบประตูและส่งกระดาศให้เธอ

ติงเชียนรับมาและขอบคุณอย่างสุภาพ "รบกวนนายเลย" หลังจากนั้นเธอก็หันหลังเดินจากไป

โจวซือเยวี่มองเงาหลังของเธอ จู่ๆ ก็ยิ้ม สายตาเบนไปด้านหนึ่ง พลังพูดแทงใจดำอย่างตรงไปตรงมา

"อย่าแกล้งเลย เธอได้ยินหมดแล้วใช่มั้ย"

ติงเชียนชะงักและหันหน้ามาอย่างสงบนิ่ง

คุณชายน้อยเอามือลูบกระเป๋ายืนฟังกรอบประตู มองเธอกิ่งยิ้ม แสงที่ลอดจากช่องหน้าต่างสาดลงมาบนตัวเขา ทำให้เห็นความหยิ่งผยองในดวงตาของเขอย่างชัดเจน

ไม่รู้ว่เธอไปเอาความกล้ามาจากไหน ตอบกลับไปด้วยเสียงราบเรียบ "ถ้าฉันยอมถอนหมั้น นายคงจะอารมณ์ดีขึ้นมาหน่อยใช่มั้ย"

โจวซือเยวี่ประหลาดใจ หลังจากนั้นนานพอสมควรเขาก็พยักหน้า

จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงเด็กสาวตอบกลับมาอย่างอารมณ์ดีชัดถ้อยชัดคำ

"อ้อ จั๊นฉินไม่ถอน"

สัญลักษณ์ของช่วงต่อต้านข้อที่สองคือทำในสิ่งตรงกันข้ามกับที่อีกฝ่ายต้องการ

เดิมทีอยากจะขอโทษแทนเจียงเฉิน แต่โจวซือเยวี่กลับโดนเธอยั่วยุจนโมโห เขากัดริมฝีปากล่าง พยักหน้าและพูดขึ้นมา

"ได้ ช่างเธอ"

เมื่อพูดจบก็ปิดประตูดังปัง เป็นอันว่าจบแบบไม่สวย

จากนั้นชีวิตมัธยมปลายของติงเซี่ยนก็เริ่มขึ้นพร้อมด้วยสัญญาหมั้นหมายเช่นนี้

วันที่ 2 กันยายน โรงเรียนมัธยมเยียนซานเปิดภาคการศึกษาอย่างเป็นทางการ มีการแบ่งห้อง รับหนังสือและสื่อการเรียนการสอน ปฐมนิเทศนักเรียนใหม่ ทั้งหมดล้วนแต่ดำเนินการไปอย่างมีระเบียบแบบแผน

ติงเซี่ยนถูกจัดให้อยู่ห้องเรียนดี วันแรกต้องไปรายงานตัวในคาบทบทวนบทเรียนตอนเย็น

ตอนจะออกจากบ้านยังถูกเจ้าปีศาจน้อยที่บ้านรบเร้าให้ช่วยเขียนเรียงความครึ่งหนึ่ง ทำให้เธอไปสาย ตั้งแต่หน้าประตูรั้วโรงเรียนไปจนถึงอาคารเรียนว่างเปล่า ไม่เห็นเงาใครสักคน

พระอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้า ช่วงโพล้เพล้กำลังมาถึง แสงบนท้องฟ้ายามเย็นเผยออกมาจากชั้นเมฆ สว่างสดใสเหมือนสำลีเจ็ดสีลอยอยู่บนท้องฟ้าเหนือโรงเรียน แสงเจ็ดสีที่สาดส่องลงมามงคงามเป็นพิเศษราวเปิดปล่องลำแสงกลางท้องฟ้า เหมือนเป็นสัญลักษณ์ถึงเส้นทางที่เธอต้องบากบั่นต่อสู้ในกรงขังระหว่างช่วงชีวิตมัธยมปลายในอนาคตสามปีต่อจากนี้

หลังจากติงเซี่ยนหาห้องมัธยมศึกษาปีที่สี่ของตัวเองเจอ เธอก็ยึดตัวซะเองเข้าไปในห้องอย่างระมัดระวังเพื่อแอบดูสถานการณ์ในห้องเรียน ปรากฏว่าถูกครูประจำชั้นที่กำลังปฐมนิเทศปรับทัศนคตินักเรียนอย่างอีกเหมิ

บนแท่นบรรยายกวาดสายตามาเห็นพอดีและเรียกให้เธอเข้ามา

"นักเรียนหญิงคนนั้น"

ดิงเชียนมีข้อเสียอย่างหนึ่ง แค่ครูเรียกเธอต่อหน้าเพื่อนนักเรียนทั้งห้อง เธอก็จะหน้าแดง บวกกับผิวเธอบางมาก ทั้งใบหน้าเลยดูแดงก่ำไปหมด ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้ถูกครูจับได้ว่ามาสาย ทำให้หน้าแดงไปจนถึงลำคอเหมือน แอปเปิ้ลที่ห้อยโตงเตงอยู่ตรงนั้น

ครูประจำชั้นชื่อหลิวเจียง อายุสี่สิบต้นๆ รูปร่างอ้วนเล็กน้อย บนศีรษะกลมๆ มีผมไม่กี่เส้น ใส่แว่นตากรอบหนา ชอบเอาชายเสื้อยัดในกางเกง คาดเข็มขัดยี่ห้อเพลย์บอยรัดพุงกลมๆ ของเขาไว้

คนเรารู้กันภายนอกไม่ได้ ครูหลิวเจียงสอนวิชาเคมีที่โรงเรียนมัธยม แห่งนี้มาเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว และสอนเฉพาะห้องเรียนดีเท่านั้น เป็นครูขาโหดที่โด่งดัง ดุ และเข้มงวด ไม่มีนักเรียนคนไหนกล้าล้อเล่นกับเขา เขาจึงโดนตั้งฉายาว่า 'เจียงหน้าเหล็ก'

ครูหลิวเจียงตั้งกฎกับนักเรียนเพียงข้อเดียว นั่นก็คือคุยกันด้วยคะแนน เท่านั้น

คะแนนดีครูก็จะฟังเธอ ถ้าคะแนนไม่ดีก็ไม่ต้องพูดเหลวไหล ให้ตั้งใจ ฟังครูอย่างเดียว

ได้ยินว่าปีก่อนหน้านี้มีนักเรียนคนหนึ่งลาออกเพราะเขา

ดิงเชียนใจฟ่อ กำลังลังเลว่าจะรายงานตัวก่อนเลยดีหรือไม่ แต่ก็ ได้ยินเสียงที่หนักแน่นและชัดเจนจากแท่นบรรยายลอยมา

"ชะเง้อมองดูสัตว์ในสวนสัตว์เหรอ รีบเข้ามาเร็ว"

เพิ่งเปิดภาคเรียน ครูหลิวเจียงพูดจาดีเกินคาด ดิงเชียนรีบเข้ามา นั่งที่โต๊ะติดประตูแถวหลังสุด ใจที่เต้นตุ้มๆ ต่อมๆ กลับคืนสู่สภาพปกติ

มีเพื่อนนักเรียนรู้สึกว่าการหลิวเจียงตกลง จึงร่วมวงหัวเราะฮาๆ ขึ้นมา บรรยากาตอบอุ่นที่สุด

ครูหลิวเจียงกำลังสอนเรื่องทัศนคติและวิธีคิดให้บรรดานักเรียนใหม่

กลุ่มนี้อย่างเมามันบนแท่นบรรยาย ขณะที่ตึงเชียนเอามือเท้าค้างเหม่อลอย

เธอรู้เรื่องราวเกี่ยวกับครูหลิวเจียงมาจากสวีเคอ

สวีเคอเป็นเพื่อนบ้านที่เมืองเหยียนผิงตอนเธอยังเด็ก และเป็นเด็กคนแรกของเมืองเหยียนผิงที่สอบติดเข้ามาเรียนในโรงเรียนมัธยมเหยียนซาน

ตอนที่ตึงเชียนได้รับโทรศัพท์จากครูประจำชั้นที่โทรมาแจ้งว่าเธอถูกจัดอยู่ห้องไหน สวีเคอก็อยู่ที่บ้านเธอพอดี

ตอนเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ ครูหลิวเจียงก็เคยสอนสวีเคอ พอเขาขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้าก็เปลี่ยนไปเรียนสายศิลป์ จนถึงทุกวันนี้ครูหลิวเจียงก็ยังรู้สึกดูแคลนเขาอยู่หน่อยๆ เพราะตอนนั้นสวีเคอสอบเข้าโรงเรียนมัธยมเหยียนซานด้วยคะแนนเกือบเต็ม การสอบเล็กใหญ่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่เขาก็สอบได้ที่หนึ่งของโรงเรียนมาตลอด โดยเฉพาะวิชาเคมี พอพูดถึงสวีเคอ ครูหลิวเจียงก็ทั้งรักทั้งแค้น

แต่ตึงเชียนไม่ได้เก่งกาจขนาดสวีเคอ คะแนนของเธอแค่เพียงผ่านเกณฑ์แบ่งนักเรียนเรียนดีเท่านั้น เดว่าน่าจะอยู่ในอันดับท้ายๆ

ตั้งแต่เล็กจนโตสวีเคอก็เป็น 'ลูกบ้านอื่น' มาตลอด พุดต่างๆ ก็คือพ่อแม่ทุกคนในเมืองต่างอยากมีลูกแบบสวีเคอทั้งนั้น รูปร่างหน้าตาโดดเด่น นิสัยอ่อนโยน เรียนหนังสือเก่ง ทุกครั้งที่ตึงเชียนออกไปซื้อของกับแม่ ก็มักจะได้อินเหล่าคุณป้าข้างนอกพูดถึงเขาไม่หยุด

"คราวนี้สวีเคอสอบได้ที่หนึ่งของเมืองอีกแล้ว"

"สวีเคอสอบติดโรงเรียนมัธยมเหยียนซาน!"

"คราวนี้บ้านตระกูลสวีได้หน้าใหญ่เลยละ ใครไม่รู้บ้างว่าเด็กๆ ที่เหยียนผิงของเราขึ้นชื่อเรื่องเรียนหนังสือไม่เก่ง ไปเถอะ พวกเราไปหาคุณย่าของสวีเคอกัน ให้สวีเคามาช่วยติวหนังสือให้ลูกพวกเราตอนสุดสัปดาห์"

พ่อแม่ของสวีเคอเสียชีวิตไปนานแล้ว เขาใช้ชีวิตอยู่กับปู่และย่า

น่าจะเพราะผู้เป็นย่านิสัยอ่อนโยน สวีเคอจึงมีนิสัยเหมือนย่า พุดจา

อะไรทำอะไรก็จะอ่อนโยนเรียบร้อย ไม่เคยทำอะไรให้ใครไม่พอใจทั้งนั้น
แถมยังช่วยสอนการบ้านกับสอนพิเศษให้เด็กๆ ในเมืองอีกด้วย

มีแต่ติงเขียนที่ไม่ไปเรียนกับเขา

สวี่เคอร์รู้ดีว่าผู้หญิงอย่างติงเขียนเป็นคนแข็ง การเรียนและกฎเกณฑ์
การใช้ชีวิตถูกแม่ควบคุมอย่างเข้มงวด ส่วนเขานั้นทั้งต่อหน้าและลับหลัง
มักได้รับการสนับสนุนว่าไม่ว่าเรื่องอะไรก็ไม่ต้องทำตามพ่อแม่มากนัก
เรื่องการเรียนรู้เป็นเรื่องของตัวเอง ความเคยชินที่ทำมาสิบกว่าปีของติงเขียน
จู่ๆ จะแก้ในเวลาสั้นๆ ได้อย่างไร

ยกตัวอย่างเช่นการจดบันทึกช่วยจำ สวี่เคอพยายามแนะนำเธอ
หลายครั้งว่าอย่าเขียนทุกอย่าง ให้เลือกเขียนเฉพาะที่สำคัญ

แต่ติงเขียนแก้ไม่ได้ เพราะแม่ของเธอตรวจสมุดจดบันทึกของเธอ
ทุกวัน ครูพูดอะไรในวิชาเรียนต้องจดทุกตัวห้ามขาด ตอนแรกเริ่มเธอก็
ทั้งร้องทั้งไวยวาย ไม่ยอมจด แต่หลังจากถูกแม่ลงไม้ลงมืออย่างหนักไป
สองสามครั้ง เธอก็ยอมจด จดไปสามสี่ครั้งก็กลับกลายเป็นความเคยชิน

ติงเขียนก็หันหน้ามองสมุดบันทึกของตัวเองอย่างเหม่อลอย ข้างหู
มีเสียงตื๊ตตขึ้น ที่นั่งข้างๆ มีกระเป๋านักเรียนสีดำทิ้งลงมา สายตาเธอ
เหลือบเห็นเงาร่างสูงใหญ่หนึ่งลง

ยังมีคนมาสายกว่าเธออีก แถมยังดูมั่นใจไม่รู้ร้อนรู้หนาวขนาดนี้ ระวัง
จะโดนครูหลิวจับได้ แต่ปรากฏว่าครูหลิวเจียงเหลือบมองมาทางนี้เพียง
แวบเดียวก็ผ่านไป แล้วพูดเรื่องของตัวเองต่อ แถมยังมีรอยยิ้มที่มุมปาก
อีกด้วย

อารมณ์ดีบ้าอะไร!

ติงเขียนกำลังอยากจะหันไปดูว่าเป็นเทพมาจากไหนกัน

ทันใดนั้นคนที่นั่งโต๊ะข้างหน้าก็หันมา เป็นผู้ชายผิวขาวมาก หัวโต
หัวผมเรียบร้อย ดูแล้วคุ้นๆ เมื่อเขาเห็นติงเขียนก็ชะงักไป

นายหัวโตที่เคยเจอที่บ้านตระกูลโจวันนั้น

ติงเขียนมีกลางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่าง เธอได้ยินนายหัวโตคนนั้นพูดขึ้นตามทีคิดจริงๆ...

"ชื่อเยวี่ นายคงไม่ได้นอนตั้งแต่บ่ายถึงตอนนี้หรอไอ้มัย"

คนที่นั่งข้างๆ ส่งเสียงขึ้นจุกง่ายๆ คำเดียว "อือ"

"นี่ ฉันยังโทรหาคุณน้าโจวอยู่เลยว่าย่าลืมลูปูกนายด้วย"

โจวชื่อเยวี่ไม่ได้พูดอะไร

"แม่นายลืมหรือ"

เขาตอบกลับสั้นๆ "อือ" เสียงขึ้นจุกเหมือนยังง่วงอยู่

"คุณน้าโจวนี่เจ๋งจริงๆ" นายหัวโตยกนิ้วโป้งแล้วหันกลับไป

ल्लीจีนฮู้ยี่ลืมมาก เรื่องที่จำได้เพียงเรื่องเดียวก็คือไปเล่นไฟกับคุณนายบ้านข้างๆ นอกจากเล่นไฟแล้ว เรื่องอื่นก็ไม่สำคัญ หลักๆ เป็นเพราะประสออุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อหลายปีก่อน ความจำจึงไม่เหมือนเดิมบวกกับลูกชายคนนี้ไม่เคยทำให้เธอต้องเป็นห่วง ดังนั้นเธอจึงไม่ค่อยยุ่งกับเรื่องของเขา

หากไม่ใช่เพราะช่วงนี้โจวชื่อเยวี่กำลังเตรียมเข้าร่วมแข่งขันหุ่นยนต์ในเดือนกันยายน อดหลับอดนอนทุกคืน ก็คงไม่ต้องมานอนตอนบ่ายชดเชยแบบนี้

เขาเกาคิ้ว สายตาชำเลื่องมองมาที่เพื่อนร่วมโต๊ะก็พบติงเขียนกำลังก้มศีรษะ คางเกยบนพื้นโต๊ะ มือขีดๆ เขียนๆ บนสมุด เธอรวบผมม้าแบบที่ทำเป็นประจำ ลำคอเรียวยาวขาวสะอาดเหมือนกับรากบัวอ่อน

ไม่รู้ว่เพราะอะไร เขาู้สึกว่าศีรษะด้านหลังเธอมีคำว่า 'โง่' แปะไว้อยู่ "เฮ้ย"

เฮ้ออะไร ฉันไม่มีชื่อหรือไ้ ไม่ได้สนิทกับนายล็กหน้อย แต่มานั่งติดกันชั่วคราวเท่านั้น จะมาทำตีสนทอะไร

ติงเขียนทำเป็นหูตึง หันหน้าไปอีกทาง ทำเป็นว่าฉันไม่สนใจนาย

คุณชายโจวหัวเราะเย้ยตัวเองและส่ายศีรษะ

ครูหลิวเจียงยี่งพูดก็ยิ่งติดลม ออกรสออกชาติเหมือนกาน้ำร้อนเดือด น้ำลายกระเซ็นไปทั่ว

"ธนูยิงแล้วไม่ย้อนกลับ ในเมื่อพวกเธอก้าวเข้ามาในประตูนี้แล้ว มีชีวิตอยู่ก็ถือเป็นคนที่นี่ 'ตาย' ก็เป็นวิญญูณที่นี้ ฉันหวังว่าพวกเธอจะทำให้ตัวเอง 'ตาย' อย่างมีเกียรติ! ตั้งแต่วันทีนี้เป็นต้นไป พวกเธอจะต้องเข้มงวดกับตัวเองให้สุด มีกำลังมากแค่ไหนก็ทุ่มไปให้สุด ธนูจะยิงได้ไกลแค่ไหนก็อยู่ที่พวกเธอลงแรงพยายามมากแค่ไหนในช่วงสามปีนี้ แม้จะเหนื่อยสาຍธนูตั้งจนขาดก็จะผ่อนแรงซี่เกี้ยวไม่ได้เด็ดขาด!"

ติงเชียนฟุอยู่บนโต๊ะ รู้สึกว่าประโยคนี้ดีมาก เปรียบเทียบได้เหมาะสมเจาะจงจริงๆ คุชที่เหยียนผิงไม่เคยพูดอะไรแบบนี้ จากนั้นเธอก็หยิบปากกาจด ตั้งใจจะปะไว้บนโต๊ะเพื่อเป็นกำลังใจและกระตุ้นตัวเอง

ทันใดนั้นโจวซือเยวี่ซึ่งนั่งมองอย่างเย็นชาอยู่ข้างๆ มาโดยตลอด ก็หัวเราะในลำคอ ข้าเลื่องมอมงสมุต์เธอด้วยท่าทางเยาะเย้ย

"คำสอนให้กำลังใจปลอมๆ พวกนี้ก็จัดใส่สมุด ชีวิตเธอมันขาดการศึกษาขนาดนั้นเลยเธอ"

ติงเชียนเฟ่งเขียนคำว่าธนูเสร็จ พอได้ยินคำเย้ยหยันอย่างเย็นชานี้ก็รีบใช้มือทั้งสองปิดสมุดไว้แน่นและหันหน้าไปทางอื่น

ครูหลิวเจียงพูดจามีเหตุมีผล นักเรียนด้านล่างต่างฟังจนอีกเหมิไปตามๆ กัน ดวงตาเป็นประกายราวกับเห็นใบตอบรับเข้ามาหาวิทยาลัยชิงหวาวางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าตนเอง

ขณะที่สองคนแถวหลังสายตาสบประสานกันกลางอากาศ

คุณชายโจวไม่เหมือนมาเรียนลักนิต เขานั่งเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ อย่างสบายอารมณ์ หนังสือ 'คนกับธรรมชาติ' วางอยู่บนโต๊ะ อ่านอย่างไม่สนใจ คิ้วทั้งสองข้างเลิกขึ้นเล็กน้อย หางตาเหมือนขนของลูกขนไก่ ที่ได้รับการเล็ม เหมือนกับใบมีดที่ทั้งบางและคม

ใบหน้าดูเข้มตั้งแต่เกิดหล่อเหลา เขาตัดผมสั้น ทำให้เห็นใบหน้าที่

สะอาดสะอาดและโครงหน้าชัดเจน เมื่อเปรียบเทียบกับหัวรั้งนกที่บ้านเขา ในวันนั้น โจวซือเยวี่ที่แต่งตัวเล็กน้อยดูน่ามองทีเดียว

ติงเซียนมองใบหน้าที่มีเสน่ห์นั้นอย่างเอ็นชากับพูดทีละคำอย่างชัดเจน "ฉันซื้อติงเซียน"

โจวซือเยวี่ก้มหน้าเปิดหนังสือ 'คนกับธรรมชาติ' ไม่เหลือบตาขึ้นมา มองแม้แต่บ่อย เงยหูฟังและตอบ "อือ" ออกมาส่งๆ ไม้รู้ว่าเขาจำเธอได้หรือเปล่า

ติงเซียนพูด "นายไม่ต้องมาทำเป็นตีสสนิทกับฉัน" ฉันไม่หลงเสน่ห์นายหรอก

คราวนี้คุณชายน้อยเงยหน้า สีหน้าบ่งบอกว่าคาดไม่ถึง คิ้วชี้ขึ้น

"ฉัน...ตีสสนิทเธอ"

ติงเซียนพูดอย่างจริงจัง "ใช่ พรุ่งนี้ครูก็จะจับย้ายที่นั่นแล้ว เราทั้งคู่มากที่สุดก็เป็นแค่เพื่อนร่วมโต๊ะน้ำค้าง*

คุณชายน้อยคิ้วแทบจะหลุดออกมา "...เพื่อนร่วมโต๊ะ...น้ำค้าง?"

ติงเซียนพยักหน้า เธอไม่ได้พูดอะไรผิดสักนิด

สุดท้ายครูหลิวเจียงบนแท่นบรรยายก็สรุปปิดการบรรยาย "เอาแบบนี้ะ อีกหนึ่งเดือนจะมีการสอบวัดความรู้ ให้เวลาพวกเธอหนึ่งเดือนรีบไปทบทวนเรื่องที่เคยเรียนมา ส่วนที่นั่งก็นั่งแบบนี้ไปก่อน ไว้ครบหนึ่งเดือนครูจะจัดที่นั่งให้ใหม่ตามคะแนนของพวกเธอ เอาล่ะ วันนี้พอแค่นี้แล้วกัน นักเรียนที่อยู่ประจำไปรวมตัวกันที่ห้องทำงานครูนะ นักเรียนไปกลับก็เดินทางกลับบ้านดีๆ เลิกเรียนได้"

เอ่อ คุณครูคะ จะย้ายไปไหนมั๊ยคะ

สมแล้วที่เป็นครูขาโหดที่โด่งดัง แม้แต่เวลาพูดยังจับเวลาได้พอดีเป๊ะ พอคุณครูพูดจบ เสียงกริ่งเลิกเรียนที่ก้องกังวานก็ดังขึ้นเหมือนเตรียมพร้อม

* เพื่อนร่วมโต๊ะน้ำค้าง ความหมายเปรียบเทียบกับเพื่อนร่วมโต๊ะชั่วคราว เหมือนน้ำค้างที่เมื่อแสงอาทิตย์ส่องมา น้ำค้างก็จะแห้งหายหมดสิ้น

ไว้แล้วทันที...

บรรดานักเรียนต่างกรุ๊กกันออกจากห้องเรียน เหลือแต่ติงเชียนที่ยังนั่งอึ้งอยู่ที่เดิม แม้แต่ของก็ลืมเก็บ

นายหัวโตไปขอตารางสอนกับครูหลิวเจียง โจวซือเยวี่ยึงโตะเรียนรอเพื่อน ความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรทำให้ต้นขาแทบจะเลยพื้นโตะเรียนขึ้นมา สะโพกครึ่งล่างอิงขอบโตะ มือทั้งสองล้วงกระเป๋า สะพายกระเป๋านักเรียนสีดำ ก้มหน้ามองปลายรองเท้าของตนเอง ปอยผมหย้อยลงมาปรกหน้า

นายหัวโตกลับมาอย่างรวดเร็ว "ไปเถอะ ซือเยวี่"

โจวซือเยวี่ลุกขึ้น กำลังจะก้าวเดิน ทันใดนั้นก็หยุดแล้วตบปาดึงเชียนพูดล้อเลียนเธอ

"เจอกันพรุ่งนี้นะ เพื่อนร่วมโตะน้ำค้าง"

ติงเชียนกำลังเก็บกล่องดินสอใส่กระเป๋า เมื่อได้ยินคำพูดนี้ก็อึ้งไปเงยหน้าขึ้นทันควัน แต่ก็ไม่เห็นใครแล้ว

เธอทุบกล่องดินสอลงบนโตะเสียงดังปัง ดินสอในนั้นกลิ้งตกออกมาและบังเอิญกลิ้งไปที่เก้าอี้ของโจวซือเยวี่พอดี

เหมือนเป็นางบอกเหตุ

บทที่ 2

เพื่อนร่วมโต๊ะน้ำค้าง
นำพาให้เกิดน้ำท่วมภูเขา

การแอบรักคือการคุยเรื่องไม่มีสาระสำคัญอะไรกับเธอ แต่คุยเรื่อง
ของเธอกับสายลมที่พัดผ่าน

'บันทึกของสัตว์ประหลาดตัวน้อย'

สำหรับคำว่า 'เพื่อนร่วมโต๊ะ' ตั้งแต่โบราณก็เป็นอะไรที่ฟังดูคลุมเครือ
ทุกชั้นเรียนมักจะมีเพื่อนร่วมโต๊ะอย่างน้อยหนึ่งคู่ นั่งไปก็รักกัน
วัยเยาว์จับกันนานนับปี แต่พัดผ่านไปเหมือนควันในพริบตา หลายปีผ่านไป
ตึงเขียวยังจำเหตุการณ์กระอักกระอ่วนที่คู่รักในชั้นเรียนสมัยนั้นต่างพา
คู่รักใหม่ของตัวเองมาเจอกันในงานเลี้ยงรุ่นได้ดี แต่คิดไม่ถึงว่าที่กระอัก
กระอ่วนที่สุดก็คือเธอกับคุณชายที่นั่งข้างๆ เธอคนนี้

แต่นี่เป็นเรื่องที่จะกล่าวถึงทีหลัง

ตั้งแต่เย็นนั้นเป็นต้นมา ทั้งคู่ก็กลายเป็น 'เพื่อนร่วมโต๊ะน้ำค้าง' อย่าง
เป็นทางการ ตึงเขียนแอบสังเกตดูเขาทั้งต่อหน้าและลับหลัง จากนั้นก็
พบว่าคนที่ผู้ชายคนนี้สอบได้หกร้อยเจ็ดสิบคะแนนก็ถือเป็นเทพแล้วจริงๆ
เพราะในคาบเรียนเขาเอาแต่อ่านหนังสือนอกเวลา เวลาเลิกเรียนก็ฟัง
พนักเก้าอี้คุยเล่นกับคนอื่น เลิกเรียนก็ไปเตะบอล หลังจากทำการบ้าน

วันนั้นๆ ในคาบทบทวนบทเรียนช่วงเย็นเสร็จก็อ่านหนังสือนอกเวลาต่อ หนังสือที่โจวซือเยวี่อ่านมีหลากหลายประเภทมาก มีทุกประเภท ผสมปนเปกันไปหมด ที่แปลกที่สุดก็คือเธอเคยเห็นหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่งบนโต๊ะเขาชื่อว่า 'Fancy Coffins to Make Yourself'

เธอแอบจดชื่อหนังสือไว้และกลับไปค้นพจนานุกรมในช่วงค่ำถึงได้รู้ว่าชื่อของหนังสือเล่มนั้นคือ 'วิธีสร้างโรงศพเหมือนฝันให้ตัวเอง'

วันรุ่งขึ้นเธอก็เห็นหนังสืออีกเล่มบนโต๊ะเขา ชื่อว่า 'อาหารเลิศรสในโลกมนุษย์'

คิดไม่ถึงว่าเขาจะเป็นนักชิมด้วย

ในฐานะคุณชายโจวผู้มีความรู้กว้างขวาง อ่านหนังสือหลากหลายประเภท แน่หนอนว่ากลไกสมองของเขาย่อมไม่ใช่สิ่งที่คนธรรมดาอย่างติงเชียนจะเข้าใจได้

หนังสือเรื่อง 'อาหารเลิศรสในโลกมนุษย์' ถูกเปิดอ่านไปครั้งหนึ่ง และวางเปิดไว้โจ่งแจ่งบนโต๊ะ ติงเชียนแอบชะโงกไปดู เจอประโยคแรกก็ทำให้เธออยากจะอาเจียนทันที

'ณ เมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งในสหราชอาณาจักร มีช่วงหนึ่งที่ชีสรสชาติหนึ่งเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย คนที่เคยกินต่างก็ลิ้มรสชาตินั้นไม่ได้ ดังนั้นจึงมักกลับไปที่ร้านเล็กๆ ร้านนี้เป็นประจำ แต่ไม่นานนักร้านดังกล่าวก็ถูกปิดหน้าประตูมีป้ายประกาศของทางการติดไว้ว่าในชีสนั้นใส่บัสสาวะของหญิงสาวลงไป จึงทำให้รสชาติมีเอกลักษณ์เป็นพิเศษ'

ในตอนนั้นทุกคนต่างพากันอาเจียนแทบจะไม่ทัน แต่ไม่กี่วันหลังจากนั้นผู้คนกลับหยุดคิดถึงกลิ่นคาวนั้นไม่ได้'

ติงเชียนอ่านแล้วแทบจะอาเจียน เธอใช้นิ้วมือสองนิ้วจับมุมของหนังสือ พลิกไปมาอย่างรังเกียจประหนึ่งว่าหนังสือเล่มนี้เป็นบัสสาวะของหญิงสาว

หน้าในหนังสือเปิดไปเรื่อยๆ ทันใดนั้นด้านหลังของเธอก็มีเสียงไอ่
ไม่เบาไม่หนักดังขึ้น

หญิงสาวผู้แอบ 'ขโมย' อ่านรีบลอยมือทันที หนังสือลอยกลับไปอยู่
บนโต๊ะเช่นเดิม ดึงเชี่ยนค้อยๆ หันหลังก็เห็นคุณชายโจวยืนเอามือสองข้าง
ล้วงกระเป๋าอยู่ พิงกรอบประตู มองมาที่เธออย่างจะยิ้มก็ไม่ใช่ ไม่ยิ้มก็ไม่เชิง
และเขาก็ยิ้มอยู่เช่นนี้

แม่นายไม่ได้สอนนายหรือว่าคนที่หน้าตาดีต้องยิ้มให้น้อยหน่อย
ถ้ามันชอบนายขึ้นมา นายรีบผิตชอบไหม้ย

"ทำไม เธอสนใจหนังสือเล่มนี้หรือ" เขาเดินเข้ามาถึงเก้าอี้นั่งลงแล้ว
ถามอย่างไม่ใส่ใจ

ดึงเชี่ยนกระแอมทีหนึ่ง "เปล่า" พอพูดจบเธอก็เขยิบกลับไปยังที่
ของตัวเอง คิดไปคิดมาก็เงยหน้าพูดใส่เขาไปอีกคำ "โรคจิต"

โจวซื่อเว่ยหัวเราะล้อเลียนเบาๆ ดูเหมือนน่าจะเข้าใจว่าเป็นเพราะ
เธออ่านเนื้อหาทำนองนั้น แต่ก็ขี้เกียจจะอธิบายให้เธอฟังว่าที่จริงแล้วหนังสือ
เล่มนี้พูดถึงอะไร ในตอนนั้นเขารู้สึกว่าผู้หญิงคนนี้น่าสนใจเหมือนกัน
โดยเฉพาะเวลาพยายามทำตัวเป็นอริกับเขายังสนุกเป็นพิเศษ บางครั้ง
เขาก็อดแกล้งเธอไม่ได้

นอกจากนั้นนั่งร่วมโต๊ะกับเธอก็ไม่เรื่องมากดี เธอไม่พูดมากและ
ไม่มีแรงกดดันอะไร แถมเธอยังเป็นคนมองโลกในแง่ดีอีกด้วย แก่โจทย์
โจทย์เดียวก็ยิ้มโง่ อยู่ครึ่งก่อนวัน บางทีเขาเห็นแล้วก็รู้สึกขำ

โจทย์ง่าย ๆ นั้นเขาแก้ได้ตั้งแต่สมัยมัธยมต้นแล้ว แต่เมื่อกลับทอด
ในกระดาษหนึ่งหน้าเต็มๆ สุดท้ายยังคำนวณผิดอีก โง่จริงๆ

แต่ในฐานะ 'เพื่อนร่วมโต๊ะน้ำค้าง' คุณชายโจวจึงตัดสินใจช่วยชี้แนะ
ให้เธอ เขาถอนวี่ชีและเคาะที่โต๊ะเธอเบาๆ

"ไม่ใช่ ฉันจะบอกให้นะ นิสัยการจดทุกอย่างลงในสมุดของเธอเนี่ย
ถ้ายังทำต่อไปจะถูกคัดออกจากห้องเรียนดีเร็วๆ นี้ล่ะ"

เขาเป็นคนพูดจาตรงๆ มาโดยตลอด ไม่รู้จักอ้อมค้อม กับคนอื่น อาจจะอ้อมค้อมได้นิดหน่อย แต่กับคนที่สมองไม่ดี ถ้าเขาอ้อมค้อม เธอจะเข้าใจเธอ

โรงเรียนมัธยมเยียนซานยังใช้ระบบการคัดออก หลังจากจบการศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ คนที่ได้สิบอันดับสุดท้ายจะถูกคัดออกไปอยู่ห้องธรรมดา ไม่ใช่การขู่ว่า แต่เป็นกฎที่ใช้มาทุกรุ่น ที่จริงแล้วแทนที่จะเรียกว่าห้องเรียนดี ต้องเรียกว่าห้องเตรียมเรียนดีน่าจะถูกต้องกว่า สุดท้ายเมื่อคัดคนออกจนเหลือไม่เกินสิบสี่คนก็จะแบ่งเป็นสายวิทย์กับสายศิลป์ และที่เหลือถึงจะเป็นหัวกะทิของห้องเรียนดีอย่างแท้จริง

สำหรับติงเชียน ที่จริงก็ค่อนข้างน่าหวาดเสียว เพราะคะแนนสอบเข้าของเธออยู่อันดับที่สามสิบแปดเท่านั้น ส่วนคุณชายน้อยคนข้างๆ ยังไม่ต้องพูดถึง คะแนนของเขาแค่คาบเส้นমানิดเดียว การได้เข้ามาอยู่ห้องเรียนดีก็เท่ากับเป็นการเปิดโลกสำหรับเธอแล้ว

ตอนแรกยังคิดว่าคุณลุงโจยัดเงินเสียอีก แต่ตอนหลังเธอได้ยินคนพูดกันว่าคนที่เรียนจบมัธยมต้นที่นี่แค่สอบผ่านเกณฑ์ก็จะได้เข้าห้องเรียนดีทันที นอกจากนั้นก็ไม่มีวันถูกคัดออกด้วย

นี่มันกฎบ้าอะไร

ต่อมาเธอได้ยินว่าค่าเล่าเรียนโรงเรียนมัธยมเยียนซานแทบจะหนึ่งหมื่นหยวน เด็กที่เรียนที่นั่นล้วนเป็นพวกคนรวยทั้งนั้น

ก็จริง ไม่อย่างนั้นคุณชายน้อยคนนี้จะเอาหนังสืออ่านนอกเวลามาจากไหนมากมายขนาดนั้น ความจริงแล้วเธอก็ชอบอ่านหนังสือ แต่ไม่ค่อยได้ซื้อ ทุกครั้งจะไปนั่งยืมๆ อ่านฟรีที่ร้าน พออ่านจบก็เก็บเข้าที่อย่างระมัดระวังกลัวจะโดนปรับค่าทำชำรุด

ติงเชียนรู้สถานะของตนเองดี แต่เมื่อเจอคนดำหนิตรงๆ แบบนี้ เธอเป็นผู้หญิงที่ค่อนข้างอ่อนไหว จึงทนไม่ได้จนหน้าแดงก่ำ แต่ก็ยังไม่ยอมแพ้ ดวงตาทั้งสองจ้องโจยัดชื่อเยวี่เซมิ่งแล้วกัดฟันกรอดพูด

"ถ้าฉันสามแปด นายก็สี่ห้า มีสิทธิ์อะไรว่าฉัน"

พอเธอโมโหก็มักจะย่อคำ เกร็งคอแข็งและขึ้นเสียงทันที ดังนั้นคำว่า 'ฉันสามแปด*' ก็หลุดออกจากปากเช่นนี้

โจวซือเยวี่อึ้งงันมองเธอทีหนึ่ง จากนั้นก็ก้มหน้าเกร็งท้องหัวเราะ ปราบกว่ากลุ่มเพื่อนนักเรียนกลุ่มเล็กๆ ช่างๆ ต่างก็ได้ยิน สายตาสิบกว่าคู่ จึงมองไปที่ตึงเชียนและพากันหัวเราะเสียงดังอย่างพร้อมเพรียง

ส่วนโจวซือเยวี่ยก็เปลี่ยนมาหัวเราะเสียงดังอย่างขบขันไม่ไหว แถมยัง พยักหน้าเห็นด้วยอีก

สุดท้ายตึงเชียนจึงได้สติกลับมา นอนฟุบบนโต๊ะอย่างอับอาย เอาศีรษะ ซุกที่ข้อพับแขน อยากจะหาหลุมมุดหนีไป

ไม่รู้ว่ใครพูดขึ้นมาว่า "ซือเยวี่ย เพื่อนร่วมโต๊ะนายตลกดีเหมือนกันนะ" ตึงเชียนทำเป็นไม่ได้ยิน ซุกหน้านิ่ง แต่ได้ยินคนข้างๆ เอ่ยคำพูด มีนัยเสียดสีด้วยน้ำเสียงเวทนา

"ขอโทษด้วยนะ อย่าถือสาเรื่องน่าขันเลยนะ"

ใครอนุญาตให้นายขำกัน

ได้รับการอนุญาตจากฉันแล้วหรือ นายนะสิน่าขัน นายรู้มั๊ยว่า 'น่าขัน' หมายความว่าอะไร

เพื่อนนักเรียนพากันหัวเราะเสียงดังขึ้นอีกครั้ง แต่โชคดีที่กริ่งเข้าเรียน ดังขึ้นเสียก่อน จึงเงียบลงได้ในที่สุด

ครูวิชาคณิตศาสตร์ใส่รองเท้าส้นสูงเดินส่งเสียงก๊อกรๆ ที่ระเบียงเข้ามา ทางประตู เอาหนังสือวางที่แท่นบรรยายแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

"มาจ้ะ นักเรียน เปิดหนังสือบทที่สาม"

โจวซือเยวี่ยชำเลื่องมองตึงเชียนที่กำลังฟุบอยู่ หน้าแดงจนถึงลำคอ ทำไม่ถึงได้แดงง่ายขนาดนี้

* สามแปด หรือซานปา มีที่มาจากวันสตรีสากลที่ตรงกับที่แปดมีนาคม คนมักนำมาใช้ตำหนิผู้หญิงที่ทำตัวเหลวไหล สะเพวว่า บ้าๆ บอๆ ไม่สุ่ม

"พอแล้ว ไม่มีคนมองเธอแล้ว ได้เวลาเรียนแล้ว" พูดไปพร้อมกับเปิดหนังสือ 'อาหารเลิครสในโลกมนุษย์' ของเขา

ติงเขียนเงยหน้าขึ้นอย่างเงิบๆ เผยให้เห็นดวงตาที่สดใส เธอมองไปรอบๆ หลังจากนั้นก็เห็นคุณชายน้อยคนนั้นกำลังมองเธอกิ่งย้ม

เธอค่อนข้างที่หนึ่ง นั่งตัวตรงแล้วหยิบหนังสือวิชาคณิตศาสตร์ในลิ้นชักออกมา เพิ่งเปิดเทอมได้ไม่กี่วัน แต่ลิ้นชักเต็มไปด้วยสมุดจด แถมยังติดโปสการ์ดหลากหลายเอาไว้มากมาย

ครูผู้หญิงบนแท่นบรรยายเขียนบนกระดานอย่างคล่องแคล่วรวดเร็วลายมือสวยเหมือนเจ้าตัว

"วันนี้ครูจะสอนเรื่องอินเตอร์เซกชันและยูเนียน"

ติงเขียนหยิบปากกาจกดยิกๆ โจวซือเยวี่ส่ายหน้า เบ้าปาก ชี้เกี่ยจยุ่งกับเธอ ดังนั้นจึงเปิดหนังสือของตัวเอง

จบไปหนึ่งวิชา ติงเขียนก็จดจนเต็มเล่มเต็มหน้าไปหมด

ไม่ทันระวังจึงทำให้เด็กสาวโต๊ะข้างหน้าหันมาเห็นเข้าและทักเธอด้วยความแปลกใจ

"ติงเขียน เธอจดไวจิง เรียนคาบเดียวเขียนได้เยอะขนาดนี้?"

ต้องอย่างนี้สิ! นักเรียนดีๆ พอเห็นบันทึกของเธอก็ควรต้องตกตะลึงว่าเธอจดสิ่งที่ครูพูดได้ครบถ้วนขนาดนี้ได้อย่างไรถึงจะถูกไม่ใช่เหรอ

เด็กสาวโต๊ะข้างหน้าชื่อซ่งซาตี สอบเข้ามาด้วยคะแนนहर้อยแปดสิบคะแนน อยู่อันดับที่สี่สิบ ทั้งคู่เป็นเด็กสาวที่อยู่ไนโซนกลุ่มเสี่ยงเหมือนกัน พอรู้จักกันก็สนิทกันง่าย เข้ากันได้ดี ไม่นานก็กลายเป็นเพื่อนสนิทที่สุดในโรงเรียนมัธยมเยียนซานของติงเขียน

"ไปเข้าห้องน้ำด้วยกันเถอะ!" ซ่งซาตีชวนเธออย่างเป็นมิตร

"เอาสิ!" ติงเขียนพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

จากนั้นทั้งคู่ก็ลงมือกันไปเข้าห้องน้ำอย่างสนิทสนม

แน่นอนว่าโจวซือเยวี่ที่นั่งอยู่ข้างๆ เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด เขาไม่อาจ

เข้าใจได้ว่าจากประโยคของเด็กสาวที่ว่า 'เธอจดไว้งั้น' จนถึง 'ไปเข้าห้องน้ำด้วยกันเถอะ' ใช้เวลารวมแค่สามนาที แต่ทำไมจู่ๆ ถึงสนิทกันขึ้นมาได้อย่างนี้

แต่เขาก็ไม่ได้อยากทำความเข้าใจแต่อย่างใด

ซ่งจื้อฉินเพื่อนร่วมโต๊ะของซ่งชาตีก็นั่งไม่เข้าใจ หันหลังไปถามอย่างสงสัย "กลไกสมองของผู้หญิงมันง่ายตายขนาดนี้เลยหรอ"

โจวซือเยวี่เยียดชายาว หลังพิงพนักเก้าอี้ โยกเก้าอี้ไปด้านหลัง ก้มหน้าเปิดหนังสือในมือแล้วพูดโดยไม่เงยหน้า

"ถ้าเป็นคนอื่นฉันไม่กล้าพูดหรอกนะ" เขาเงยหน้า ใช้คางพยักพยับเอียงไปยังที่นั่งของติงเซี่ยน "แต่คนไม่เต็มแบบนี้ไม่มีกลไกสมองหรอก ในหัวมีเส้นสมองแค่เส้นเดียวเท่านั้นแหละ"

ซ่งจื้อฉินมองเขาอย่างแปลกใจ "ถ้าคิดแบบนี้ แสดงว่านายคงไม่ได้ชอบเธอสินะ"

โจวซือเยวี่ยิ้มแล้วหยิบหนังสือบนโต๊ะโยนไปที่เขา "ชอบเธอ? ชอบนายยังดีซะกว่า"

ซ่งจื้อฉินเอียงศีรษะหลบ ทำให้หนังสือตกลงพื้นเสียงดังพับ "โอเค"

ขยายาวๆ ของโจวซือเยวี่ลอดผ่านใต้โต๊ะมาเตะเก้าอี้ซ่งจื้อฉิน "หันกลับไป!"

ซ่งจื้อฉินเก็บหนังสือขึ้นมาอย่างรู้ตัวและเอามาวางให้เขาอย่างดี

"เมื่อไหร่จะเลิกบอกว่าเลิกเรียนจะไปเตะบอล"

"อือ"

ซ่งจื้อฉินนอนฟุบบนโต๊ะของเขาและถามต่อ "พวกนายยังไม่ได้ถอนหมั้นกันหรอ"

"ยัง" โจวซือเยวี่ตอบเสียงเรียบๆ

"แล้วนายจะยังถอนอยู่มั๊ย"

"ถอน" น้ำเสียงนั้นหนักแน่นมาก จากนั้นเขาก็เปิดหนังสือไปอีกหน้าหนึ่ง ทำท่าราวกับกำลังตอบคำถามง่ายๆ จำพวกกินข้าวหรือยัง

"ก็จริงอยู่นะ ดูไปแล้วเธอไม่ใช่แบบที่นายชอบ จริงๆ ฉันคิดว่า

สาวน้อยคนนี้ก็ไม่ได้น่ารังเกียจเหมือนที่เห็นที่บ้านวันนั้น แต่หลักๆ ก็คือแม่ของเธอ ความจริงเธอก็น่ารักดีนะ นายดูสิ เมื่อคืนนี้เธอ..." จากนั้นซ่งจื่อฉีก็เลียนแบบท่าทางของติงเขียนเมื่อครู่ ดัดเสียงแล้วพูดขึ้น "ฉันสามแปदन่ารักออก ไม่มีพิษมีภัยเลย"

ครั้งนี้เขาไม่ได้มีเจตนาไม่ดี แต่ปรากฏว่าพอพูดจบก็เห็นติงเขียนคางแขนงงซำเตี๋ยนอยุ่หน้าประตุ ก่อนหน้านั้นเด็กสาวยังยืนอยู่ วินาทีต่อมาเมื่อเห็นเขา เธอก็หน้าคว่ำทันที

ซ่งจื่อฉีหันกลับไปอย่างกระอักกระอ่วน

ติงเขียนปล่อยมือซ่งซำเตี๋ยและติงเก้อ้อออกมานั่งด้วยสีหน้าท่าทางไร้อารมณ์ หลังจากนั้นก็เอาหนังสือกับเครื่องเขียนทั้งหมดที่วางไว้ข้างๆ โจวซือเยวี่ย้ายไปวางอีกฝั่ง และขยับโต๊ะตัวเองไปยังอีกฝั่งด้วย ตรงกลางระหว่างโต๊ะเหลือช่องว่างไว้ราวกับขีดเส้นแบ่งกับเขาอย่างชัดเจน

หลังจากนั้นก็ขยับเก้าอี้ไปยังอีกฝั่งเพื่อให้แน่ใจว่าไม่โดนของของโจวซือเยวี่ เมื่อสบายใจแล้วก็คุยเรื่องการจดบันทึกกับซ่งซำเตี๋ยอย่างสนิทสนมต่อ

โจวซือเยวี่เข้าใจว่าเธอเอาอารมณ์โกรธมาลงที่เขา เขาจึงเลิกหัวพลางยิ้ม และจู่ๆ ก็พูดขึ้น "ซ่งจื่อฉี"

คนตรงหน้าหันมาอย่างเชื่องช้า "อะ?"

โจวซือเยวี่ติงขาเข้ามา แก้อีจิ้งกลับมาตั้งบนพื้นเสียงดังปัง เขาปิดหนังสือในมือและโยนไปบนโต๊ะพร้อมพูดด้วยรอยยิ้มแข็งๆ

"นายมาปลอมเพื่อนร่วมโต๊ะฉันหน่อย ถ้าปลอมจนเธออารมณ์ดีได้ เย็นนี้เตะบอล ฉันยอมต่อให้นายสามลูก"

ติงเขียนที่กำลังคุยเรื่องจดบันทึกกับซ่งซำเตี๋ยอยู่อิงไป รู้สึกว่าสมองน่าจะเสื่อมไปแล้ว ขณะนั้นทำไมเธอถึงได้ยินว่า...

มา มาปลอมแฟนฉันหน่อย

ผู้ชายคนนี้ร้ายกาจจริงๆ

"ยายสัตว์ประหลาด ขอโทษนะ"

ซ่งจื่อฉีเหมือนได้รับใบสั่งจริงๆ เขาหันกลับมาและพูดกับติงเซี่ยนด้วยสีหน้าจริงจัง ท่าทางรู้สึกผิดจนทำให้ซ่งชาติตีเห็นแล้วสงสาร

ซ่งชาติขีเย้าแฉนติงเซี่ยนที่วางอยู่บนโต๊ะและขอร้องเธอเสียงเบา "เซี่ยนเซี่ยน เธอยกโทษให้เขาเถอะนะ"

ติงเซี่ยนมองไปที่ซ่งชาติโดยไม่พูดอะไร ในหัวสมองเต็มไปด้วยคำว่า มาปลบแฟนฉันหน่อย ทำให้เธอรู้สึกอับอายเหลือเกิน

ไม่รอให้เธอพูด คุณชายโจวที่เปิดหนังสืออ่านอยู่ข้างๆ ก็พูดขึ้นมาโดยไม่เงยหน้า

"เอาคำขำหน้าออกไปแล้วพูดใหม่"

ซ่งจื่อฉีถลึงตามอง อยากถามว่ามันต้องถึงขั้นนั้นมั๊ย เขาไม่ได้มีเจตนาร้ายสักหน่อย แต่สีหน้าของคุณชายน้อยคนนั้นเหมือนกำลังบอกว่า 'ฉันไม่สนใจอะไรทั้งนั้น นายปลบให้เธออารมณ์ดีก็แล้วกัน' ซ่งจื่อฉีจึงทำปากจู๋ จากนั้นก็เอ่ยปาก

"ติงเซี่ยนเพื่อนรัก..." แต่ยังพูดไม่ทันจบ ติงเซี่ยนก็ตัดบทเสียงเบา

"มะ...ไม่ต้องแล้ว...ฉันยกโทษให้นาย"

แสงแดดร้อนระอุสาดเข้ามาทางหน้าต่าง แสงนั้นส่องลงบนตัวเธอ ผมดดูสว่างเป็นประกายเงางาม ขอบหูแดงก่ำ น้ำเสียงอ่อนโยน

ซ่งจื่อฉีมองโจวซือเยวี่ยพลางยักคิ้วเล็กน้อย

ติงเซี่ยนพูดดังขึ้น กลัวว่าจะมีคนไม่ได้ยิน "จะ...ฉันเห็นแกชาตินะ" เมื่อพูดจบก็รีบก้มหน้าอย่างรวดเร็ว แก้มปลิกหนังสือบนโต๊ะมือไม้เป็นพัลวัน

ซ่งจื่อฉีพยักหน้า "ฉันเข้าใจ" เมื่อพูดจบก็ตั้งใจชำเลื่องมองโจวซือเยวี่ยพร้อมพูดขึ้นมา "ฉันจะขอบคุณเพื่อนร่วมโต๊ะของฉันเป็นอย่างดี แต่ยังไงก็ตามฉันคิดว่ามีบางอย่างที่ควรอธิบายให้เธอเข้าใจ ที่บ้านซือเยวี่ยวันนั้น บางทีอาจเป็นเพราะแม่ของเธอที่ทำให้พวกเราารู้สึกแย่ กับเธอ แต่ต่อจากนี้

ทุกคนต้องเป็นเพื่อนร่วมชั้นเดียวกัน ฉันไม่อยากให้เกิดความเข้าใจผิดที่ไม่จำเป็น ส่วนตัวฉันไม่ได้มีอคติกับเธอนะ" หลังจากนั้นก็ยิ้มให้ช่งชาติและพูดอย่างสนิทสนม "มา เพื่อนร่วมโต๊ะ พวกเราหันกลับมาเถอะ"

ช่งชาติหันหน้าแดงจากประโยคที่ว่า 'พวกเราหันกลับมาเถอะ' เธอจึงกอดสมุดหันกลับไปอย่างเขินอาย ส่วนเด็กหนุ่มทั้งสองหันามิน หันกลับไปมองตึงเขียนอีกครั้งอย่างงงๆ เพราะหน้าของเธอก็แดงเช่นกัน

นิสัยคิดเล็กคิดน้อยของผู้หญิงในวัยนั้น สำหรับผู้ชายแล้วมันช่างแปลกยากแท้หยั่งถึง เหมือนกับท่าทางของช่งชาติในตอนนี ในหัวของช่งจื้อฉีก็มีแต่คำว่า 'ป่วย'

ยิ่งโจวซือเยวี่ที่อยู่ด้านหลังยิ่งไม่เข้าใจใหญ่ เห็นๆ อยู่ว่าตัวเองเป็นคนบอกให้ช่งจื้อฉีขอโทษตึงเขียน แต่ทำไมกลายเป็นว่าหันแก่งหน้าช่งชาติ ยิ่งไปกว่านั้นพอช่งจื้อฉีขอโทษตึงเขียน เธอกลับหน้าแดงเสียอย่างนั้น

ตอนแรกเธอบอกว่าจะไม่ยอมถอนหมั้น หน้าอกจะหนาไม่ใช่หรอ ทำไมตอนนี้หน้าบางเหมือนกระดาษเสียแล้วละ

อารมณ์ในวัยเยาว์เหมือนสุรา ตอนเพิ่งเริ่มลิ้มรสไม่รู้สึกละอะไร พอานเข้าและย้อนกลับไปนึกถึงก็มักจะเจอร่องรอยของความทรงจำที่แปลกประหลาด ในตอนนั้นวัยรุ่นที่มีไอคิวค่อนข้างสูงทั้งสองคนได้แต่เพียงให้คำจำกัดความผู้หญิงไว้ว่าเป็นอะไรที่คุยกันไม่รู้เรื่อง

อาคารอันแสงอาทิตย์สดใสสอง โรงเรียนร้อนอบอ้าวราวกับซึ่งหนึ่งจักจั่นนอกหน้าต่างส่งเสียงร้องอย่างอารมณ์ดี ต้นไม้สูงเสียดฟ้าแย้มยิ้ม

น่าจะตั้งแต่ตอนนั้นที่ตึงเขียนเริ่มหันมาสนใจโจวซือเยวี่

แทบจะทุกชั้นเรียนล้วนมีคนสองจำพวก พวกเรียนเก่งที่เรียนอยู่ตลอดเวลา และพวกเรียนไม่เก่งที่คอยก่อวุ่นตลอดเวลา

ในห้องนี้ก็มีคนสองจำพวกเช่นกัน แต่เป็นพวกเรียนเก่งที่ขยันเรียน

และพวกเรียนเก่งที่ไม่ตั้งใจเรียน

และโจวซือเยวี่เป็นพวกหลัง

หลังเลิกเรียน วันๆ เรื่องที่เขาคู้ยกับคนอื่นก็มีแต่เรื่องบาสเกตบอล ฟุตบอล เอ็นบีเอ* เกม บางครั้งก็คุยเรื่องทหาร โดยสรุปก็คือไม่ทำแบบฝึกหัดในหนังสือเรียน แต่บางครั้งพอมักินถามโจทย์คณิตศาสตร์เขา เขาก็ไม่ปฏิเสธ ทั้งยังอธิบายให้ฟังอย่างละเอียด

เขาเก่งวิชาคณิตศาสตร์มากเป็นพิเศษ แทบจะเรียกได้ว่าไม่มีโจทย์ไหนที่เขาทำไม่ได้ โจทย์บางข้อแค่กวาดสายตาเขาก็รู้คำตอบแล้ว

แต่เขายังเกียจมาก หากเปิดเจอโจทย์เก่าที่เคยทำแล้วก็จะโยนสมุดทิ้งเลย อันที่ยังไม่เคยทำก็จะเขียนลำดับขั้นตอนการคำนวณไว้

ช่วงพักกลางวันวันนี้ซ่งซาตี้ถือกล่องอาหารมาเล่าความลับที่รู้มาจากซ่งจื่อฉีให้เธอฟัง วางตะเกียบลง ตั้งใจจะยั่วให้ตึงเขียนอยากรู้

"ฉันมีข่าวมาบอก เธออยากฟังมั๊ย"

"ข่าวอะไรเธอ พรุ่งนี้หยุดเธอ"

ซ่งซาตี้ร้อง "ไ้อหยา ทำไมเธอไม่รักเรียนขนาดนี้นะนี่ ฟังนะ นี่มันเกี่ยวกับเพื่อนร่วมโต๊ะของเธอ"

สุดท้ายก็ถึงความสนใจของตึงเซี่ยนได้สำเร็จจริงๆ เธอเงยหน้าขึ้นมาจากกล่องข้าว แต่เมื่อเห็นสีหน้าท่าทางลึกลับและมีนัยซ่อนเร้นของเพื่อน ก็รู้สึกส่วนตัวเองมีปฏิกิริยาอยากรู้ อยากเห็นมากเกินไป ดังนั้นจึงกระแอมเบาๆ กลบเกลื่อนและก้มหน้าต่อ เคาะตะเกียบเป็นระยะๆ แสร้งทำเป็นถามโดยไม่ตั้งใจ

"ข่าวอะไรเธอ"

ซ่งซาตี้ตั้งใจแกล้งเธอ "เธอตอบคำถามฉันมาข้อหนึ่งก่อน"

ตึงเซี่ยนเงยหน้าอีกครั้ง "คำถามอะไร"

ซ่งซาตี้ยิ้ม "เธอชอบโจวซือเยวี่มั๊ย"

* เอ็นบีเอ (NBA) คือลีกการแข่งขันบาสเกตบอลมืออาชีพของทวีปอเมริกาเหนือ

ข้าวติดอยู่ที่คอไม่ยอมลงสักที ดิงเซี่ยนไ้ออกมาอย่างแรง ใบหน้าเล็ก ๆ แดงไปหมด ช่งซาตีตกใจจึงรีบส่งน้ำของตัวเองให้เธอ

"ไม่น่านะ แค่อ้อยซื้อธรรมดาๆ เธอก็ถึงขนาดทนไม่ได้เลยเธอ"

ดิงเซี่ยนไ้ใช้เวลาอยู่นานกว่าจะไ้อจนกลืนข้าวในคอคำนั้นลงไปได้ จากนั้นก็เงยหน้าตี่มน้ำติดต่อกันหลายอีกแล้วหันหน้าไปข้างๆ

"ฉันไม่ได้ชอบเขา หน้าทีของพวกเราตอนนี่คือเรียนหนังสือ"

เวลาพูดสายตาของเธอชำเลืองไปข้างๆ บังเอิญเห็นโจวซือเยวี่กับพวกเจียงเงินนั่งกินข้าวด้วยกันอยู่พอดี พวกเขากำลังพูดคุยหัวเราะกัน โดยมีช่งอี่จิ้นนั่งอยู่ด้วย

ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ใช้คนเลือกกิน ทั้งยังกินข้าวคำใหญ่และรวดเร็ว ไม่มีโรคลุกคุณหนูติดตัวสักนิด

โจวซือเยวี่กินไปได้ครึ่งหนึ่งก็ดูเหมือนจะรู้สึกได้ว่าเบื้องหน้ามีสายตาอันร้อนระอุจ้องมองมา เขาเงยหน้ากวาดตาไปรอบๆ อย่างมึนงง ทันใดนั้นสายตาทั้งคู่ก็ประสานกันกลางอากาศพอดี

ดิงเซี่ยนรีบหันไปทางอื่น ปิดฝาแก้วน้ำและวางไว้ข้างๆ จากนั้นก็หันหน้ากินข้าวต่อ แต่พอหยิบตะเกียบขึ้นมาก็รู้สึกแปลกๆ

หลบทำไมกัน ตัวเองไม่บริสุทธิ์ใจนั้นเธอ ยืมให้เขาอย่างเปิดเผยไปเลยสิ สง่างามอย่างภาคภูมิ จะต้องไปกลัวใครทีไหนกัน

ดังนั้นเธอจึงหันกลับไป ส่งยืมให้โจวซือเยวี่ ยืมอย่างทีเธอคิดว่าเปิดเผยและตรงไปตรงมาที่สุด

โจวซือเยวี่ยิ่งไปสักพัก จู่ๆ ก็ยกไหล่หัวเราะทีหนึ่ง จากนั้นก็ทำท่าคุณชายเหมือนเดิม

ดูเหมือนว่าเจียงเงินที่อยู่ตรงข้ามกำลังถามว่าเขาหัวเราะอะไร โจวซือเยวี่ที่หลังพียงหนักแก้ออย่างเกียจคร้าน ขาววาว ของเขาเหยียดยาวอยู่ใต้โต๊ะ ใช้คางพยักพยัดไปทางดิงเซี่ยน เจียงเงินและช่งจื่อฉีจึงพากันมองมาทางนี้

วินาทีต่อจากนั้นก็มีความหวาดระแวงระเบิดออกมาอย่างพร้อมเพรียง
พักหนึ่ง

ดิ้งเขียนแปลกใจ กำลังจะหันไปดูก็ได้ยินขงซาตีพูดอย่างล่งเล
"เขียนเขียน เธอมีผักติดพัน"

หลายปีหลังจากนั้นมีคนถามในจอฮู* ว่าใจที่เหลือเพียงเศษเสี้ยว
เป็นความรู้สึกอย่างไร

ดิ้งเขียนตอบไปว่าช่วงกลางวันแสงอาทิตย์สดใส กินข้าวที่
โรงอาหารของโรงเรียนแล้วบังเอิญเจอคนที่แอบชอบ จึงส่งยิ้มที่ตนเอง
คิดว่ามีเสน่ห์ที่สุดให้เขา แต่เพื่อนสนิทกลับบอกว่า 'เธอมีผักติดพัน'

ความทรงจำมักจะมีการปรุงแต่งเสมอ

วันเวลาต่อจากนั้นไม่ว่าจะกลับมาย้อนคิดถึงตอนไหน เธอมักจะรู้สึกว่
ตนเองเริ่มชอบโจวซือเยวี่ตั้งแต่ประโยคที่ว่า 'นายมาลอบเพื่อนร่วมโต๊ะ
ฉันหน่อย'

แต่เธอในตอนนั้นกำลังอยู่ในช่วงที่ขัดแย้งภายในตัวเองอย่างรุนแรง

ดิ้งเขียนหันกลับไปอย่างอับอายและโมโห เธอได้ยินคุณชายโจว
ส่งเสียงเย็นชาตามมา "พอแล้ว อย่าหวั่นเลย" เขามีบาร์มีมาตั้งแต่กำเนิด
จึงทำให้คนมักเชื่อฟังคำพูดของเขา เจียงเฉินกับขงจื้อฉีฉวนแต่เชื่อฟังเขา
เป็นพิเศษ

ตอนนั้นดิ้งเขียนแค่คิดว่าเป็นเพราะคุณลุงโจว แต่พอวันเข้า
สุดท้ายเธอก็เข้าใจว่าทำไมเขาบอกว่าบนดวงจันทร์มีมนุษย์ต่างดาว พวกเขา
ก็เชื่อ รวมถึงตัวเองด้วย

โจวซือเยวี่ในช่วงวัยรุ่น เวลาจริงจังดูแล้วเย็นชา เวลาเล่นเกมตลก
ขบขัน มาดก็หายไปหมด แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหนก็มักจะมีคามมั่นใจ
ประเภท 'ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา เขาคงเดียวก็แบกไว้ได้' ออกมาจากตัวเขา
อยู่เสมอ

* จื่อฮู คือเว็บไซต์ถามตอบของจีน

เมื่อพวกเขาไปกันหมดแล้ว ช่งชาติจึงบอกติงเซี่ยน "ตอนเรียนฉันได้ยิน ช่งจื่อฉินพูดว่าโจวซือเยวี่สอบวิชาคณิตศาสตร์กลางภาคได้คะแนนเต็ม"

ข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์กลางภาคปีนี้นั่นช่างยาก โดยเฉพาะโจทย์ใหญ่ ข้อแรก คนที่ตอบได้มีอยู่ไม่กี่คน ตอนที่ติงเซี่ยนเพิ่งเข้ามาก็ได้ยินคนคุยกันว่าสุดท้ายแล้วโจทย์ใหญ่ข้อนั้นทั้งเมืองมีแค่สี่ห้าคนที่ตอบได้

คะแนนโดยเฉลี่ยปีนี้เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมาโดยรวมแล้วลดลง แต่ข้อสอบธรรมดาของปีที่แล้ว สอบได้คะแนนเต็มก็มีไม่กี่คนเท่านั้น แสดงให้เห็นว่าการที่สอบได้คะแนนเต็มในปีนี้นั้นถือว่าเก่งมาก

ช่งชาติพูดต่อไป "เขาเป็นแชมป์จินตคณิตระดับประเทศ"

ถึงว่าเวลาทำโจทย์คำนวณ เขาจะเขียนคำตอบทันทีตลอด ไม่เคยใช้เครื่องคิดเลขหรือทดในกระดาษเลย

ติงเซี่ยนถอนหายใจ "อีกหน่อยเรื่องพวกนี้เธอไม่ต้องมาบอกฉันหรอกนะ"

"อ้าว? ทำไมล่ะ" ช่งชาติถามต่อ "ทนไม่ได้เหรอ"

ปกตินี้ช่างเขาก็คัดดันมากพออยู่แล้ว

เธอรู้อยู่แล้วเวลาเรียน เขาไม่เคยจดบันทึกเลย

เธอรู้อยู่แล้วเขาไม่เคยฟังครูสอนเลย แต่ก็สามารถตอบครูได้อย่างคล่องแคล่ว

เธอรู้อยู่แล้วโจทย์คณิตศาสตร์ที่ฉันทดในกระดาษนานสองนานแต่ยังคำนวณผิด เขากลับเขียนฉับๆ สองทีก็เสร็จ เข้าใจความรู้สึกฉันตอนนั้นมั๊ย แต่เอาเถอะ เรื่องพวกนี้เธอไม่รู้ทั้งนั้น

ติงเซี่ยนก้มหน้า ดวงตายากจะปกปิดความสิ้นหวัง เกรงๆ เล็กๆ มองดูแล้วน่าสงสารไม่ใช่หย้อย เธอรู้สึกว่าตัวเองพยายามเรียน ตั้งใจเรียนอย่างสุดความสามารถ แต่ก็ยังเทียบไม่ได้กับคนอื่นที่ใช้เวลากวาดตาอ่านหนังสือแค่อ่านไม่กี่นาทีก็เข้าใจ

ติงเซี่ยนไม่ใช่พวกมีพรสวรรค์ ผลสำเร็จและคะแนนทั้งหมดของเธอ ล้วนมาจากหนังสือทุกๆ เล่มที่เธออ่าน โจทย์ทุกๆ ข้อที่เธอพยายามทำ

แต่ก่อนตอนอยู่เหียนผิง เธอเป็นลูกรักของคุณครู เพราะเธอเป็นคน
อดทน มีความพยายามและตั้งใจ ทั้งเป็นเด็กดี ทั้งเชื่อฟังครู นักเรียนใน
เมืองส่วนใหญ่ที่ไม่ตั้งใจเรียนหนังสือ หรือเรียนๆ เล่นๆ กันจนจบมัธยมศึกษา
ตอนต้นก็จะไปเรียนอาชีวะ หรือไม่ก็ไปรับจ้างทำงานกันเสียเป็นส่วนใหญ่
มีแต่เธอที่ดิ้นรนสุดชีวิตในบ่อปลา^{*}นี้

เธอคิดว่าหากข้ามประตูมังกร^{*} นี้ได้ ไก่ป่าก็จะกลายเป็นหงส์
แต่เมื่อเข้ามาในประตูมังกรนี้แล้วถึงได้รู้ว่าเธอก็เป็นแค่เพียงหัวหน้า
ไก่ป่าที่อยู่ปลายหางหงส์เท่านั้น

พอกินข้าวกลางวันเสร็จก็กลับไปห้องเรียน

แปลกมากที่โจวซือเยวี่ไม่ได้ไปเตะบอล แต่นั่งไขว่ห้างคุยกับคนอื่นอยู่
แสงอาทิตย์สีทองอร่ามส่องเข้ามาทางหน้าต่างและสาดไปที่ผมเขา ทำให้
ผมเขาดูนุ่มลื่น น่าลูบอย่างอดไม่ได้

ไม่นานนักก็มีเพื่อนนักเรียนหญิงถือโจทย์มาถามเขา

เวลาโจวซือเยวี่อธิบายโจทย์กับคนอื่นก็จะทำท่าทำทาง หยิบปากกา
วาดๆ วูๆ บนกระดาน คนอื่นยังไม่ทันรู้สึกตัว เขาก็อธิบายเสร็จแล้ว

เพื่อนนักเรียนหญิงหน้าแดง จากนั้นก็เอ่ยขึ้นมา "นายพูดอีกรอบ
ได้มั้ย" แต่เมื่อเห็นเขาขมวดคิ้วเล็กน้อย เพื่อนนักเรียนหญิงก็กลัวจะทำให้
เขารำคาญจึงรีบดึงโจทย์กลับไป "ไม่เป็นไร เตียวฉินกลับไปลองคิดดูอีกที"

โจวซือเยวี่พยักหน้า "อืม"

ดึงเชียนฟุบหน้าลงบนโต๊ะขณะทำการบ้านคณิตศาสตร์

เวลาพักเที่ยงจักจั่นที่ไต่บนต้นไม้ส่งเสียงร้องอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย
บรรยากาศในโรงเรียนช่วงใกล้บ่ายมักจะเจียบสงบเป็นพิเศษ แม้แต่
แสงอาทิตย์ก็ยังอบอุ่น การบ้านวิชาคณิตศาสตร์วางอยู่บนโต๊ะเป็นเวลา

^{*} ประตูมังกร มาจากสำนวน 'ปลาหลี่ข้ามประตูมังกร' ซึ่งมีที่มาจากตำนานหนึ่งของจีน เล่ากันว่าปลาหลี่
(ปลาในหรือปลาคาร์พ) ตัวหนึ่งมีความมุ่งมั่นจนสามารถกระโดดข้ามประตูมังกรได้ และได้รับพรให้กลายเป็นมังกร
สำนวนนี้จึงใช้เปรียบถึงการเลื่อนยศเลื่อนตำแหน่ง มีความก้าวหน้าอย่างมาก

ครึ่งชั่วโมง ยังไม่ได้เขียนสักตัว

ผ่านไปแวบเดียวเพื่อนนักเรียนหญิงคนนั้นก็ถือโจทย์มาอีกแล้ว
 ดึงเขียนลุกขึ้นทันที ปิดสมุดและยิ้มกับเพื่อนนักเรียนหญิงคนนั้น
 อย่างเปิดเผยพร้อมกับพูดอย่างมีน้ำใจ

"พวกเราแลกที่นั่งกันเถอะ เธอมานั่งที่ฉันแล้วกัน"

พวกเราล้วนแต่เคยเป็นโรคชนิดหนึ่ง ชื่อทางวิทยาศาสตร์คือโรคแมรี ซู
 หญิงสาวที่เป็นโรคนี้จะมีอาการพ้อฝันเล็กน้อย คิดว่าตัวเองเป็น
 นางเอกในชีวิตจริง ชอบแสร้งศมีนางเอก บางคนมีอาการหนักจะมีอาการ
 จิตใจแปรปรวนและทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับจิตใจร่วมด้วย

อารมณ์ของหญิงสาวมักจะเป็นบทกลอน

เธอพูดปกป้องฉันเพียงประโยคเดียว ฉันจะรักเธอทั้งชีวิต

และความรักของวัยรุ่นนั้นก็มักจะขัดแย้งถึงขั้นสุด เมื่อวานรักเธอ วันนี้
 เธอคุยกับผู้หญิงคนอื่น พรุ่งนี้ฉันก็ไม่รักเธอแล้ว หรือเมื่อวานไม่รักเธอ
 วันนี้เธอแบ่งลูกอมจากกระเป๋ากางเกงให้ฉันครึ่งเม็ด ฉันก็ตัดสินใจว่าจะ
 รักเธอตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป

บริสุทธิ์และไม่ซับซ้อน

ในขณะนั้นดิ้งเขียนก็มีความขัดแย้งกันเช่นนี้ ในมุมหนึ่งเธอคิดว่า
 ตัวเองไม่ได้ชอบโจวซือเยวี่ อีกมุมหนึ่งเมื่อเห็นเขาอธิบายโจทย์ให้ผู้หญิง
 คนอื่นฟัง ในใจก็รู้สึกเจ็บแปลบ

ดิ้งเขียนคิดว่าผู้ชายแบบที่เธอชอบน่าจะเป็นผู้ชายอ่อนโยนและเป็น
 สุภาพบุรุษเหมือนสวีเคอ ไม่ใช่คนยุ่งที่เอาแต่หยิ่งผยองแบบโจวซือเยวี่
 แต่ทำไมเธอถึงรู้สึกเจ็บ

สงสัยต้องเป็นอาการแมรี ซูกำเริบแน่นนอน

ดิ้งเขียนพูดจบบกไม่ได้มองพวกเขาสองคนอีก เธอก็มหันกลับไปหยิบหนังสือ
 บนโต๊ะแล้วสละที่นั่งให้เพื่อนนักเรียนหญิงคนนั้น

ห้องเรียนที่เงียบสงบในช่วงพักเที่ยงมีแสงอาทิตย์สาดเข้ามาเป็นทาง

ได้ยินเสียงก๊อกลงแก๊กของเธอที่กำลังเก็บของ

แสงและเงาราวกับประสานกันเป็นหนึ่ง

"เธอเป็นโรคอะไรขึ้นมาอีก" เสียงโจวซือเยวี่ยไม่เบาไม่ดัง แต่ในห้องเรียนที่เงียบสงบกลับฟังดูกังวานเป็นพิเศษ

มือที่กำลังเก็บของของติงเชียนชะงัก กระเป๋าดินสอรูดซิบไปได้ครึ่งหนึ่ง เธอยืนตัวแข็งที่อยู่ที่เดิม เพื่อนนักเรียนรอบข้างต่างพากันหันมาอย่างพร้อมเพรียง สายตาหลายสิบคู่จับจ้องมาที่ตัวเธอ

เธอจึงอธิบายเบาๆ "พักเที่ยงนี้นั่นสละพื้นที่ให้พวกนาย นายจะได้สอนได้สะดวก"

โจวซือเยวี่ยหลังพิงพนักเก้าอี้ มองเธออย่างเสียดสีพลางหัวเราะหึๆ "ดูเธอช่างมีน้ำใจจริงนะ"

ติงเชียนไม่ฟังและไม่สนใจเขาอีก ก้มหน้าเก็บของต่อ และยิ้มกับเพื่อนนักเรียนหญิงคนนั้น "เดี๋ยวเสร็จแล้ว"

เพื่อนนักเรียนหญิงมึนงง "เอ่อ ต้องสลับที่จริงๆ เหรอ"

"สลับสิ"

โจวซือเยวี่ยก้มหน้าทำใจหาย ไม่เงยหน้าสักนิด ผมหนานุ่มของเขาเป็นประกายท่ามกลางแสงอาทิตย์ เหมือนสุนัขล่าเหยื่อเชื่องๆ ตัวหนึ่ง

"ถ้าสลับที่ก็ไม่ต้องกลับมาอีก" เขากล่าว

เดิมทีติงเชียนตั้งใจว่าจะสลับที่แค่ช่วงพักเที่ยงเท่านั้น เพราะอยากจะทำที่เงียบๆ นอนสักพัก พอได้เห็นเขากวนประสาทเช่นนี้ เธอก็ยืนอึ้งอยู่ที่เดิม มือถือหนังสือไว้สองเล่ม จะไปก็ไม่ใช่ จะไม่ไปก็ไม่เชิง

โจวซือเยวี่ยพูดจบประโยคนี้ก็ไมเงยหน้าขึ้นมาอีกเลย แม้แต่มองจากด้านหลังศีรษะเขาก็ดูเย็นชาเป็นพิเศษ

ติงเชียนกัดฟันอย่างโมโหแล้วทิ้งท้าย "เดี๋ยวนั้นจะมาย้ายโต๊ะ!" พูดจบก็สะบัดหางม้าเดินไปยังที่นั่งใหม่อย่างเย่อหยิ่ง

กระดาศใจทยัโดนโจวซือเยวี่ยขีดขาดเสียงดังแควก

จักจั่นนอกหน้าต่างส่งเสียงร้องสองที

ติงเขียนย้ายมานั่งที่ด้านหน้าตรงกลางแถวที่สี่ เพื่อนร่วมโต๊ะใหม่เป็นผู้ชายชื่อว่าเหอชิงเหวิน เป็นคนที่สอบกลางภาคได้ที่หนึ่งในปีนี้ หน้าตาธรรมดา ตัดผมสั้นเกรียน ผิวคล้ำ ชอบใส่เสื้อแขนยาวกับกางเกงขาวยาวๆ ที่ซักรวนขาวโพลน ทำนั่งเขาเรียบร้อยมากเหมือนนักเรียนประถม เวลาเลิกเรียนก็ไม่ไปไหน ชอบนั่งทำโจทย์อยู่กับโต๊ะ

นี่สิที่เรียกว่าเพื่อนร่วมโต๊ะ 'ปกติ' ไม่ใช่แบบโจวซือเยวี่ยี่ที่เหมือนไม่ใช่คน

สิ่งเดียวที่เหอชิงเหวินไม่ปกติก็คือเขามีผมหยอก เวลามองโดยเฉพาะจากด้านหลังดูเหมือนคนแก่ แต่ก็ยังดีกว่านกยูงที่ยิ่งผยองตัวนั้น

ตอนบ่ายแก่ๆ ข่งชาติเดินมาชวนติงเขียนคุย ครึ่งตัวฟังที่โต๊ะเธอและพูดโน้มน้าว "ไม่กลับไปจริงเหรอ"

ในช่วงเวลาเรียนเสียงพูดคุยกุญแจของเพื่อนนักเรียนดังอีกทีก็ แต่เสียงโจวซือเยวี่ยี่ที่พูดคุยกุญแจเล่นกับคนอื่นกลับสามารถลอดผ่านผู้คนมาเข้าหูเธอจนได้

ติงเขียนก้มศีรษะพุบลงบนโต๊ะ ซัดๆ เขียนๆ กระดาษทดโดยไม่รู้ตัวสีหน้าแข็งกร้าว "ไม่กลับ"

ข่งชาติลากเสียง "โอ้..." หลังจากนั้นก็ยื่นมือไปหยิบกระดาษทดของเธอมาดูและส่งเสียงเบาๆ อย่างประหลาดใจ "จิ้งเธอเขียนชื่อเขาทำไม"

ติงเขียนตกใจ รู้สึกตัวอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ลุกพรวดขึ้นมาจากที่นั่งแล้วกระโจนเข้าไปหาข่งชาติ ค้ำกระดาษทดในมือเพื่อนมาดู

มีชื่ออะไรที่ไหน มีแต่สัญลักษณ์บ้าบอเท่านั้นเอง

ข่งชาติได้ทีจึงยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ "เธอไม่บริสุทธิ์ใจ"

ติงเขียนกลับลงไปนั่งอย่างใจลอยแล้วถอนหายใจยาว "เธอนี่น่ารำคาญจัง"

ข่งชาติเบ้าปาก "ฉันแค่อยากจะเตือนเธอ ศาลาใกล้น้ำย้อมได้ชมจันทร์

ก่อน* ถ้าทั้งโอกาสดีๆ แบบนี้ เธอจะเป็นคนเสียหายนะ ดูๆ แล้วตั้งหัวหน้หน้
นะชอบใจซื้อเยวี่ ถึงเวลาโดนแย่งไป เธออย่ามาร้องไห้ให้แล้วกัน"

ติงเขียนทำปากยื่นอย่างไม่สนใจ ใช้ปากกาขีดกระดาดอย่างแรง
แล้วพูดขึ้น "รีบเอาไปเลย ถ้าเขาสองคนลงเอยกัน ถึงเวลาฉันจะไปจุด
ประทัดใหญ่ๆ สองพวกให้หน้าโรงเรียน ถือเป็นการขอบคุณตั้งหัวหน้หน้
ที่เสียสละตัวเองช่วยขจัดภัยให้คนอื่น!"

ช่งชาติจึงใจพุดต่อ "เหรือ นั้นเดียวฉันจะรีบไปซื้อมานั่ง อีกสองสามวัน
จะไปที่หน้าประตูโรงเรียนรอจุดประทัด"

ติงเขียนหันข้างไปมองเพื่อน

"ตอนนี้เขาสองคนคุยกันเข้าขาคเลยละ ตั้งหัวหน้หน้ยังนัดเขาไปเล่นเกม
กันด้วยนะ"

"ก็ไปเล่นสิ" ติงเขียนพึมพำ

ช่งชาติส่งเสียง "ซิ" เหมือนชี้เกยจเสียเวลาพุดกับเธอ จึงทิ้งไฟ
ไบสุดท้าย "พรุ่งนี้รีบกลับมาที่เดิม ฉันทนยายนกตัวน้อยส่งเสียงจ๊อกแจ้ก
ข้างหลังไม่ไหวแล้วจริงๆ ยังมีอีกนะ ถ้าเธอไม่รีบคว้าโอกาสพัฒนาความ
สัมพันธ์ภายในเดือนนี้ พันหนึ่งเดือนไปแล้ว ครูจัดที่นั่งให้ใหม่ เธอจะยิ่ง
หมดหวัง"

"ไม่ย้าย!" ติงเขียนดื้อเหมือนลา ช่งชาติโมโหจนแทบจะถลึงตาใส่
จากนั้นก็เห็นติงเขียนค่อยๆ ลูกขึ้นนั่งตัวตรง ก้มหน้าพุดเสียงเบา "ก็เขา
ไม่ให้ฉันกลับไป"

"โอ้ยๆ พวกเธอสองคนเป็นสามีภรรยาที่ทะเลาะกันเหรือ เธอดูสิ
เหมือนม้ายเนี่ย ถ้าสลบที่ก็ไม่ต้องกลับมาอีก! ประโยชน์แม่เธอน่าจะพุดกับ
พ่อเธอเป็นประจำแน่เลยใช้ม้าย ต่อมาพ่อกับเธอกลับไป แม่เธอก็ยังดูแล
ปรนนิบัติหาของกินของดื่มอร่อยๆ ให้ไม่ใช่เหรือ"

* ศาลาใกล้น้ำย้อมได้ชมจันทร์ก่อน อุปมาถึงการมีทำเลที่ตั้งที่ดีกว่า หรือการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกว่า
ย่อมทำให้มีโอกาสมากกว่าคนอื่น

พอพูดเช่นนี้ ทุกครั้งแม่จะเป็นคนทนไม่ได้โทรศัพท์หาพ่อก่อนตลอด พ่อถึงจะย้ายจากบ้านเพื่อนกลับมาที่บ้าน

ดิงเขียนหันหน้าไปมองช้าๆ

โจวซือเยวี่ใส่เสื้อยืดสีดำ ฟิงพนักเก้าอี้อย่างผ่อนคลาย คุณเล่นกับ ช่งจื้อฉีอย่างอารมณ์ดี เวลาคุยสนุกก็เผยรอยยิ้มสบายๆ ตามปกติของเขา ฟันของเขาขาวสะอาดเรียงตัวเป็นระเบียบ เวลายิ้มมุมปากยกขึ้นเล็กน้อย แสงอาทิตย์กำลังลาลับขอบฟ้าทางด้านหลัง ผมตกตาอาบแดดสุดท้ายของวัน ส่องประกายสีแสดราวกับมีรัศมีเปล่งแสงออกมาจากตัวเขา

ดิงเขียนนึกถึงประโยคหนึ่งขึ้นมา เธอเดินผ่านเหมือนลมพัดโดยไม่ตั้งใจ แต่สำหรับฉันกลับกลายเป็นน้ำท่วมทั้งภูเขา

มีผู้ชายเดินมาที่ประตูและเรียกโจวซือเยวี่ให้ไปเตะบอลหลังเลิกเรียน เขายิ้มอ่อนๆ หันกลับไปตอบตกลง ผู้หญิงที่เดินผ่านข้างนอกอดไม่ได้ที่จะหันมามองข้างใน เขาดูเหมือนจะไม่รู้ตัว ยังคงคุยกับช่งจื้อฉีต่อ

ช่งจื้อฉีเอ่ยแซว "เอ่ๆๆ มีคนมาดูนายอีกแล้ว"

คุณชายน้อยเตะเก้าอี้อีกฝ่ายที่หนึ่ง "พูดเหลวไหลอะไร"

มีผู้หญิงมาดูเขาจริงๆ แต่ไม่มีใครกล้าทำอะไร พวกเธอแค่อ้างว่า มาหาเพื่อนนักเรียนแล้วแอบมองเขาที่ประตูข้างหลัง สอดส่องพลาง กระซิบกระซาบกันเบาๆ

"เขาคือโจวซือเยวี่ใช่ไหม"

ตอนแรกเพื่อนนักเรียนก็ทนราคาญได้ แต่พอถูกถามบ่อยๆ สุดท้ายก็โพล่งขึ้นมา "ผู้ชายที่ประตูคนนั้นแหละ ใช่แล้ว เขาคือโจวซือเยวี่ของห้องเรา ยังไม่มีแฟน"

ผู้หญิงเหล่านั้นทปบ่าเพื่อนนักเรียนอย่างเขินอาย "ใครถามเรื่องนี้กันล่ะ" แต่ช่งจื้อฉีรู้สึกว่าการคิดนั้นเขียนไว้ชัดๆ บนใบหน้าพวกเธออยู่แล้ว...

อย่างไรก็ตามโจวซือเยวี่ก็ผูกมิตรได้กับทุกคน ปกติเขาอ่านหนังสือนอกเวลาเยอะ เจอเรื่องอะไรก็คุยได้หมด มีคนถามเขาก็ยินดีตอบ เขาดู

เป็นลูกคุณหนูก็จริง แต่ไม่วางท่าแม่แต่น้อย คุณได้กับทุกคน บางทีเขาอาจคุยกับคนใบ้ที่ปากข่อยได้ด้วย

เขามีเพื่อนเยอะ ดังนั้นไม่มีเธอไปคนเดียวก็ไม่นับว่าขาด

ดิงเขียนสลับที่กับเต็งห้วนห้วนแล้ว เขาก็คุยเล่นกับคนอื่นอย่างสนุกสนานเหมือนเดิม ไม่รู้สึกกระตือรือร้นอะไรเลยแม่แต่น้อย มีแต่เธอที่วุ่นวายใจอยู่ตรงนั้นคนเดียว

พอพูดแบบนี้ ผ่านไปไม่นานเธอก็รู้สึกเสียใจภายหลังขึ้นมาแล้ว

สาเหตุก็คือดิงเขียนลืมนำหนังสือภาษาจีนมา อยากจะใช้กับเหอชิงเหวิน แต่เหอชิงเหวินไม่สนใจเธอ ดิงเขียนคิดว่าเขาอาจไม่ชอบแบ่งหนังสืออ่านกับใคร จึงไม่กล้าทวงเขาอีก

เธอก็เลยนั่งโง่ๆ ตลอดคาบเรียน ระหว่างนั้นก็โดนครูเรียกชื่อหนึ่งครั้ง

ระหว่างคาบเรียน ดิงเขียนไปเข้าห้องน้ำ ในห้องมีการแจกหนังสือที่เพิ่งมาถึง เหอชิงเหวินหยิบของตัวเองแต่ไม่ได้หยิบเผื่อเธอแล้วก็ส่งต่อไป พอต้องใช้หนังสือตอนเรียน ดิงเขียนไม่รู้เลยว่ามีการแจกหนังสือเล่มนี้แล้ว พอเห็นบรรดาเพื่อนนักเรียนต่างมีหนังสือเล่มใหม่อยู่บนโต๊ะ เธอจึงถามเหอชิงเหวินอย่างประหลาดใจ

"หนังสือเล่มนี้แจกตั้งแต่เมื่อไหร่เธอ"

"เมื่อกี้"

"นายไม่ได้ช่วยหยิบไว้ให้ฉันเหรอ"

เหอชิงเหวินคิดสักครู่ "ลืมนะ"

ยังมีอีก เวลาที่ดิงเขียนเหลาตินสอ เหอชิงเหวินก็บ่นขึ้นมา

"ซี้ตินสอฝุ่นเยอะมาก เธอออกไปเหลาข้างนอกสิ"

ดังนั้นดิงเขียนจึงได้แต่ไปยืนเหลาตินสอที่ถังขยะด้านหลังห้องเรียน ไม่มีโต๊ะทูนแรงจึงเหลาลำบากมาก พอไม่ระวังก็บาดเจ็บเป็นแผล

พอเปรียบเทียบกันแบบนี้ นกยูงตัวนั้นก็ดูยิ่งใหญ่ขึ้นมาโดยพลัน

ปกติเขาไม่ค่อยจะสนใจใคร แต่เวลาแจกหนังสือเขาจะเก็บไว้ให้เธอ

เสมอ เวลาครูสั่งการบ้านแล้วเธอไม่อยู่ เขาก็จะเตือนเธอเป็นพิเศษ และไม่เคยมัวงเกียจขี้ดินสอของเธอ

ทันใดนั้นเองเธอก็รู้สึกว้าวใจซื่อเวยี๊เป็นเพื่อนร่วมโต๊ะที่ประเสริฐจริงๆ

พอจบคาบข่งชาติดีเดินมาพูดคุยกับติงเซี่ยนอีกครั้ง ติงเซี่ยนจึงเอียงคอถาม "เธอว่าถ้าตอนนี้ฉันไปขอแลกที่นั่งกับเต็งห้วนห้วน เต็งห้วนห้วนจะตกลงมั้ย"

ข่งชาติดีหัวเราะใส่เธอ "เธอฝันไปเถอะ ตอนนี้พวกเราเข้ากันได้ดีจะแยะ เวลาเรียนก็ถูกปัญหาตีโจทย์กัน พอจบคาบก็คุยกันเรื่องเกม จะมีที่ให้เธอแทรกตรงไหน คนอย่างคุณชายโจวขาดสาวสวยผู้รู้ใจอย่างเธอนั้นว่าเป็นอะไร"

ติงเซี่ยนหน้าแดงแล้วไล่ตะเพิดข่งชาติดีไป รู้สึกว่าเพื่อนเธอชักจะน่ารำคาญขึ้นทุกที

ใครเป็นสาวสวยผู้รู้ใจของเขากัน เขาจะไปกินข้าว ทำการบ้าน เดินเล่นกับสาวที่ไหนก็ไม่เกี่ยวกับเธอ

จังหวะนั้นเสียงจกจั่นนอกหน้าต่างก็ดังขึ้น แต่สำหรับติงเซี่ยน มันไม่เพราะสักนิด หนาวหุหุะมัด ใจดวงเล็กๆ ห้อยโตงเตงอยู่บนอากาศไม่หยุดนิ่งแม้แต่บ่อย

เธอพุดลงไปบนโต๊ะอย่างหงุดหงิด คางเกยโต๊ะ ท่าทางเหมือนสุนัขเร่ร่อนที่กำลังหิวโหย ดวงตาสดใสกลอกไปมา ประเดี้ยวมองไปที่เหอชิงเหวินทางซ้าย ประเดี้ยวมองไปที่หัวหน้าห้องหญิงทางขวาดูน่าสงสารไม่น้อย

จากนั้นเธอก็หันหลังเงียบๆ สายตาพุ่งไปที่แถวสุดท้าย

คุณชายน้อยคนนั้นกำลังเอามือล้วงกระเป๋าเดินเข้าห้องพร้อมซังจื่อฉีผมหนานุ่มเหมือนกองหญ้า ยุ่งจนอยากจะจัดให้ แต่กลับกลายเป็นว่าความหล่อแบบสบายๆ นี้กลับมีเสน่ห์ที่สุด

ทุกคนต่างมีชายหนุ่มในใจ

แม้จะไร้สาระ แต่ใจก็ยังมุ่งปรารถนา

โจวซือเยวี่ยี่ดิ่งเก้าอี้ออกมาหนึ่ง ขาเรียวยาววางใต้โต๊ะอย่างสบายๆ
ซ่งจื้อฉีหันมาและพูดโดยไม่ตั้งใจ

"ซือเยวี่ยี่ สดสัปดาห์นี้พวกเราไปร้านเกมกันเถอะ"

โจวซือเยวี่ยี่ฟังพนักเก้าอี้พลางกระดิกเท้า ไม่เอ่ยตอบ

ตั้งหัวน่หัวน่ที่อยู่ข้างๆ เงยหน้าขึ้นทันที ทั้งดินสอและพูดอย่าง
ตื่นเต้น "งั้นก็ดีสิ! ฉันรู้จักอยู่ร้านหนึ่ง ฉันพาพวกนายไปได้นะ!"

ซ่งจื้อฉีตาลูกวาว "เอาสิ"

เมื่อพูดจบทั้งสองคนก็มองมาทางโจวซือเยวี่ยี่อย่างพร้อมเพรียง
ไม่รอให้เขาออกความเห็น ด้านหน้าก็มีคนหันมาตบโต๊ะของตั้งหัวน่หัวน่
เบาๆ และพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"ตั้งหัวน่หัวน่ ฉันมีเรื่องอยากคุยกับเธอหน่อย"

คนคนนั้นคือซ่งชาติ

ตั้งหัวน่หัวน่ยิ้มมองเธอ "มีอะไรเธอ ชาติ"

ทันใดนั้นซ่งชาติก็หันมองไปทางดิ่งเขียนแวนหนึ่ง ปรากฏว่าทำให้
โจวซือเยวี่ยี่ซึ่งกำลังพาดแขนบนพนักเก้าอี้รอฟังอยู่หันมองตามเธอไป
โดยไม่รู้ตัว

จังหวะนั้นก็สับกับสายตาเหม่อลอยของดิ่งเขียนกลางอากาศ

ดิ่งเขียนหลบไม่ทันจึงประสานกับสายตาที่เย็นชาของโจวซือเยวี่ยี่
ตรงๆ เธอรีบหันหน้าหนีเป็นพัลวัน แต่หันแรงไปจึงชนศีรษะเหอชิงเหวิน
ที่กำลังก้มลงเก็บดินสอพอดี

ดิ่งเขียนเจ็บจนตาลาย รีบเอามือคลึงศีรษะ

โจวซือเยวี่ยี่ยกมูมปาก ซุ่มซ่ามจริงๆ

"ทำไมเธอน่ารำคาญแบบนี้เนี่ย"

เหอชิงเหวินแก้โจทย์ได้แค่ครึ่งหนึ่ง ยังติดอยู่ตรงขั้นตอนสำคัญ
ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็แก้ไม่ได้ ในใจรู้สึกหงุดหงิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ดึงเชียนดันเข้าไปซ้ำตรงจุดพอดี เขาจึงอาละวาดใส่เธอทันที

พอเหอชิงเหวินตะโกน คนทั้งห้องก็หันมามองดึงเชียน สาวน้อยหน้าแดงกำไปหมด ก้มหน้าและเอ่ยขอโทษเบาๆ "ขอโทษนะ" ทำทางอ่อนแอ เห็นแล้วน่าสงสารจริงๆ

คนในชั้นส่วนใหญ่ต่างรู้ว่าเหอชิงเหวินเป็นคนอย่างไร ทุกคนจึงมองดึงเชียนด้วยความเวทนา

มีผู้ชายคนหนึ่งทนดูต่อไปไม่ไหว อดไม่ได้ที่จะพูดแทนดึงเชียน "เหอชิงเหวิน นายก็อย่าให้มันเกินไป เมื่อก็นายไม่เก็บหนังสือไว้ให้ดึงเชียน ดึงเชียนยังไม่ว่านายสักคำ"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ดึงเชียนก็ก้มศีรษะต่ำลงไปอีก ผู้ชายที่ช่วยเธอพูดชื่อว่าหลิวเสี่ยวเฟิง เขาใส่แว่น ผิวดำๆ ผอมๆ เป็นคนที่แทบจะไม่มีตัวตนในห้อง แม้แต่เวลาที่ครูสอนแล้วเรียกเขาตอบคำถาม เขาก็ยังหน้าแดง

ดึงเชียนรู้สึกขอบคุณเขามาก ในเวลาเช่นนี้เขากลับเป็นคนแรกที่ช่วยออกมาพูดแทนเธอ แต่เป็นเพราะคำพูดของเขา เธอจึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากใจ

ความจริงแล้วในเวลานี้เธอแค่อยากจะหาหลุมมุดเข้าไป ไม่ว่าใครก็อย่าพูดอะไรเลย ไม่ว่าใครก็อย่ามองเธอเลย อย่าพยายามช่วยเรียกร้องความยุติธรรมให้เธอ ช่วยทำให้เรื่องนี้สงบลงและผ่านไปอย่างรวดเร็วดีกว่า เธอเป็นผู้หญิงขี้อี๊ยว เวลาถูกคนมองก็จะคิดมาก ทั้งยังเป็นคนที่มีความรู้สึกค่อนข้างอ่อนไหว

และเธอก็ไม่อยากทำให้โจวซือเยวี่รู้สึกว่ตอนนี้เธอถูกเพื่อนร่วมโต๊ะคนใหม่รังเกียจ

แต่หลังจากหลิวเสี่ยวเฟิงพูดจบ เหอชิงเหวินก็ยังเถียงต่ออย่างไม่ยอมแพ้ ทั้งคู่เกือบจะทะเลาะกันในห้องเรียนเพราะดึงเชียน

สุดท้ายชงจื่อฉินก็ตะโกนกึ่งล้อเล่นมาจากด้านหลัง "เหอชิงเหวิน

นายอย่าแกล้งยายสัตว์ประหลาดสิ ระวังชื่อเยวี่ของพวกเราจัดการนายนะ"

ความสัมพันธ์คลุมเครือในช่วงวัยรุ่นคือการล้อเล่นถึงจริงไม่จริง ระหว่างเพื่อนนักเรียนเท่านั้น

ช่งจื่อฉีพูดจบ เพื่อนนักเรียนในห้องต่างพากันหัวเราะเบาๆ หลังจากนั้น ก็ได้ยินเสียงคนเตะเก้าอี้ น้ำเสียงของคนคนนั้นยังคงเอื่อยเฉื่อยตามปกติ

"เกี่ยวอะไรกับฉัน"

ช่งจื่อฉีเกาศีรษะด้านหลัง "ฉันล้อเล่นเฉยๆ เอง"

ท่ามกลางบรรยากาศที่โหวกเหวกโวยวายอย่างนี้ จู่ๆ ช่งซาตี้ก็หันมาพูดกับเต็งห้วนห้วน "เธอสลัที่นั่งคืนกับติงเซี่ยนเถอะ"

เต็งห้วนห้วนอึ้งงันและมองโจวซือเยวี่

เสียงของช่งซาตี้ออกจะแข็ง ไม่นุ่มนวลให้ใครเถียงได้ เมื่อพูดจบ ก็มองโจวซือเยวี่ที่พิงพนักเก้าอี้อยู่และพูดต่อ

"ถ้านายไม่ยกานั่งกับเซี่ยนเซี่ยน ก็ให้เธอแลกที่นั่งกับช่งจื่อฉี ฉันจะนั่งกับเซี่ยนเซี่ยนเอง"

ข้อเสนอนี้ถูกคัดค้านจากช่งจื่อฉีทันที "ไม่เอา ฉันไม่นั่งกับเขานั่งข้างเขาก็โดนบีตตายพอดี"

ช่งซาตี้พูดอย่างปลอบโยน "ไม่หรอก"

"นั่งข้างหลัง ฉันฟังไม่ได้ยิน!"

ช่งซาตี้ลูบศีรษะเขาเบาๆ เหมือนลูบหัวสุนัข พูดพลางแสรังยิ้ม "ฉันจะซื้อเครื่องช่วยฟังให้นาย"

ช่งจื่อฉีส่ายหน้า "ฉันไม่เอาหรอก ฉันไม่ใช่คนแก่สักหน่อย"

ช่งซาตี้กัดฟัน "โอเค จั๊นนายกับโจวซือเยวี่นั่งข้างหน้า ฉันกับเซี่ยนเซี่ยนนั่งข้างหลัง"

ช่งจื่อฉีเกาหัว "เกรงใจแย่เลยถ้าวอย่างนั้น"

"หยุดพูดจาวไรสาระได้แล้ว รีบพยักหน้าก่อนที่ฉันจะโมโห ไม่งั้นฉันจะฟ้องครูว่านายเอาเกมมาโรงเรียนด้วย!"

"หา! ช่งซาตี เธอนี่มัน...ยังมีความเป็นมนุษย์อยู่มัยเนี่ย"

"โอเคมัยละ อะ?!"

"ฉันกลัวเธอแล้ว โอเคๆ!"

แต่เมื่อทั้งคู่ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เติ้งห้วนห้วนที่อยู่ด้านหลังก็หันมา
แล้วพูดขึ้นมา "ฉันไม่ย้าย"

แต่ละคำช่างหนักแน่นมั่นคง

ช่งซาตีได้ยินก็โมโห ถกแขนเสื้อจะพุ่งเข้าไปจัดการกับอีกฝ่าย แต่ถูก
ช่งจื่อฉิงดึงไว้

"นี่แม่ทูนหัว เธอใจเย็นๆ ก่อน...ทำไมฉันรู้สึกว่่าพักนี้เธอดูเหมือน
กลายเป็นผู้หญิงปากร้ายไร้เหตุผลไปแล้วนะ"

ช่งซาตีหน้าแดงพักหนึ่งชาวพักหนึ่ง ไม่สนใจเขาและพูดกับเติ่งห้วนห้วน
ตรงๆ "ตอนแรกถ้าไม่ใช่เพราะเธอเอาแต่เดินมาถามคำถามโจวซือเอวี่
เขียนเขียนจะถูกเธอบีให้ไปนั่งข้างหน้าเธอ"

เติ่งห้วนห้วนแบ่ปาก "ไม่ว่ายังไงฉันก็ไม่ย้าย"

"พอแล้ว" ในที่สุดคุนชายโจวที่มองอย่างเย็นชาอยู่ข้างๆ นานแล้ว
ก็เอ่ยปากอย่างราบเรียบ "เรียนก่อนเถอะ"

เมื่อกริ่งเข้าเรียนดังขึ้น คุณครูก็หนีบแผนการสอนไว้ได้รักแร้เดิน
เข้าประตูมาตามระเบียบ

ในที่สุดบรรดานักเรียนก็เบนความสนใจกลับมาที่หนังสือเรียนอีกครั้ง
ติงเขียนถอนหายใจยาวอย่างโล่งอก เธอขอบคุณช่งซาตีที่ช่วยเรียกร้อง
ความยุติธรรมให้ ไม่ปล่อยให้เธอแค้นเกินไปต่อหน้าโจวซือเอวี่ และ
ขอบคุณโรงเรียนมัธยมเยียนซานที่ทำให้เธอรู้จักกับเด็กสาวเลือดร้อนรักเพื่อน
คนนี้ในช่วงเวลาที่ตัวเองลนลานจนทำอะไรไม่ถูก

ในช่วงสุดสัปดาห์

ติงเขียนพบทวนการบ้านทั้งสัปดาห์เสร็จเรียบร้อยแล้วก็บิดขี้เกียจ มองไป

ยังต้นไม้ทรุดโทรมนอกหน้าต่างต้นนั้นและคิดว่าเมื่อไรจะโคนทิ้งเสียที เพราะมันบังแสง ตอนนี้อยู่เห็นกระดานดำเป็นภาพซ้อนแล้ว

ขณะที่กำลังคิดอยู่ เยี่ยววันเสียนก็ตะโกนมาจากห้องรับแขก "เซี่ยนเซี่ยน!"

เธอยืนขึ้นอย่างช้าๆ และเดินออกไป

เยี่ยววันเสียนก้มลงขีดโต๊ะพลาซพุตกับเธอโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา

"ลูกไปรับน้องที่โรงเรียนสอนพิเศษหน่อย แม่ต้องทำกับข้าว ไปไม่ทัน"

"คะ"

ดิงเซี่ยนเดินไปเปลี่ยนรองเท้าที่หน้าประตูช้าๆ พลาซบ่นพึมพำในใจ
เมื่อกี้ี้ยังมีเวลาไปเฝ้าทักกับคนอื่นที่หน้าประตูบ้านอยู่เลย

บ้านไหนมีเรื่องอะไรก็ไม่รอดพ้นสายตาของคนชอยนี้

เยี่ยววันเสียนเห็นท่าทางเซื่องช้าของเธอก็โมโห "เร็วเข้า! ถ้าหาห้อง
ไม่เจอก็ไปร้านเกมใกล้ๆ หาตุนะ บางครั้งเขารอไม่ไหวก็จะไปเล่นเกม"

"เขาไปเล่นเกมอีกแล้วเหอ"

เยี่ยววันเสียนพุด "เล่นแป็บเดียว ไม่เป็นไรหรอก"

ดิงเซี่ยนยิ้มอย่างเย็นชา

แล้วก็เป็นอย่างนั้น ดิงจวินชงเล่นเกมกับเพื่อนอยู่ในร้านเกมละแวกนั้น
จริงๆ เขากำลังเล่นเกมขับรถแข่งอย่างเมามั่น ดิงเซี่ยนเดินเข้าไปดิงหู
น้องชาย

"ดิงจวินชง กลับบ้าน!"

ดิงจวินชงเบนศีรษะตัวเองออกไปอีกด้านและบัดมือที่สาวออกอย่าง
รำคาญ "รอแป็บนึง!"

ดิงเซี่ยนถาม อารมณ์ยังไม่เสีย "อีกนานเท่าไร"

"สิบนาที"

"โอเค" ดิงเซี่ยนเองก็พุดคุยง่าย เดินออกไปรอหน้าประตูให้เขา
ออกมาเอง

แต่สิบนาที่ผ่านไป ดิงเชียนที่ยืนอยู่หน้าประตูก็ชะโงกเข้าไปดู เด็กนั้นไม่มีทีท่าว่าจะออกมาเลยแม้แต่หน่อย เธอตะโกนอีกครั้ง

"ดิงจวินชง!"

"อีกสิบนาที่"

ผ่านไปอีกสิบนาที่...

"ดิงจวินชง!"

"ขออีกสิบนาที่ ไม่งั้นกลับบ้านไปฉันจะฟ้องแม่ว่าพี่ตื้อ"

ฮิ เจ้าเด็กบ้า

ดิงเชียนพุ่งเข้าไปดิงหูดิงจวินชงแล้วลากเขาออกมา เด็กชายกำลังบังคับพวงมาลัยรถอยู่ เป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมลงจากรถ

"ช่วยด้วย! พวกลักพาตัวเด็ก!"

คนที่ผ่านไปผ่านมาต่างพากันหันมามอง

ดิงเชียนโมโหจึงตบศีรษะเขาเข้าให้ "นายเลิกโกหกสักที ฉันเป็นพี่นายนะ"

"พุด..." ด้านหลังมีเสียงหัวเราะเบาๆ ดังขึ้น

ดิงเชียนชะงัก พอหันไปมองก็เห็นคนกลุ่มใหญ่ยืนอยู่ ซึ่งจื่อฉินกับซ่งชาตียืนอยู่ด้านริม ต่อจากนั้นคือโจวซือเยวี่ว เต็งห้วนห้วน เจียงเฉิน และซ่งอี้จิ้น

พอเห็นว่ามีคนมา ดิงจวินชงก็รีบสะบัดตัวออกจากมือดิงเชียนวิ่งกลับไปเล่นเกมขับรถแข่งต่อโดยใช้ทุกวินาทีให้คุ้มค่า

ส่วนทางด้านนี้ วัชรุนที่ตัวสูงที่สุดเอามือล้วงกระเป๋า สายตาข้ามผ่านคนหลายคนมองมาที่เธอ

วินาทีนั้นจู่ๆ ในใจดิงเชียนกลับมีความคิดอย่างหนึ่งผุดขึ้นมา

ที่ที่เต็งห้วนห้วนยืนอยู่เดิมที่มันควรเป็นที่ของเธอ

ซึ่งจื่อฉินกับเจียงเฉินหัวเราะล้อเลียนสองสามประโยค แต่พอเห็นเธอไม่รับมุกก็เงียบไป

เมื่อเห็นโจวซือเยวี่วยืนนิ่งไม่ขยับ ซึ่งจื่อฉินก็เหมือนจะเข้าใจอะไร

บางอย่าง จึงสะกิดเจี๊ยงเงินและพวกพร้อมพุดขึ้นมา

"ไปๆ พวกเราไปโยนลูกบาสกัน ฉันไม่เชื่อหรือกว่าจะทำลายสถิติของซือเยวี่ไม่ได้"

เจี๊ยงเงินกับซ่งอี่จิ้นถูกซ่งจื่อฉีลากตัวไปแล้ว

ซ่งชาติรีบเดินมาข้างๆ ดิงเซี่ยน "เมื่อวานตอนค่ำฉันว่าจะโทรหาเธอ แต่ฉันเพิ่งรู้ว่าไม่มีเบอร์โทรศัพท์เธอ วันจันทร์ไปเรียน เธอช่วยเขียนลงสมุดจดเบอร์โทรศัพท์ให้ฉันหน่อยนะ"

ดิงเซี่ยนไม่มีโทรศัพท์มือถือเพราะแม่ไม่ยอมซื้อให้ แต่เธอก็ไม่อยากจะบอกว่าตัวเองไม่มีโทรศัพท์ต่อหน้าตังหัวหน้กับโจวซือเยวี่ ดังนั้นจึงพยักหน้ากลบเกลื่อนไป ซ่งชาติเลยจากไปอย่างอารมณ์ดี

ดิงเซี่ยนไม่ได้มองโจวซือเยวี่ เธอหันกลับไปหาตังจวินซง ตรงเครื่องเล่นเกมซบรตแข่งไม่เห็นเงาเขาแล้ว มองไปรอบๆ ก็ไม่เจอเจ้าปีศาจน้อย เธอจึงหน้าบึ้งด้วยความโกรธ

ปากดำเจ้าเด็กบ้าไม่หยุด ส่วนสายตาก็สอดส่ายไปทั่ว

ทันใดนั้นก็มีคนมาลูบศีรษะเธออย่างแรง แต่จะพูดว่าลูบก็ไม่ถูก น่าจะขยี้มากกว่า เหมือนนวดแป้งยังงี้ยังงั้น

ใคร

ดิงเซี่ยนเงยหน้าขึ้น เงาสูงใหญ่ข้างๆ ตัวเธอเดินด้วยฝีก้าวยาวๆ ผ่านเธอไปโดยไม่หยุดเลยแม้แต่บ่อย

เสื้อยืดสับัดโดนแขนเธอเบาๆ มือเขาล้วงกระเป๋า แต่หูเธอจับประโยคหนึ่งที่อีกฝ่ายพุดขึ้นมาอย่างรวดเร็วได้

"วันจันทร์ย้ายกลับมาละ"

เงาข้างหลังของชายวัยรุ่นหนุ่มเพรียวเดินอย่างสง่า ท่าทางสบายๆ

ฮะ?

บทที่ 3

เธอเดินผ่าน
เหมือนสายลมที่พัดมาโดยไม่รู้ตัว

การแอบหลงรักคือการที่ฉันเปิดคอนเสิร์ตในใจเพียงคนเดียว แต่เธอกลับไปเป็นแขกรับเชิญพิเศษในคาราโอเกะของคนอื่น
'บันทึกของสัตว์ประหลาดตัวน้อย'

ดิงเชียนยังไม่ได้สติกลับมา
เมื่อเด็กหนุ่มจากไปแล้ว เต็งห้วนห้วนก็เดินมาข้างหน้า จับมือดิงเชียน
และพูดกับเธอด้วยรอยยิ้ม
"วันจันทร์พวกเราสลับที่นั่งกลับกันนะ ที่จริงแล้วนั่งข้างหลังสองสามวัน
มานี้ฉันมองเห็นไม่ค่อยชัดเลย"

เอ๊ะ? ทำไมจู่ๆ ก็...
ดิงเชียนอึ้งงั้น ปล่อยให้อีกฝ่ายจับมือไป ส่วนสมองมึนงงไปหมด
เต็งห้วนห้วนยิ้มแล้วลูบศีรษะเธอ สายตาเหลือบไปด้านหลังแวบหนึ่ง
และพูดขึ้นมา "เหม่ออะไร ฉันรู้หมดแล้ว"
"ได้ยินคำพูดนี้ ดิงเชียนก็รีบโบกมือ "ไม่ ฉันไม่ใช่..."
ไม่ใช่อะไรกันล่ะ
แค่ได้ยินว่าเขาให้เธอย้ายกลับไป ลาตัวน้อยในใจก็แทบจะกระโดด

ชนก้าแพงตายแล้ว

เต็งห้วนห้วนไม่รอให้เธอพูดจบก็ตัดบททันที "เออละ ทำไมเธอไม่บอกฉันตั้งแต่แรก"

คำพูดนี้ฟังดูมีลบลมคมใน คลุ่มเครือเสียจนตึงเชียนไม่กล้าสบตาอีกฝ่ายตรงๆ เธอจึงก้มหน้า นั้นยังเป็นการยืนยันความคิดในใจของเต็งห้วนห้วน

เต็งห้วนห้วนหัวเราะ "พวกเราเป็นเพื่อนนักเรียนกัน ถ้าเธอบอกฉันตรงๆ ฉันไม่ปฏิเสธแน่นอน"

บอกตรงๆ? บอกตรงๆ กับเธอยังไง ตึงเชียนแบ่ปาก

เต็งห้วนห้วนปล่อยมือเธอและมองไปข้างหน้า "เออละ โจวซือเยวียบอกฉันหมดแล้ว ไม่ต้องอาย วันจันทร์กลับไปพวกเราสลับที่กัน ฉันไปเล่นก่อนนะ"

ตะ...เดี่ยวสิ

ตึงเชียนยืนมือมาตึงเต็งห้วนห้วนไว้ จ้องอีกฝ่ายด้วยสายตาว่างเปล่า "อะ...เอ่อ...โจวซือเยวียบอกเธอยังไง"

เต็งห้วนห้วนตอบอย่างเปิดเผย "เขาบอกว่าเธอเพิ่งเข้าเมืองมา ร่างกายไม่คุ้นชินกับสภาพอากาศที่นี่ พักนี้ต้องวิ่งไปห้องน้ำระหว่างเรียนบ่อยๆ นั่งข้างหลังเลยสะดวกกว่า"

วิ่งไปตบเขาให้ตายตอนนี้ยังทันมั๊ยเนี่ย

เต็งห้วนห้วนพูดจบก็วิ่งไปที่ตู้เกมบาสเกตบอล ตึงเชียนมองไปยังร่างสูงใหญ่ซึ่งยืนอยู่หน้าตู้เกมบาสเกตบอล กัดฟันอย่างโมโห

โจวซือเยวียยืนอยู่หน้าตู้เกมบาสเกตบอล ทำท่าโยนลูกบาสลงตาข่ายตามแบบมาตรฐาน ลูกบาสลอยขึ้นไปเป็นเส้นโค้งอย่างชำนาญ จากนั้นก็ตกลงไปในตาข่ายที่อยู่ตรงข้าม มือเขาเร็วมาก ลูกบาสบางลูกยังไม่ตกลงพื้นอีกลูกก็ลงตาข่ายไปแล้ว

ตู้เกมบาสเกตบอลแบบนี้ที่เหยียนผิงก็มีตู้หนึ่ง

เธอมีเพื่อนเล่นสมัยเด็กคนหนึ่งเล่นเกมนี้เก่งมาก เวลาไม่มีอะไรทำ ก็ชอบนั่งหน้าตู้เกมบาสเกตบอลที่ร้านเกมเพื่อเล่นทำลายสถิติตัวเอง ไม่ถึงหนึ่งเดือนก็โยนจนทะลุเป้า หลังจากนั้นก็ไม่มีการทำลายสถิติเขาได้อีก

นี่เป็นครั้งที่สองที่ตึงเชียนเห็นว่ามีความสามารถเล่นเกมบาสเกตบอล ได้คะแนนถึงเก้าร้อยเก้าสิบเก้าคะแนน

ขณะที่ลูกบาสลูกสุดท้ายของโจวซือเยวี่ยลงตาข่ายก็มีเสียงช่งจื่อฉี กับเสียงเงินตะโกนโห่ร้องดังขึ้น ช่งซาตีซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ตะโกนขอเล่นบ้าง เต็งห้วนห้วนจึงรีบเข้าไปแย่งเหรียญเล่นเกมของโจวซือเยวี่ย

โจวซือเยวี่ยพูดโดยไม่เข้าใจความรู้สึกของหญิงสาว "แย่งฉันทำไม ไปแลกเปลี่ยนสิ"

ช่งจื่อฉีผิวปาก

ช่งซาตีที่ยืนอยู่ข้างๆ ซ้ำเติม "ใช่ เธอไปแย่งของเขามาทำไม จะเล่น ก็ไปแลกเปลี่ยนสิ"

เต็งห้วนห้วนส่งเสียงหึ พุดปกป้องศักดิ์ศรีของตนเองอย่างระมัดระวัง "ไม่เล่นแล้ว"

ช่งซาตีเลิกคิ้วให้กับตึงเชียนอย่างภาคภูมิใจ สีหน้านั้นราวกับบอกว่า 'วางใจเถอะ ฉันดูแลให้อยู่ เธอไปตามหาน้องชายเถอะ'

ส่วนเด็กหนุ่มที่เธอเพิ่งมาถึงกลับไม่รู้ตัวใดๆ ทั้งสิ้นกับเรื่องเหล่านี้ เขาหันไปจดจ่อกับการคืบตักตาแล้ว

ทันใดนั้นตึงเชียนก็หัวเราะออกมา เธอนึกได้ว่าเคยอ่านเจอประโยคหนึ่งในหนังสือ...

ขัดแย้งเหมือนปลาที่หัวกับหางพันกัน แต่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ อย่างยาวนาน

หนุ่มสาวช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่เกิดความขัดแย้งในตัวเองมากที่สุด

ตอนที่ตังเขียนลากตังจวินซงกลับบ้าน เยี่ยห้วนเสียนก็ทำกับข้าวเสร็จพอดี แม่ไม่ได้พูดอะไร เรงให้พวกเธอรีบล้างมือแล้วไปกินข้าว ตังจวินซงทำหน้าล้อเลียนใส่ตังเขียนแล้ววิ่งติดจรวดเข้าไปในห้องน้ำ

บนโต๊ะกินข้าว

ตังเขียนคืบข้าวเข้าปากกินๆ หยุตๆ เยี่ยห้วนเสียนคืบปลาใส่จานของเธอ พลังถาม "พักนี้เรียนเป็นยังงัยบ้าง"

ตังเขียนตักข้าวเข้าปากและตอบ "ก็ดีค่ะ"

เยี่ยห้วนเสียนพยักหน้า เสียงตะเกียบกระทบชามดังแกร็ก จากนั้นก็พูดต่อ "ตอนคำมีเวลาก็สอนเลขให้น้องหน่อย"

"ค่ะ"

เยี่ยห้วนเสียนถามเรื่อยเปื่อยต่อไปอีก "ลูกกับซือเยวี่เป็นยังงัยบ้าง"

จู่ๆ ได้ยินคนในครอบครัวพูดชื่อนี้ขึ้นมา ความรู้สึกแปลกประหลาดซึ่งคงมีแต่ตังเขียนเท่านั้นที่เข้าใจที่สุดขึ้นมา

ข้าวครึ่งคำติดอยู่ที่ลำคอ เธอไอสองสามทีเพื่อให้คอโล่ง พยายามใช้น้ำเสียงที่นิ่งที่สุดตอบ

"ก็ดีค่ะ"

"ดีกับเขาไว้นะ คะแนนเขาเป็นยังงัยบ้าง"

ในใจตังเขียนรู้สึกเจ็บจางๆ คิดอยู่นานก็ไม่สามารถหาคำที่เหมาะสมมาบรรยายเขาได้ ดังนั้นจึงประเมินเขาด้วยถ้อยคำที่จริงแท้แน่นอนที่สุดและไม่ผิดสังเกตว่า...เขาเป็นเด็กเรียนดี

เยี่ยห้วนเสียนไม่เข้าใจคำนี้ลึกซึ้งนัก เธอพยักหน้าพลาญพูด "จริงๆ แต่ก่อนก็เคยได้ยินคุณนายโจวพูดว่าลูกชายเขาคอนนี้เรียนอะไรก็เรียนได้ดีมาก ความจำเป็นเลิศ แต่สอบเข้า ม.ปลาย คราวนี้ทำไม่ได้คะแนนแค่นี้"

ดูวิธีการเรียนของเขา สอบได้เท่านั้นก็เทพแล้ว โอเคมัย ตังเขียนร้องตะโกนในใจ

"ตอนเด็กๆ เขาฉลาดก็จริง แต่ไม่รู้ว่ตอนนี้เป็นยังงัย"

ตอนนี้เป็นปีศาจ ดิงเขียนคิดเสียๆ

"เด็กบางคนมีพรสวรรค์มากกว่าคนอื่น แต่ถ้าไม่ส่งเสริมดีๆ ก็เสียหายไปได้ง่ายๆ ลูกของคุณนายโจว วันๆ เอาแต่เล่นไฟ ไม่จัดการอะไรทั้งนั้น คุณลุงโจวก็งานยุ่ง จะมีเวลาเลี้ยงลูกที่ไหน แม้ว่าโตขึ้นซนซงของพวกเราจะต้องได้ดีกว่าเขาแน่นอน"

ดิงเขียนเลิบบไปมองน้องชายที่กำลังก้มหน้าก้มตากินข้าว หัวเราะอย่างเอ็นดู "สอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้นที่ดีๆ ให้ได้ก่อนแล้วค่อยมาคุยเรื่องได้ดีดีกว่ามั้งคะ"

พูดแทงใจดำเข้าแล้ว

แม้แต่เย้ยหยันเสียนซึ่งปกติต้องเถียงก็ไม่เถียงอะไร เธอลูบศีรษะดิงจวินซงเบาๆ พลังพูดอย่างอ่อนโยน

"พี่สาวลูกพูดถูก ที่สำคัญที่สุดคือต้องทำคะแนนให้ได้มากกว่านี้"

ดิงจวินซงมองพี่สาวด้วยสายตาดำหนิ

ดิงเขียนรีบกินข้าวในซามจนหมดแล้วกลับห้องไปเตรียมการเรียนสัปดาห์หน้า

เปิดหนังสือไปได้สองหน้า แต่ยังไม่ได้อ่านสักตัว ไปไม้บนต้นไม้ทรุดโทรมนอกหน้าต่างก็ปลิวเบาๆ ไปไม้สีเหลืองอ่อนตกลงมาตรงหน้าต่างห้องเธอราวกับเป็นสัญญาณของฤดูใบไม้ร่วง

ท้องฟ้าค่อยๆ มืดลง เมฆยามโพล้เพล้ค่อยๆ เคลื่อน หมอกควันพ่นลึรวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียว

พระจันทร์ไม่กลมคืนักค่อยๆ ลอยขึ้นไปกลางอากาศ สีของแสงจันทร์เหมือนผ้าโปร่งแสงส่องผ่านช่องว่างระหว่างต้นไม้เป็นเงาหลายๆ บนพื้นหินสีคราม คล้ายเงาในใจของสาวน้อยที่ส่องสว่างเหมือนดาวและเดือน แต่กลับไม่สามารถอธิบายออกมาได้

ทันใดนั้นเธอก็รอคอยอยากให้วันจันทร์มาถึงเร็วๆ

ในที่สุดวันจันทร์ก็มาถึง ดิงเขียนต้นเช้ามาก ตั้งใจล้างหน้าหวีผมอย่างดี เปลี่ยนมาสวมใส่เสื้อผ้าสะอาดที่เพิ่งซักเสร็จ ในปากกัดหมั่นไถว จากนั้นก็วิ่งออกจากบ้านไป

เยี่ยห้วนเสียนวิ่งตามเธอมา ถามว่าจะเอาซาลาเปาอีกลูกไหม แต่เธอไม่หันหลัง โบกมือแล้วเร่งฝีเท้าอย่างรวดเร็ว ไม่เคยรอคอยการไปเรียนมากขนาดนี้

เธอไปถึงแต่เช้า ภายในห้องเรียนมีคนอยู่แค่ไม่กี่คน เต็งห้วนห้วนยังไม่มา

ดิงเขียนนั่งที่ของตัวเอง หยิบหนังสือภาษาอังกฤษออกมาและท่องคำศัพท์เจียบๆ

เมื่อท่องฟাঁสว่างขึ้น บรรดาเพื่อนนักเรียนทยอยกันมาถึง ดิงเขียนเอามือปิดหูท่องคำศัพท์ต่อไป

หลิวเสี้ยวเฟิงสะพายกระเป๋าเดินเข้ามาและเป็นฝ่ายทักเธอก่อน "วันนี้ท่าทางเธอไม่เลวเลยนะ ดูกระตือรือร้นมากเลยนะ"

ทันใดนั้นดิงเขียนก็นึกถึงวันนั้นที่เขาช่วยพูดแทนเธอจนเกือบจะทะเลาะกับเหอชิงเหวิน เธอจึงยิ้มกว้างให้เขาและพูดอย่างอ่อนหวาน

"ขอบใจนายมากนะ หลิวเสี้ยวเฟิง หลังจากวันนั้นยังไม่มีโอกาสขอบใจนายเลย ขอบใจนายมากจริงๆ"

คำขอบคุณที่ได้รับอย่างไม่ทันตั้งตัวทำให้หลิวเสี้ยวเฟิงทำตัวไม่ถูก เขาใช้มือเกาศีรษะอย่างเขินอาย "ไม่เป็นไร เหอชิงเหวินทำไม่ถูกจริงๆ ถ้าเป็นคนอื่นฉันก็ต้องช่วยเหมือนกัน อะ...เธออย่าใส่ใจเลย"

"ขอบใจนายมากจริงๆ" ดิงเขียนพูดอย่างจริงจัง

หลิวเสี้ยวเฟิงเขินจริงๆ โบกมือไปพลางพูดไปพลาง "เธอไม่ต้อง..."

ดิงเขียนกำลังจะหัวเราะ แต่กลับเห็นเงาคนคนหนึ่งกำลังเดินผ่านหน้าไป ผมนบนศีรษะเธอถูกขยี้อีกแล้ว จากนั้นก็ได้ยินเสียงราบเรียบลอยมา

"ย้ายโต๊ะ"

นับวันจะยิ่งเคยมือใหญ่! แล้วนะ!

แต่ปฏิกริยาในวินาทีถัดมาคือยังดีที่เมื่อเช้าสระผม

หลิวเสี่ยวเฟิงกลืนคำว่า 'เกรงใจ' สองพยางค์นี้กลับลงไป เขามองแผ่นหลังโจวซือเยวี่วที่ไม่แม้แต่จะหันหน้ามาและพูดอย่างประหลาดใจ

"เธอจะกลับไปแล้วหรือ"

ดิงเชียนยืนขึ้น เอาหนังสือเก็บเข้าใต้โต๊ะและบอกหลิวเสี่ยวเฟิง

หลิวเสี่ยวเฟิงพูดอย่างล่งเล "ก็ดี แต่คราวหน้าอย่าย้ายที่นั่งตามอำเภอใจอีกนะ ยังโชคดีที่ช่วงนี้ครูยังไม่ตรวจ"

ดิงเชียนตอบว่าเขาและพยักหน้าอย่างจริงจังปลงกล่าว่าเหมือนจอมยุทธ์ "ลาก่อน พ่อหนุ่ม มีเวลาว่างก็มาเยี่ยมกันนะ"

หลิวเสี่ยวเฟิงโดนเธอล้อเล่นจนขำแล้วยืนขึ้น "ฉันช่วยเธอนะ โต๊ะตัวนี้หนักเอาการอยู่"

ช่งชาติก็ยืนขึ้นเหมือนกัน พุ่งตัวเข้าไปช่วยเหลือ

ช่งจื่อฉีขำเลื่องมอง เอนหลังพิงพนักด้านหลัง เอามือพาดที่โต๊ะของโจวซือเยวี่วและพูดขึ้น "ฉันรู้สึกว่าคุณหลิวเสี่ยวเฟิงนี่ไม่บริสุทธิ์ใจแน่ๆ"

โจวซือเยวี่วกำลังทำใจหายที่เมื่อวันศุกร์ลิ้มเอากลับบ้าน ตวัดปากกานับๆ พริบตาเดียวก็ทำเสร็จหลายข้อ เขาเจียดเวลาเงยหน้าขึ้นมามองแวบหนึ่ง แล้วก้มหน้าเขียนพลงพูดโดยไม่ใส่ใจ

"ทั้งชั้นเรียนนี้ก็มีแต่นายเท่านั้นแหละที่ความคิดไม่บริสุทธิ์"

ช่งจื่อฉีจ้องเขา "จื๋อนายบอกชี้ว่าทำไมต้องให้ย้ายสัตว์ประหลาดนั้นย้ายที่นั่ง แถมยังรับปากให้เด็งห้วนห้วนมาเล่นกับพวกเราอีก"

"นายเป็นคนรับปากไม่ใช่หรือ"

"ซิ คิดว่าฉันโง่หรือ ถ้าฉันรับปาก ทำไมนายต้องทำตามด้วยล่ะ"

คุณชายโจวกลอกตาอย่างเอือมระอา "โอเค ฉันรำคาญเด็งห้วนห้วนวันๆ ถามแต่คำถามไม่หยุดหย่อน"

"คำถามที่สอง ทำไมนายไม่ตอบตกลงข้อเสนอของช่งชาติที่ให้"

ฉันกับนายนั่งด้วยกัน"

ทันใดนั้นคุณชายโจวก็วางกระดาษโจทย์ลง สายตาแผ่วมีอันดูร้ายเอนตัวไปด้านหลัง แขนกอดอก ฟิงพนักเก้าอี้แอบแดดยามเช้าอย่างเกียจคร้านพลางยิ้มสดใส

"ได้สิ ฉันนายสลับที่กับเธอ ฉันนั่งกับนายเอง"

"ไม่เอา นั่งข้างนายต้องมีความกล้าหาญมาก"

"นั่งตามเดิมก็โอเคแล้วนี่"

โจวซือเยวี่ยี่ก็เกียจต่อล้อต่อเถียงกับอีกฝ่าย ก้มหน้าทำโจทย์ต่อ

ติงเชียนย้ายโต๊ะเสร็จ เธอก็ขอบคุนหลิวเสี้ยวเฟิงอีกครั้ง หลิวเสี้ยวเฟิงรีบโบกมือ หน้าแดงเดินจากไป

ขงชาตี๋หียบตุ๊กตาตัวเล็กออกมาจากกระเป๋านักเรียนแล้ววางบนโต๊ะติงเชียน "เขียนเขียน อันนี้ฉันให้เธอ"

ติงเชียนจัดหนังสือไปพลางหันไปมองด้วยความงุนงง "อะไรเธอ"

ขงชาตี๋มองโจวซือเยวี่อย่างลึกลับและรีบพูดอย่างรวดเร็ว "ตุ๊กตาที่เพื่อนร่วมโต๊ะเธอคิดได้ เขาให้ฉันเอาให้เธอ"

พอพูดจบก็รีบหันกลับไป

ติงเชียนนั่งไปทันที หันไปมองโจวซือเยวี่ที่อยู่ข้างๆ ราวกับมองผี

คุณชายโจวแม้แต่ทำโจทย์ ไม่เงยหน้า เพียงแต่ยกมูมปากและพูดขึ้นมา "อย่าเกรงใจเลย ฉันก็คิดไปจ้ะ"

สายตาของติงเชียนมองไปที่ตุ๊กตาตัวนั้น "ให้ฉันทำไม"

คุณชายโจวไม่เงยหน้าเช่นเดิม ตามองโจทย์ มือไม่ยอมหยุดเขียนหัวเราะเบาๆ จากนั้นก็พูดอย่างจริงจัง

"อย่าคิดมากไปเลย ขงชาตี๋ก็มีตัวหนึ่ง ช่งอี่จิ้นก็มีตัวหนึ่งเหมือนกัน ฉันเลยคิดว่าถ้าอย่างนั้นก็ให้เธอตัวหนึ่ง"

นายคิดว่าตัวเองเป็นฮ่องเต้เหรอ คนตำหนักสี่ตำหนักห้าต้องพากันรอนายพลีกป้ายก่อนเรียกตัวปรนนิบัติหรือยัง

"นายแจกเยอะขนาดนั้น ไม่กลัวพวกเธอตีกันหรือไง"

คุณชายโจวหยูตเขียน เงยหน้ามองเธอ จากนั้นก็พ่นเสียงหัวเราะออกมา

ช่วงจี้จี้ที่อยู่ด้านหน้าอดไม่ได้ที่จะหันหลังมาพูด "ยายสัตว์ประหลาด เธอคิดอะไรอยู่นะ ของขงชาตี่นะ ฉันเป็นคนให้ ของอี่จิ้น เลี้ยงเงินให้ เต็งห้วนห้วนอยากได้ แต่โจวซือเยวี่ไม่ได้ให้"

ติงเขียนหน้าแดงกำขึ้นมาทันที

ผ่านไปสักพักเธอก็พูดเบาๆ "ทำไมนายไม่ให้เต็งห้วนห้วน จริงๆ ฉันไม่เป็นไร..."

โจวซือเยวี่ชำเลื่องมองเธอ "ไม่เอาหรือไง"

ฉันอยากได้

โจวซือเยวี่เลิกคิ้ว ยื่นมือออกมาทำท่าจะเอาคืน "งั้นคืนฉันมา"

"เออๆๆ!" ติงเขียนรีบโถมตัวไปเตะครุฑตึกตาไว้ แต่ปรากฏว่าดันไปจับมือเขาไว้ด้วย แถมยังกอดเอาไว้ที่ตรงหน้าอกอ่อนนุ่มของเธอพอดี แขนของผู้ชายที่เตะบอลเป็นประจำปีบั่นแข็งแรง เหมือนเธอกำลังกอดท่อนไม้ที่ร้อนระอุ

ทั้งแข็งทั้งร้อน ถึงขนาดสัมผัสเส้นเลือดที่ปูดขึ้นมาบนแขนเขาได้

แขนเขาที่เธอเคยสังเกตในยามปกติจะเรียวยาวและสะอาดสะอ้าน แต่ผู้ชายก็คือผู้ชาย

ภาพทุกอย่างชะงักงัน ลมพัดจนหน้าต่างขยับไปมาเสียงดังเอี้ยดอ๊าด นอกหน้าต่างแทบจะไม่ได้ยินเสียงจักจั่นแล้ว ทั้งสองอึ้งและมองหน้ากันท่ามกลางห้องเรียนที่เสียงอึกทีก

ลมนอกหน้าต่างพัดโชย พากลิ่นหอมของดอกหอมหมื่นลี้ลอยเข้ามา

ในเวลานั้นภายในห้องเรียนมีเสียงท่องหนังสือดังขึ้นมาแล้ว บรรดาเพื่อนนักเรียนเริ่มทบทวนด้วยตัวเองในช่วงเช้า ไม่มีใครสังเกตพวกเขา เธอกอดแขนเด็กหนุ่มเก๋ๆ กังๆ ทำตัวไม่ถูกอยู่หนึ่งนาที ขณะที่ช่วงจี้จี้

หันมาพูดโดยไม่ทันอะไรแม้แต่หน่อย

"ชื่อเยวี่ หน้าประตูโรงเรียนมีร้านอาหารเปิดใหม่ร้านหนึ่ง วันนี้เที่ยงพวกเรา..." จากนั้นเขาก็เห็นภาพเบื้องหน้าที่น่าตกใจนี้ ซึ่งจู่ๆก็ปากค้างหลังจากสายตาสารวจไปมาบนตัวพวกเขาทั้งคู่ก็พึมพำ "ฉันว่าฉันไปกินเองดีกว่านะ" ว่าแล้วก็ปิดปากหันกลับไป

ในขณะที่เดียวกันดิ้งเชียนก็แทบจะสะดุ้งมือของโจวชื่อเยวี่ทั้ง เหมือนโยนมันร้อนไม่มีผิติดพื่น จนมือของเด็กหนุ่มสะดุ้งไปโดนโต๊ะเสียงดังปัง

โจวชื่อเยวี่เจ็บจนส่งเสียงร้อง ขมวดคิ้วแน่น สูดหายใจพลางกัณฑ์ "เธอ!"

ดิ้งเชียนหันกลับไปนั่งตัวตรง ก้มหน้าเล็กน้อย และเอาตุ๊กตากลับไปวางบนโต๊ะเขาพร้อมทำหน้าที่จริงจั่งอธิบายกับเขาเสียงต่ำ

"ขอโทษนะ เมื่อกี้ตกใจไปหน่อย เพราะว่าป็นครั้งแรกที่มีคนให้ของขวัญฉัน ก็เลย...ควบคุมอารมณ์ได้ไม่ดี ของนี้ นายลองไปคิดดูก่อนดีกว่านะ"

หญิงสาวยอมมีจิตใจละเอียดอ่อน ประโยคเดียวก็อาจทำให้เรื่องราวเปลี่ยนแปลงหรือดำเนินการต่อไปได้

ในแง่หนึ่ง ดิ้งเชียนรู้สึกว่เมื่อครูตัวเองทำตัวตื่นเต้นเกินไป กลัวว่าโจวชื่อเยวี่จะเข้าใจผิด อีกแง่หนึ่ง เมื่อครูโจวชื่อเยวี่ดูมีท่าที่ 'รู้สึกว่ตัดสินใจผิด' เขาอาจอยากเอาไปให้ตั้งหวั่นหวั่นก็ได้

โจวชื่อเยวี่ไม่เข้าใจความคิดของเด็กผู้หญิงพวกนี้เลยสักนิด และยังไม่ว่าว่แค่ตุ๊กตาเน่าๆ ตัวเดียวมีอะไรให้คิดมากมาย ให้ก็คือให้

ดังนั้นเขาจึงขมวดคิ้ว ภูมือตัวเองพร้อมกับยกขาเตะเก้าอี้ของซ่งจื่อฉี พองซ่งจื่อฉีหันมาก็ถูกยัดตุ๊กตาใส่หน้า พร้อมๆ กับเสียงรำคาญของคุณชายโจวดังตามมา

"ให้นายแล้วกัน"

ซ่งจื่อฉีรีบรับตุ๊กตามา มองโจวชื่อเยวี่ แล้วหันมามองดิ้งเชียนด้วย

สีหน้างุนงง

หลังจากนั้นทั้งคู่ก็เริ่มก้มหน้าอ่านหนังสือ ไม่มีใครพูดอะไรอีก

ต้นไม้นอกห้องเรียนออกดอกหอมหมื่นลี้เต็มต้น ลมฤดูใบไม้ร่วงกับกลิ่นหอมพัดเข้ามา ลมเย็นๆ ให้ความรู้สึกเย็นชา ดอกหอมหมื่นลี้ที่งอกตามหน้าประตูปัจใจ เจ้าไม่เข้าใจความรู้สึกหญิงสาวบ้างเลย

เหลือเวลาเพียงครึ่งเดือนกว่าก็จะถึงวันสอบวัดความรู้แล้ว

ติงเขียนฟูบที่โต๊ะและถอนหายใจ คิ้วขมวดจนเป็นรูปเลขแปด* ด้วยความหมดหวัง คางเกยกกระดาศข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ที่เพิ่งทำเสร็จตาละห้อยมองคะแนนเก้าสิบเก้าคะแนนตัวสีแดง คิดหาหนทางไม่ออก

คะแนนเต็มของโจทย์ปี 2003 คือหนึ่งร้อยห้าสิบคะแนน ดังนั้นคะแนนเก้าสิบเก้าคะแนนนับว่าอยู่ในเกณฑ์ผ่าน

ติงเขียนเรียนเก่งแค่บางวิชา วิชาคณิตศาสตร์ค่อนข้างอ่อน ตอนสอบเข้ามัธยมปลาย วิชาคณิตศาสตร์ทำคะแนนได้ปกติ จึงไม่ได้จุดคะแนนทั้งหมด แต่ก็ทำเอาทั้งช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนสมองแทบจะละลายเป็นโจ๊ก ได้ยินว่าข้อสอบวัดความรู้ของห้องเรียนดีโหดร้ายมาก ขนาดสวีเคอยังสอบได้แค่ร้อยคะแนนต้นๆ เท่านั้น

ติงเขียนเอียงศีรษะชำเลื่องมองข้างๆ ที่นั่งนั้นว่างเปล่า โจวซือเยวี่ถูกครูเรียกไปห้องพักครู บนโต๊ะโล่งๆ มีปากกาวางทับกระดาษโจทย์คณิตศาสตร์แผ่นหนึ่งที่ทำเสร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว

ติงเขียนอึ้ง ดะ...เดี๋ยวนะ "ตัวอย่างข้อสอบคณิตศาสตร์โอลิมปิกมัธยมศึกษาปีที่สี่ชุดที่หนึ่ง?"

ดวงตาทั้งสองโล่มองลงมาที่ละข้อ

ตั้งแต่ข้อที่สามเป็นต้นไป ใช่ว่าความรู้ทางคณิตศาสตร์ที่มีอยู่อย่างจำกัดในตอนนั้นของเธออ่านดูก็ยังไม่รู้เรื่อง นอกจากนี้หลายข้อล้วนเป็นเนื้อหา

* เลขแปด ในภาษาจีนคือ 八

ที่ไม่เคยเรียนมาก่อน เจียงเงินไม่ได้หลอกเธอ เขาเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่จบแล้วจริงๆ

"ดูอะไรอยู่นะ" ขงชาตีไม่รู้มาจากไหน โถมตัวใส่ตึงเขียน กอดเธอกลางยิมอย่างร่าเริง เอาหัวตึงเขียนแนบหน้าอกอ่อนนุ่มของตัวเอง

ขงชาตีร่างกายสมบูรณ์มาก เพิ่งขึ้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ก็มีหน้าอกที่นางภูมิใจ เวลาวิ่งตอนเรียนวิชาพลศึกษาหน้าอกก็จะแกว่งไปมาตามจังหวะฝีเท้า ดังนั้นจึงทำให้ตึงเขียนที่วิ่งข้างๆ เธอกลายเป็นเหมือนแผ่นไม้เคลื่อนที่ได้

ตึงเขียนตึงศีรษะตัวเองออกจากอ้อมแขนของเพื่อนสาว ขยับโต๊ะอีกครั้งพลงถอนหายใจ

"เธอว่าทำไมเราต้องเรียนวิชาเลข ทำเหมือนว่าอีกหน่อยซื้อกับข้าวก็ต้องใช้สมการเชิงฟังก์ชันยังงี้ยังงั้น"

ขงชาตีกลับไปนั่งที่นั่งตัวเอง เอาคางเกยโต๊ะตึงเขียน ชำเลียงมองที่นั่งโจวซือเวี๋ยแล้วพูด

"ไม่รู้ แต่ฉันได้ยินซ่งจื้อฉีพูดนะ คนข้างๆ เธอเน่ากำลังเตรียมตัวแข่ง" ตึงเขียนอึ้ง "แข่งอะไร"

"ก็แข่งเลขนะสิ เขาสอบเข้า ม.ปลาย ได้คะแนนวิชาเลขเต็ม ต้องถูกเล็งแน่นอน! เธอรู้จักสวีเคอซัน ม.หก มั้ย เขาก็ได้คะแนนวิชาเลขเต็มเหมือนกัน พอเข้ามาก็โดนครูหวานล้อมให้ไปแข่ง แต่สวีเคอแย่หน่อยเข้าร่วมการแข่งขันติดกันสองครั้ง แต่ก็ไม่ได้อันดับดี"

ขณะที่พูดอยู่ โจวซือเวี๋ยก็กลับมา ตึงเก้าอี้ข้างตึงเขียนออกมานั่ง ขงชาตีหันกลับไปอย่างรู้งาน

ซ่งจื้อฉีเห็นเขากลับมาแล้วก็เอาแขนไปสะกิด "ว่าไง"

โจวซือเวี๋ยหุบปากกา ก้มหน้าดูโจทย์บนโต๊ะ ตวัดตาดูในมือเขียนคำตอบและพูดอย่างไม่ใส่ใจ

"จะว่าอะไรได้"

ซ่งจื้อฉีมองโจทย์ของเขาแวบหนึ่ง "จิ้นสรุบนายไปมั้ย"

โจวซือเยวี่ยยังคงก้มหน้ามองโจทย์ ทำโจทย์ข้อต่อไปสองสามข้อ
อย่างไม่รีบไม่ร้อน จากนั้นก็เลิกคิ้ว

"ไม่รู้"

ซ่งจื่อฉีบ่นออกมา "โอ้ นายล้งเลอะไร โอกาสดีขนาดนี้ คนอื่น
อยากไปยังไม่ได้ไป ดีไม่ดีอาจติดที่มชาติก็ได้นะ ได้เข้ามาหาวิทยาลัยชิงหวา
โดยไม่ต้องสอบเลย แล้วค่อยแข่งให้ได้สักรางวัล ได้หน้าจะตาย"
พอพูดจบก็มองตึงเขียน ใช้คางพยักพยัดมาทางเธอเบาๆ "เธอมั้ย
ยายสัตว์ประหลาด"

ถูกเรียกชื่อกะทันหันแบบนี้ ทำให้ตึงเขียนที่ก้มหน้าอยู่ฉะฉานขึ้นมา
ทันที เธอส่งเสียง "หา?" เงยหน้าขึ้นและพยักหน้าเหมือนคนเพิ่งรู้เรื่อง
"อ้อ ใช่ ดีมากเลย"

โจวซือเยวี่ยมองโจทย์และหัวเราะหึๆ ไม่พูดไม่จา

หัวเราะบ้าอะไร ตึงเขียนตอบเขาเงิบๆ ในใจ

เมื่อเปรียบเทียบดูแล้วก็น่าโมโหจริงๆ ขณะที่เขากำลังล้งเลอะจะเลือก
ชิงหวาหรือเป่ย์ต้า* ส่วนเธอได้แต่มองข้อสอบเก่าสับสนเก่าๆ แค่นั้นที่ไม่รู้ว่า
ผิดตรงไหนด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

นายนี้มันโง่จริง เธอเสริมไปอีกประโยคเงิบๆ ในใจ

ทันใดนั้นโจทย์บนข้อสอบก็กลายเป็นใบหน้าที่หล่อเหลาสะอาดสะอ้าน
แต่แฝงท่าทีเย้ยหยันของโจวซือเยวี่ย ตึงเขียนกัดฟัน ทำไมถึงนำรำคาญ
ขนาดนี้ล่ะ! เธอใช้ปากกาที่มลงไปอย่างแรงจนข้อสอบขาดดังแควก

โจวซือเยวี่ยได้ยินเสียงก็เงยหน้าขึ้น กวาดสายตามาทางเธออย่าง
ไม่ตั้งใจ จากนั้นก็พอจะเข้าใจ เขาเลิกคิ้วยิ้มเล็กน้อย

"อ๋อวิชานี้ใช้มัลละ เธอเลือกอ๋อวิชาได้แย่น้อยนะ อีกหน่อยไม่ว่า
สายวิทย์หรือสายศิลป์ก็หนีเลขไม่พ้น"

* เป่ย์ต้า หรือมหาวิทยาลัยปักกิ่ง เป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงที่สุดของจีน มีอัตราการแข่งขันสอบเข้า
สูงมากพอๆ กับมหาวิทยาลัยชิงหวา

ติงเขียนตอบกลับอย่างโมโห "อย่างน้อยวิชาเลขสายศิลป์ก็ง่าย"

โจวซือเยวี่ยสายหน้ายิ้ม "ข้อสอบนี้ก็ง่าย แต่เธอก็ทำได้แค่นี้เลย
ดูทำทางสาหัสอยู่นะ"

ทันใดนั้นติงเขียนก็ราวกับกลายร่างเป็นต้นหญ้าน้อยที่เหี่ยวเฉา แม้แต่
เรียวแรงจะไต่กลับก็ไม่มี สิ่งที่โจวซือเยวี่ยพูดมาคือความจริง เธอตกอยู่ใน
สถานการณ์ที่แสนสาหัสจริงๆ

ติงเขียนค่อยๆ ดิตรอยขาดบนกระดาษข้อสอบอย่างระมัดระวัง
หยิบเทปใสออกมาจากกล่องดินสอ ใช้ปากกัด ตัดไปพลางโมโหตัวเอง
ไปพลาง จากนั้นก็พูดขึ้น

"ฉันก็เป็นแค่ปลาเค็ม* ตัวหนึ่ง ไม่มีความผ่นยิ่งใหญ่อะไร ยิ่งไม่เคย
คิดจะเข้ามหาวิทยาลัยชิงหว่าหรือเป่ย์ต้า เป้าหมายของฉันคือสอบเข้า
มหาวิทยาลัยธรรมดาต่างมณฑลก็พอแล้ว"

โจวซือเยวี่ยเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ คิดไม่ถึงว่าเด็กสาวที่แข็งแกร่งนี้
จะอ่อนขึ้นมาโดยพลัน เขาทนดูต่อไปไม่ไหว อึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็
พูดขึ้นมา

"เข้ามหาวิทยาลัยธรรมดาต่างมณฑล?"

ติงเขียนดิตรกระดาษข้อสอบพร้อมกับพยักหน้า "ฉันอยากไปหางโจว"
ห่างจากที่นี่ยิ่งไกลยิ่งดี

ขณะที่ติงเขียนพูด สายตาเป็นประกาย ดูเหมือนว่าเธอจะชอบหางโจว
จริงๆ

"นายเคยเห็นทะเลสาบซีหู** มั้ย เคยเห็นเจดีย์เหลยเฟิง*** มั้ย

* ปลาเค็ม เปรียบเปรยถึงคนที่อยู่ในสถานการณ์ยากลำบาก คนที่ไร้ความสามารถ หรือคนขี้แพ้

** ทะเลสาบซีหู คือสถานที่ท่องเที่ยวชื่อดังของเมืองหางโจว เป็นทะเลสาบที่มีน้ำใสสะอาด ล้อมรอบด้วยภูเขา
ทั้งสามด้าน เชื้อนดินเต็มไปด้วยดอกไม้อากาสี ทั้งยังมีความเกี่ยวข้องกับตำนานนางพญางูขาว เนื่องจากเชื่อว่
เป็นสถานที่ที่นางพญางูขาวกับ 'สวีเซียน' สามียองนางใช้ชีวิตร่วมกัน

*** เจดีย์เหลยเฟิง คือเจดีย์ทรงแปดเหลี่ยมสูงห้าชั้น ตั้งอยู่บนยอดเขาเป่าซือซานริมทะเลสาบซีหู ตามตำนาน
นางพญางูขาวกล่าวว่า 'ฝ่าไห่' เจ้าอาวาสวัดจินซานไม่พอใจที่งูขาวกับมนุษย์จะครองรักกัน จึงเข้าขัดขวางโดย
การจับนางพญางูขาวขังไว้ใต้ฐานเจดีย์แห่งนี้

รู้จักสะพานต้นเดียว* มั้ย"

โจวซือเยวี่ยจ้องเธอพลงยิ้มเยาะ กอดอกและพูดโดยไม่เข้าใจจิตใจเธอ "ดูเรื่องนางพญางูขาวมากไปหรือเปล่าเนี่ย!"

การสนทนาสิ้นสุดลง คุณชายน้อยไม่สนใจเธออีก

ติงเขียนครุ่นคิดกับข้อสอบอยู่คนเดียว ข้อหลักๆ แทบจะผิดหมด เธอขีดฆ่าสิ่งที่คำนวณในกระดาษทดทิ้งและลองคำนวณใหม่ จู้ๆ ข้างหูกมีเสียงดังขึ้นมาประโยคหนึ่ง

"ความจริงแล้ววิวของเทียนอันเหมิน** ที่ปักกิ่งก็ไม่เลวเหมือนกันนะ"

มือที่เขียนโจทย์ของติงเขียนชะงัก เธอเงยหน้าเล็กน้อยและหันไปมองคนข้างๆ "อะ?"

สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเหล่านี้โดยปกติแล้วคนแน่นมาก เธอเพิ่งย้ายมาไม่ถึงสองเดือน แคมงานที่บ้านก็เยอะ เยี่ยห้วนเสียนจึงไม่ออกไปไหนง่าย ๆ

ติงเขียนพึมพำเบาๆ "เรียนหนังสือยังไม่รู้เรื่องเลย ยังจะไปดูวิวอะไรอีก"

"ข้างๆ มีคนเป็นๆ นั่งอยู่ทั้งคน ไม่รู้จักถาม?"

ติงเขียนได้กลับ "ซี นายไม่เคยฟังครูสอน ถ้าฉันถามนาย นายจะรู้หรือว่าฉันพูดอะไร"

โจวซือเยวี่ยคว่ำสมุดบนโต๊ะไปเคาะหัวเธอเบาๆ ตามใจชอบ ท่าทางดูเป็นธรรมชาติมาก "ถึงไม่เรียนก็ยิ่งเก่งกว่าเธอ"

ติงเขียนใช้สายตาดำจ้องมองเขา ในใจกลับไม่ปฏิเสธ แคมยังรู้สึกว้าวานหน่อยๆ

ประตูหลังห้องมีผู้ชายห้องอื่นที่รู้จักกับโจวซือเยวี่ยเดินผ่านมา เมื่อเห็น

* สะพานต้นเดียว หรือสะพานขาด คือสถานที่ที่เชื่อกันว่านางพญางูขาวพบกับสวี่เซียนเป็นครั้งแรกจนทั้งสองได้ครองรักกัน ในช่วงฤดูหนาวเมื่อมีหิมะตกลงมาจะมองไม่เห็นสะพานจนดูเหมือนสะพานขาด จึงเป็นที่มาของชื่อสะพานขาด

** เทียนอันเหมิน คือจัตุรัสที่ใหญ่ที่สุดในโลก ตั้งอยู่ใจกลางกรุงปักกิ่ง เป็นสถานที่ที่เป็นสัญลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ของจีน

เขากำลังทะเลาะกับผู้หญิงที่ผิวปากและล้อพวกเขาสองสามคำตรงระเบียบ
 ดึงเชียนมองไปก็เห็นผู้ชายคนนั้นใช้สายตามีเลศนัยมองสำรวจพวกเขา
 ไปมา เธอจึงรีบหันกลับมา ก้มหน้าแก้มทำเป็นเปิดหนังสือ

โจวซือเยวี่ยึงพนักเก้าอี้อย่างเกียจคร้าน ซึ่เกียจต่อปากต่อคำกับเธอ
 เพื่อนร่วมโต๊ะชายหญิงมัธยมปลายมักจะถูกคนอื่นล้อได้ง่าย โจวซือเยวี่ย
 เองก็ไม่ใช่ว่าขี้ขลาดวัน ดึงเชียนนึกขึ้นได้ทันทีว่าแต่ก่อนตอนที่เขาเป็นเพื่อน
 ร่วมโต๊ะกับคนอื่นก็ถูกล้อแบบนี้เหมือนกัน

หรือว่าเฉพาะแค่เธอ

ขณะกำลังคิดอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงโจวซือเยวี่ยลอยมาเข้าหู "เอาข้อสอบ
 มาสิ"

อะ? ข้อสอบอะไร

ดึงเชียนทำหน้าเต๋อตา มองมือยาวๆ ที่หยิบกระดาษข้อสอบซึ่งเพิ่ง
 ดึงเสร็จไปจากตรงหน้าเธอ และวางลงที่กึ่งกลางระหว่างสองโต๊ะ พลิกเปิด
 ไปที่หน้าหลังแล้วชี้ตำแหน่งที่ผิด ก่อนจะใช้ปากกาวงบนข้อสอบช่วยเธอ
 วงข้อที่ผิด หลังจากนั้นก็เขียนขั้นตอนการคำนวณตรงพื้นที่ว่างข้างๆ

"เพราะตัวคุณร่วมน้อยของสอง สาม และห้าคือสามสิบ ถ้าทรง
 สีเหลี่ยมมุมฉากมีเส้นทแยงมุมของลูกบาศก์เท่ากับสามสิบ มีเส้นขอบซึ่ง
 ประกอบด้วยสอง สาม และห้าเป็นจำนวนเต็มบวก ดังนั้นทรงสี่เหลี่ยม
 มุมฉากที่มีเส้นทแยงมุมของลูกบาศก์เท่ากับเก้าสิบ เส้นขอบซึ่งประกอบ
 ด้วยสอง สาม และห้าก็น่าจะนำไปคูณด้วยสามถึงจะได้ผลลัพธ์ออกมา
 เธอลองดูตัวเลือกในข้อสอบ และหาค่าที่คูณด้วยสาม..."

และยังมีโจทย์ข้อนี้อีก เชื่อม AD และ BC และ CD ลบเส้นเสริมอื่นๆ
 บนแกน x และแกน y รูปสี่เหลี่ยม ABCD ก็จะเป็นแผนภาพโคออร์ดิเนต
 คำนวณหาค่าโดยตรงได้เลย..."

หลายปีหลังจากนั้นดึงเชียนยังนึกถึงภาพในวันนี้ได้ดี

วัยรุ่นใจร้อน คว้าข้อสอบจากมือเธอไป ช่วยอธิบายโจทย์เลขซึ่งเป็น

สิ่งที่เขาถนัดที่สุดให้เธอฟัง ไปไหนในฤดูใบไม้ร่วงสีเหลืองอ่อนนอกหน้าต่าง
ปลิวร่วงลงมา อากาศเริ่มหนาวเย็นขึ้น ต้นกล้าภายในใจกำลังเข้าสู่อีกฤดู
พร้อมกับอากาศภายนอกหน้าต่าง

ทันใดนั้นเธอก็เข้าใจว่าตัวเองไม่พอใจอะไร เธอก็แค่จินตนาการวันหัววัน
ที่ชอบเขาอย่างไม่ปิดบังแม้แต่หน่อย จึงได้แต่หวังว่าสักวันหนึ่งเธอจะกล้าหาญ
ขึ้นมาบ้าง

ไม่รู้ว่าจะเขียนรู้สึกไปเองหรือเปล่าวาใจซื้อเยวี่ตั้งใจลดความเร็ว
ในการอธิบายโจทย์ให้เธอฟังช้าลงเป็นพิเศษ

สุดท้ายแล้วเพื่อนร่วมโต๊ะก็มีสิทธิพิเศษมากกว่า เธอคิดเช่นนี้แล้วก็ยิ้ม
จากนั้นก็โดนปากกาเคาะศีรษะหนึ่งที "ยิ้มบ้าอะไร รีบจดสิ"

"อ้อ" ดึงเขียนรีบเก็บรอยยิ้มและหยิบปากกาขึ้นมาเขียนอย่างซื่อๆ
แต่เธอผู้ซึ่งไม่ได้ฟังอะไรเลยก็ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี ปลายปากกาจะงักค้าง
อยู่กลางอากาศ แอบชำเลืองมองคนข้างๆ ใจซื้อเยวี่จึงเชกศีรษะเธอเป็น
รางวัลอีกที

"เมื่อกี้ไม่ได้ฟังใช่ไหม"

น้ำหนักมือนั้นแรงไม่ใช่หน่อย เธอคลึงศีรษะและพยักหน้า "ฟังๆ"

ใจซื้อเยวี่ยิ้มอย่างเย็นชา "อ้อ งั้นฉันพูดว่าอะไร"

ดึงเขียนพยายามเค้นสมอง แต่นึกได้เพียงประโยคท้ายสุด "นาย
บอกว่า...สี่เหลี่ยม ABCD ก็จะเป็นแผนภาพโตะแกรม คำวนหาค่า
โดยตรงได้เลย..."

ใจซื้อเยวี่หัวเราะอย่างเสียดสี สีน้ากลับมาเย็นชาอีกครั้ง "เธอเป็น
ปลาเค็มจริงๆ นั่นแหละ ความจำสามวินาที" พุดไปพร้อมกับเอนตัวไป
ข้างหลังพิงพนักเก้าอี้ มือทั้งสองข้างล้วงกระเป๋า หัวเราะเย้ยหยันเบาๆ
"เธอสอบเข้ามาได้ยังไงกัน"

เมื่อเคยชินกับความเย็นชาของเขา เธอก็ไม่ได้รู้สึกว่ารับไม่ได้ ตอนนั้น
ดึงเขียนปรับตัวได้แล้ว ว่าแล้วเธอก็เล่าให้เขาฟังถึงประวัติการสอบเข้า

โรงเรียนมัธยมเยียนซานตั้งแต่ตอนแรกอย่างเจื้อยแจ้วไม่หยุด

"นายรู้จักสวีเคอมั้ย"

สวีเคอ? โจวซือเยวี่ยสายศีรษะ

เวลาถึงเยียนพุตถึงสวีเคอ สีหน้าเธอเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ ใบหน้าเล็กๆ แดงก่ำ ดวงตาต่ำขลับเป็นประกาย

"เพราะเขา ฉันถึงตัดสินใจสอบเข้าโรงเรียนมัธยมเยียนซาน ความจริงแล้วตอนนั้นอยู่ประถม คะแนนไม่ค่อยดี ก็เหมือนกับที่นายพุต นั้นแหละ ความจำแย่มากเป็นพิเศษ เด็กคนอื่นท่องตัวอักษรยี่สิบหกตัวได้ ตั้งแต่เด็กๆ ส่วนฉันท่องอยู่เป็นเดือน แม่ชอบเอานฉันไปเปรียบกับสวีเคอ พอเปรียบเทียบบ่อยๆ เข้าก็รู้สึกขัดแย้งในใจมาก กลียดตัวเอง ทำไมคนอื่นเรียนได้ แต่ฉันเรียนไม่ได้ ต่อมาพอเจอสวีเคอ เขาบอกฉันว่าโลกใบนี้ ไม่มีเรื่องอะไรที่คนอื่นทำได้แล้วเธอจะทำได้ การที่เธอทำไม่ได้เพราะเธอ พยายามไม่มากพอ"

โจวซือเยวี่ยกอดอก ส่งเสียงฮึบๆ ออกมาทางจมูกอย่างไม่สนใจ

ติงเชียนรู้ดีว่าคนอย่างเขาไม่สนใจคำพูดสวยหรูที่ใช้ชี้แนะการ ดำเนินชีวิตแบบนี้ "นายอย่าเพิ่งทำท่าไม่เชื่อ สิ่งที่สวีเคอพูดมีเหตุผลจริงๆ เพราะคำพูดของเขา ฉันเลยตัดสินใจพยายามเป็นสองเท่าของคนปกติ คนอื่นใช้เวลาหนึ่งชั่วโมง ฉันก็จะใช้เวลาสองชั่วโมง"

ติงเชียนคนนี้นับว่ามีความอดทนเต็มร้อยจริงๆ เธอตัดสินใจทำอะไร แล้ว แม้ว่าจะชนกำแพง เธอก็ไม่หันหลังกลับ

แต่ปรากฏว่าโจวซือเยวี่ยพุตให้เธอหมดกำลังใจอย่างไม่ทันตั้งตัว "เพราะงั้นก็เลยอ่านหนังสือถึงตีสอง? เลขก็สอบได้คะแนนแค่นี้?"

น้ำเสียงเปิดเผยตรงไปตรงมาจนทำให้เธออยากจะหาหลุมมุดหนี เธอจึงพูดเบาๆ "ก็ไม่ได้ถึงตีสองทุกวัน บางครั้งง่วงเร็วก็นอนเร็ว ถ้ามีแรง ก็นอนดึกหน่อย" เหมือนเห็นเขายิ้มเล็กน้อย ติงเชียนก็พึมพำไม่หยุด เสริมไปอีก "นายคิดว่าทุกคนเขาเหมือนกับนายหรอ อ่านรอบเดียวก็รู้เรื่อง"

โจวซือเยวี่ยมองตึงเชี่ยนอย่างขบขัน ขณะที่มือทั้งสองยังล้วงกระเป๋าอยู่ "เธอเข้าใจอะไรผิดเกี่ยวกับไอคิวมนุษย์หรือเปล่า หรือเธอคิดว่าไอคิวฉันสูงกว่าปกติ จะมีก็แค่บางคนที่มีไอคิวสูงกว่ามาตรฐานคนทั่วไป ที่เหลือส่วนใหญ่ไอคิวจะอยู่ในระดับมาตรฐานทั้งนั้น ไม่แตกต่างกันมาก เธอเรียนได้ไม่ดีแบบนี้ ฉันบอกได้แล้วว่าเพราะเธอยังไม่พบวิธีเรียนที่ถูกต้อง"

ดูสิ คนอัจฉริยะคนนี้พูดซะจริงจัง ถ่อมตัวเหลือเกิน

โจวซือเยวี่พูดจบก็โน้มตัวยื่นมือไปหยิบสมุดจดบนโต๊ะเธอที่จัดไว้เต็มหน้ากระดาน จากนั้นก็โยนลงบนโต๊ะเธออีกครั้งแล้วเก็บมือกลับไป

"บอกเธอหลายครั้งแล้ว จดบันทึกต้องเลือกจดเฉพาะที่สำคัญ จดแบบนี้สอบได้ก็แปลกแล้ว"

ตึงเชี่ยนจ้องอีกฝ่ายอยู่นานราวกับกำลังทบทวนคำพูดของเขา

โจวซือเยวี่ถูกสายตาว่างเปล่าของเธอจ้องจนขนลุก "ทำไม"

ตึงเชี่ยนคิดดูแล้วก็เฝ้มปาก จากนั้นก็ทำท่าค้ำขา "จากนี้ไปต้องรบกวนให้นายช่วยแนะนำหน่อยนะ"

โจวซือเยวี่ยิ้มส่งๆ อดไม่ได้ที่จะพูดจาทำร้ายจิตใจเธอ "แต่ไอคิวเธอต่ำกว่ามาตรฐานคนทั่วไปจริงๆ พระเจ้าใจร้ายกับเธอมากอยู่นะ ปิดประตูไม่พอ ยังไม่เหลือไว้แม้แต่หน้าต่าง"

ตึงเชี่ยนมองเขาอย่างงงๆ "นายหมายความว่ายังไง"

โจวซือเยวี่เลิกคิ้ว กลับไปทำโจทย์ต่อ หันท้ายทอยให้เธอ ปล่อยให้เธอเข้าใจความหมายเอาเอง

พระอาทิตย์ใกล้ตก ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดโชย

ผมหนาดกดำบนศีรษะส่องประกายท่ามกลางแสงอาทิตย์อันอบอุ่นที่สาดส่องเข้ามา ใบหน้าด้านข้างของเด็กหนุ่มหล่อเหลานำมอง

ไม่รู้ว่าในจังหวะนั้นตึงเชี่ยนไปเอาความกล้ามาจากไหน เธอยื่นมือออกไปผลักศีรษะเขาพาลงกตพินกรอด

"นายนะสิที่ทั้งน่าเกลียดทั้งโง่!"

เธอแค่ต้องการจะลูบศีรษะเขาเท่านั้น เหมือนที่คาดไว้ ผมเขานุ่มดีจริงๆ

คุณชายโจวโมโห "จะเอาไฉน้ย"

ติงเขียนจดศีรษะหลบไปที่มุมผนัง เอาหนังสือบังหน้าไว้และรีบซุกเข้าไปอย่างรวดเร็ว "ไม่กล้า"

ในใจราวกับมีคนตัวเล็กๆ ถีอธงโบกไปมาและตะโกนเชียร์ว่าเอาเลยๆ

อารมณ์ความรู้สึกในเวลานั้นบริสุทธิ์จริงๆ ความรักโลภโกรธหลงในตอนนั้นเป็นความรู้สึกที่แท้จริงทั้งหมด รวมถึงความมั่นใจและความรู้สึกต่ำต้อยล้วนแล้วแต่มีอยู่จริงทั้งสิ้น

เวลาเดินผ่านไป พวกเราไม่สามารถย้อนกลับไปได้ เวลาบอกกับเราว่าพวกเธอนั้นแหละที่เป็นเทพแห่งอนาคต

ติงเขียนในเวลานั้นยอมรับแล้วว่าโจวซือเยวี่เป็นเทพ

เรื่องพวกวิธีการเรียนเช่นนี้ไม่ได้จำเป็นสำหรับเทพ ภายใต้การชี้แนะของเทพ จู่ๆ ติงเขียนก็รู้สึกว่าการคิดศาสตร์ก็ไม่ได้ยากขนาดนั้น อย่างน้อยหัวข้อที่เขาอธิบาย เธอก็ฟังรู้เรื่อง

เวลาโจวซือเยวี่อธิบายโจททย์ ไม่มีคำพูดไร้สาระ สั้นๆ ได้ใจความตรงประเด็น แถมยังช่วยชี้แนะประเด็นสำคัญให้เธอด้วย

แต่คุณชายโจวไม่มีความอดทนมากนัก โจททย์บางข้อใช้หลักการเดียวกัน เวลาติงเขียนหยิบข้อสอบไปถามเขา เขาก็จะทำหน้าดู

"สอนไปกี่ครั้งแล้ว"

ติงเขียนยังคิดอย่างงงๆ ก็โจททย์ข้อนี้ฉันเพิ่งเคยทำนี่นา

แต่หลังจากที่เขาแยกแยะวิเคราะห์ให้เธอดู เธอก็พบว่ามันเป็นโจททย์ประยุกต์แบบเดียวกันกับที่เคยทำมาแล้วจริงๆ จึงรู้สึกเหมือนร่างแทบแหลก

ติงเขียนถนัดทำโจททย์เรขาคณิตเป็นพิเศษ โดยเฉพาะรูปทรงเรขาคณิตที่แบบต่างๆ โจวซือเยวี่เคยพูดว่าความสามารถในการจินตนาการพื้นที่ของเธอไม่เลว เมื่อเจอเรขาคณิตที่บิ่นที่ค่อนข้างยาก แม้แต่เขาก็กังต้องคิด

หลายวินาที เธอกลับหาคำตอบได้ทันที

คุณชายโจวใช้สายตาสีเข้มนิ่งๆ ไล่ตามมองเธอ ไม่เลวนี่

ในที่สุดตึงเชียนก็เรียกความมั่นใจกลับมาได้ ภายใต้การถูกกดดันรอบด้านจากโจวซือเยวี่

เด็กหนุ่มส่งสายตาทามเธอ 'ไม่ได้ยากขนาดนั้นใช่ไหมล่ะ'

ใช่ ไม่ได้ยากขนาดนั้น มีนายอยู่ ไม่ว่าอะไรก็ไม่ยาก ตึงเชียนตอบในใจ

โดยไม่ทันรู้ตัว เหลือเวลาอีกแค่หนึ่งสัปดาห์ก็จะสอบวัดความรู้แล้ว

พอสอบเสร็จครูหลิวเจียงก็จะจัดที่นั่งให้ใหม่ ตอนเปิดภาคเรียนครูหลิวเจียงเคยพูดไว้ว่าจะจัดที่นั่งตามคะแนน แต่ก็ไม่รู้ว่าจะสรุปแล้วจะจัดเรียงตามคะแนนเลย หรือจัดให้คะแนนสูงต่ำนั่งสลับกัน

แต่ไม่ว่าจะจัดแบบไหน ตึงเชียนก็รู้ดีว่ามีโอกาสน้อยมากที่เธอกับโจวซือเยวี่จะได้นั่งร่วมโต๊ะกันอีก

ตึงเชียนอารมณ์ไม่ค่อยดีติดต่อกันหลายวัน เธอพุดอยู่บนโต๊ะอย่างหมดหวัง

คนที่ เป็นโรคเดียวกันยังมีขงชาติอีกคน เด็กสาวทั้งสองรู้อยู่แก่ใจ หลังจากมองหน้ากันก็ยิ้มแห้งๆ ขงชาติหันหน้ามาที่โต๊ะเธอแล้วชำเลื่องมองข้างๆ

"เขาล่ะ"

ตึงเชียนถอนหายใจ "จะทำอะไร ก็ไปเตะบอลนะสิ"

ช่วงพักกลางวันคนในห้องเหลืออยู่น้อยมาก มีไม่กี่คนเท่านั้น ผู้ชายส่วนใหญ่ไปปล่อยพลังข้างนอก และใช้เวลาเล็กๆ น้อยๆ นี้นั่งมองสาวสวยห้องอื่น

ขงชาติเอียงหน้าแนบโต๊ะและถอนหายใจ "ขงจื้อฉีก็ด้วย เมื่อวานฉันคุยกับเขาเรื่องย้ายโต๊ะ เขาบอกว่าย้ายก็ย้ายสิ ปกติเธอก็ชอบพุดให้ฉัน

สลับทิ้งกับดิงเขียนอยู่ตลอดไม่ใช่หรอ มันจะเหมือนกันได้อย่างไร ถ้าเขานั่งกับโจวซือเยวี่ ฉันก็ยังได้นั่งหน้าเขา เธอว่าเขาโง่มั้ยนะ"

ดิงเขียนเปลี่ยนอิริยาบถ เอาหน้าแนบโຕະ พังเสียงลมไม้ลิ้นชักและพยักหน้าเล็กน้อย

"อาจจะ"

แต่ตรงนี้ยังมีอีกคนที่โง่กว่า

"หวังว่าครูหลิวเจียงจะรีบลืมเรื่องย้ายโຕະไปเร็วๆ" ข่งซาตีพนมมือหลับตามาวนา

ดิงเขียนถอนหายใจอีกครั้ง "ไม่มีประโยชน์หรอก เมื่อวานครูหลิวเจียงเรียกหัวหน้าห้องมาคุยแล้ว ก็พูดเรื่องนี้แหละ"

ข่งซาตีสั่งเสียงเศร้าและเอาหน้าแนบโຕະอีกครั้ง

"ทำอะไรของเธอ!"

ทันใดนั้นดิงเขียนก็รู้สึกถูกลบศิระะ เมื่อเธอลุกพรวดขึ้นจากโຕະก็เห็นโจวซือเยวี่ยยืนถือลูกบาส ข้างหลังมีข่งจื้อฉินตามมา

โจวซือเยวี่ยเพิ่งเล่นบาสเสร็จ เหงื่อท่วมทั้งตัว ใส่เสื้อกีฬาแขนกุดกับกางเกงกีฬาขาสั้นสวมเสื้อฟ้า ใส่รองเท้าบาสเกตบอล เห็นขอบสีขาวของถุงเท้า ดูเท่แบบวัยรุ่น

ผมหนานุ่มเปียกเหงื่อชุ่มตกลงมาที่หน้าผาก มีน้ำหยดลงมา เขาถือลูกบาสเดินเข้ามา แกล้งใช้มือลูบศิระะเธออย่างไม่มีเหตุผล หลังจากนั้นก็ลากเก้าอี้ออกมาตั้ง

ในเวลานั้นหัวสมองของดิงเขียนผุดขึ้นมาประโยคหนึ่ง ความบ้าพลังของเด็กหนุ่มวัยรุ่น

แต่เธอรีบสติกลับมา หลบไปด้านข้างและบ่น "สกปรกจะแย่!"

เด็กหนุ่มเริ่มได้ใจ ความซึ่กกำลังกำลังแสดงฤทธิ์เดช

โจวซือเยวี่ยยิ้มอย่างเกรี้ยวกราด เขานำตัวมาด้านหน้า แกล้งเอามือไปถูหน้าเธอ "สะอาดออกไม่ใช่หรอ"

มือที่เปียกเหงื่ออย่างอุ่นอยู่ พอลูบที่แก้มเธอทำให้รู้สึกอบอุ่น รอบตัวมีแต่กลิ่นอายของเขา

กลิ่นแรงกว่าดอกหอมหมื่นลี้นอกหน้าต่างเสียอีก จึงยากจะหลบเลี่ยง แว่นเดียวก็ลอยเข้าไปถึงกันบึ่งหัวใจของเธอ

บางคนก็ไวต่อความรู้สึกตั้งแต่เกิด แคสัมผัสเบาๆ เช่นนี้ ดิงเซียนก็ผะไปข้างหลังอย่างแรงเหมือนเห็นผี กระตุกสันหลังฟิงผั่งสีเขียวที่เย็นเยือก ดวงตาเบิกกว้างเหมือนระงัง ท่าทางราวกับดวงน้อยที่ตกใจ มองเด็กหนุ่มเบื้องหน้าด้วยสีหน้าทำอะไรไม่ถูก

โจวซือเวียยิ้มเล็กน้อยแล้วหันไปโยนลูกบาสเข้าแป้นตาข่ายที่หลังห้อง เป็นเส้นโค้งสวยงาม หลังจากนั้นก็หันกลับมา ซ้ำเลื่องมองเธอแล้วพูด

"โง่หรือเปล่า นี่มันน้ำ"

ดิงเซียนเพิ่งสังเกตเห็นว่าบนคอและแก้มของเขายังมีหยดน้ำอยู่ มันค่อยๆ ไหลเข้าไปในเสื้อกีฬาตามสันคอของเขาพอดี

"อ้อ" ดิงเซียนขยับออกจากผนังแล้วลากเก้าอี้กลับมาตั้งที่เดิม

"นี่"

พูดจบเขาก็ไม่สนใจเธอ หยิบหนังสือออกมาเปิดและพลิกไปหน้าหนึ่งอ่านไปพลางหยิบหนังสืออีกเล่มออกมาฟัดไปพลาง ผมนบนหน้าผากปลิวไปมาพร้อมกับลมเย็นๆ

ทั้งหมดล้วนเป็นท่าทางที่วัยรุ่นควรมี

ช่วงนี้ในห้องมีเรื่องมากมาย มีทั้งรับสมัครกรรมการห้อง ทั้งสมัครงาน กีฬาสี หลังจากการสอบวัดความรู้ก็จะเป็นงานกีฬาสีสามวัน หลังจากนั้นก็เป็นวันหยุดวันชาติ

ช่วงชาติอยากสมัครเป็นคณะกรรมการด้านศิลปวัฒนธรรม ส่วนช่วงนี้อียากสมัครเป็นกรรมการด้านกีฬา

ในช่วงมัธยมปลายใครๆ ก็อยากจะมีตำแหน่งในห้อง เพื่อทดสอบความสามารถในการเป็นผู้นำและการบริหารจัดการของตนเอง แต่ตำแหน่ง

หัวหน้าห้อง เลขาธิการกรรมการสมาพันธ์ยุวชนพรรคคอมมิวนิสต์จีน กรรมการด้านการศึกษา ตำแหน่งพวกนี้มีภาระหน้าที่เยอะและซับซ้อน ดังนั้นกรรมการด้านศิลปวัฒนธรรมกับด้านกีฬาจึงกลายเป็นตำแหน่งยอดนิยมในตอนนั้น

ช่วงเวลานี้ชวนให้โจวซือเยวี่ยสมัครเป็นกรรมการด้านกีฬากับเขา แต่โจวซือเยวี่ยหัวเราะเยาะกลับไป คิดไปคิดมาก็ถูก โจวซือเยวี่ยจะลงสมัครเป็นกรรมการห้องได้อย่างไร เขาไม่จำเป็นต้องทดสอบความสามารถในการเป็นผู้นำของตนเองเลยแม้แต่น้อย เขาก็เหมือนกับพ่อของเขา มีความเป็นผู้นำตั้งแต่กำเนิด แต่กลับไม่ชอบการผูกมัดพันธะใดๆ

ช่งชาติเองก็ชวนตั้งเขียนเช่นกัน "เขียนเขียน ฉันว่าเธอน่าจะลองไปสมัครเป็นกรรมการด้านการศึกษาดูนะ หรือเลขาธิการกรรมการสมาพันธ์ยุวชนพรรคคอมมิวนิสต์จีน หรือกรรมการด้านวินัยก็ได้" พุดจบโดยไม่รอคำตอบ เธอก็บอกให้ช่งจื่อฉีเขียนใบสมัครให้ตั้งเขียน

"ไม่เอา!" เสียงตั้งเขียนทั้งดั่งทั้งแหลม เหมือนสุนัขตัวน้อยโดนเหยียบหาง ทำเอาโจวซือเยวี่ยที่อ่านหนังสืออยู่ข้างๆ ตกใจ อดไม่ได้ที่จะเงยหน้ามองเธอทีหนึ่ง

"ใครเหยียบหางเธอเข้าอีกล่ะ"

ตั้งเขียนจึงได้สติกลับมา เธอเบาเสียงลงแล้วพูดกับช่งชาติ "อย่าเขียนชื่อฉันเลย ฉันไม่อยากจะกรรมการห้อง"

แม้จะรู้ว่าที่นี่ไม่ใช่โรงเรียนที่เรียนง่ายแบบเหียนผิง แต่เธอก็แค่อยากเรียนอย่างสงบ ไม่อยากจะมีตำแหน่งหน้าที่อะไรติดตัวให้วุ่นวาย

ช่งชาติถูกตะโกนไล่จนวิ่งไป สมองทำงานช้าลง ลักพักจึงจะมีปฏิกิริยาตอบสนองกลับมา "อ้อๆ" และให้ช่งจื่อฉีตีผ้าชื่อเพื่อนสาวทิ้ง

โจวซือเยวี่ยมองตั้งเขียนเหมือนคิดอะไรอยู่

สาวน้อยความคิดและจิตใจละเอียดอ่อน เธอรู้สึกตัวก็หันกลับไปมองเขา สายตาทั้งคู่สบประสานกันกลางอากาศ และหันหน้าหนีพร้อมกันโดยไม่ได้

พูดอะไรออกมา

บนแท่นบรรยายเสียงดังโหวกเหวก ทุกคนกำลังเลือกตั้งกรรมการห้อง ซึ่งจื่อฉีได้ตำแหน่งกรรมการด้านกีฬาด้วยคะแนนสูงมากอย่างสบายๆ เด็กหนุ่มบนแท่นบรรยายส่งสายตามาให้โจวซือเยวี่วีย์ ไม่รู้ว่าทั้งสองคนตกลงอะไรบ้าง กันก่อนเลือกตั้ง

ด้วยความที่ตำแหน่งกรรมการด้านศิลปวัฒนธรรมกับกีฬามักต้องทำงานร่วมกันมาแต่ไหนแต่ไร หลังจากตำแหน่งกรรมการด้านกีฬาดตกเป็นของจื่อฉีเรียบร้อยแล้ว ช่งชาติก็ยิ่งอยากได้ตำแหน่งกรรมการด้านศิลปวัฒนธรรม

แต่ผลลัพธ์ออกมาไม่เหมือนที่คาดการณ์ไว้

หยางฉุนจื่อที่ปกติเฉียบๆ จู่ๆ ก็สมัครเป็นกรรมการด้านศิลปวัฒนธรรม หากบอกว่าโจวซือเยวี่วีย์เป็นเดือนประจำห้อง หยางฉุนจื่อก็น่าจะเป็นดาวประจำห้อง

ผู้หญิงคนนี้นับว่าเป็นโจวซือเยวี่วีย์ในร่างผู้หญิง คะแนนสอบเข้ามัธยมปลายเจ็ดร้อยเอ็ดคะแนน ความสามารถในการเล่นเปียโนเกรดสิบหน้าตาสะสวย ความจริงแล้วก็ไม่ถึงกับสวยเป็นพิเศษ แต่ถ้าหากคิดรวมกับคุณสมบัติเหล่านี้ เธอก็น่าจะเป็นสาวสวยที่สุดในหมู่นักเรียนเรียนเก่ง

ติงเขียนคิดมาตลอดว่าในห้องนี้คนที่สวยที่สุดคือช่งชาติ แต่ยกเว้นต้องเป็นตอนที่ช่งชาติไม่พูด เพราะพอพูดแล้ว ท่าทีในการพูดไม่ได้ครึ่งหนึ่งของหยางฉุนจื่อเลย

"หยางฉุนจื่อกับช่งชาติ นายเลือกใคร" ติงเขียนถามโจวซือเยวี่วีย์ที่กำลังตั้งใจทำโจทย์อยู่ข้างๆ

"เลือกอะไร" เห็นได้ชัดว่าโจวซือเยวี่วีย์ไม่สนใจ เขามัวแต่ก้มหน้ามองโจทย์ได้ปากกา

ติงเขียนสูดหายใจลึกแล้วเคาะโต๊ะ "เลือกกรรมการห้องไป อย่างน้อยนายก็ต้องภูมิใจในพวกห้องบ้างสิ"

โจวซือเอวี่ยี่ฆ่าแล้วมองเธอ "ถ้าเธอมีความภูมิใจในพวกพ้องมากขนาดนี้ ทำไมเธอไม่ลงสมัครล่ะ ถ้าเธอลงสมัคร ฉันเลือกเธอ"

"เลือกฉันทำบ้าอะไร!" กวางน้อยใจเต็นตึกตักๆ ไม่เป็นจังหวะ ดิงเซี่ยนพูดด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจและร่อนรน

"เพราะเธอโง่ไง"

"ตอนนี้คือให้เลือกระหว่างขงชาตี้กับหยางฉุนจื่อ"

เด็กหนุ่มคิดสักพักก่อนจะให้คำตอบ "หยางฉุนจื่อมั่ง"

ดิงเซี่ยนเงยบั้นที

ขงชาตี้คงไม่เสียใจเพราะโจวซือเอวี่ยี่ไม่เลือกเธอ แต่ดิงเซี่ยนกลับรู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจเพราะโจวซือเอวี่ยี่เลือกหยางฉุนจื่อ

เวลานั้นแค่โจวซือเอวี่ยี่หันไปมองหยางฉุนจื่อแวบหนึ่ง ดิงเซี่ยนก็จะก้มหน้าลงเงียบๆ

เธอเข้าใจความแตกต่างระหว่างเธอกับคนเหล่านี้ดี เธอรู้จักคนแบบโจวซือเอวี่ยี่ดี เขาจะมาชอบคนอย่างเธอได้อย่างไร

บางที่เขากับเพื่อนร่วมโต๊ะคนอื่นๆ ก็เป็นแบบนี้

บางที่สามปีหลังจากนี้เธอจะไปหางโจว เขาคงอยู่ที่ปักกิ่งต่อ

หลังจากนั้นทั้งหมดที่เกิดขึ้นที่นี่ก็เหมือนกับความฝันอันแสนหวานในวัยแรกแย้ม สุดท้ายกาลเวลาจะทำให้เรื่องเหล่านี้กลายเป็นเรื่องไร้สาระ

ทันใดนั้นดิงเซี่ยนก็เริ่มพิจารณาตัวเอง เธอเกือบลืมไปว่าตัวเองต้องทำอะไร ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ไม่เหมือนกับโจวซือเอวี่ยี่ เขามีท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ เขาจะทำตัวอิสระสบายๆ อย่างไรก็ได้ เป่ย์ต้ากับชิงหวากวักมือเรียกเขาอยู่แล้ว

ส่วนเธอคงไม่อาจเข้าไปอยู่ในชีวิตเขาได้

ของมันแน่นอนอยู่แล้ว

หลังจากทำความเข้าใจชัดเจนแล้ว ดิงเซี่ยนก็มีแรงฮึดขึ้นมาในทันใด เธอไม่ได้ที่จะใช้มือตบศีรษะตัวเอง

"เมื่อไหร่เธอทำอะไรนะ!" โจวซือเยวี่ย้าเลื่องมอเงวแหวหนึ่งและล้ออย่างขำๆ "ปกติสมองก็ไม่ได้อยู่แล้ว ยังไปตีมันอีก ยังอยากจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยอยู่มั๊ย"

ติงเชียนไม่เงยหน้า "สอบสิ สอบแน่"

"คราวนี้คิดดีหรือยังว่าจะสอบเข้าที่ไหน"

"หางโจวไป ไม่เคยเปลี่ยน"

โจวซือเยวี่ย้าสายหน้า "เด็กโง่ สอนไม่ได้จริงๆ"

"ต้องเป็นคนที่จะสอบเข้าชิงหว่ากับเป่ย์ต้าเท่านั้นหรือถึงจะสอนได้"

โจวซือเยวี่ย้าเห็นติงเชียนเอาจริงขึ้นมากรีบหุบยิ้มทันที เขาเปิดหนังสือต่อไปและพูดอย่างไม่สนใจ

"ฉันก็แค่พูดไปนั่น เธออยากสอบเข้าที่ไหนก็สอบเข้าที่นั่นแหละ ฉันไม่ขัดหรอก"

หลังจากนั้นทุกอย่างก็กลับคืนสู่สภาพปกติ

คุณชายโจวยังคงอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาสบายๆ ของเขาเหมือนเดิม ติงเชียนก็ยังคงต่อสู้กับวิชาคณิตศาสตร์ตัวต้อยอย่างเอาเป็นเอาตายไม่จบไม่สิ้น เลิกเรียนก็ยังคงจูงมือกับช่งชาติไปห้องน้ำเหมือนเดิม ด้วยรูปร่างหน้าตาของช่งชาติจึงมักทำให้ผู้ชายห้องอื่นๆ สนใจ ขณะที่ติงเชียนก็เหมือนเด็กสาวตัวเล็กๆ ที่เดินข้างกายเธอ

ส่วนตำแหน่งกรรมการด้านศิลปวัฒนธรรมของช่งชาติก็ถูกหยางฉุนจื่อตัดหน้าแย่งไปแล้ว

แม้ว่าช่งชาติจะไม่เคยพูดอะไรต่อหน้าเธอ แต่ติงเชียนก็รู้สึกได้ว่าช่งชาติไม่พอใจ แถมทำท่าเป็นศัตรูกับหยางฉุนจื่ออีกด้วย

ความรู้สึกนึกคิดของหญิงสาวช่างละเอียดอ่อน แค่มองเพียงแวบเดียวก็รู้ได้ทันทีว่าสองคนนั้นไม่ถูกกัน

แต่สิ่งเหล่านี้ใช้ไม่ได้กับพวกผู้ชาย สองคนนี้จะตีกันอยู่แล้ว ทางนั้น

ยังเกาศีรษะงงๆ ถ้ามอยู่เลยว่าพวกเธอทำอะไรกัน

แน่นอน หยางฉุนจื่อไม่ได้สนใจเท่าที่เป็นศัตรูของแห่งชาติเลย เธอยังคงเป็นเทพธิดาแห่งสายลมฤดูใบไม้ผลิที่ลอยไปลอยมา เวลาเจอกันระหว่างทางก็พยักหน้ายิ้มให้กัน หลังจากนั้นก็เดินจากไปราวกับเทพธิดาเหาะกลางอากาศ

แห่งชาติที่อยู่ทางด้านนี้เกือบจะกัดฟันตัวเองแตก จากนั้นก็พ่นออกมา "เสแสร้ง"

เสแสร้งที่ไหนกัน ดิงเขียนรู้สึกว่ายางฉุนจื่อดูธรรมชาติมาก ธรรมชาติเสียจนเหมือนเทพธิดาที่ลอยลงมาจากบนฟ้า ดังนั้นจึงตบไหล่แห่งชาติเบาๆ และปลอบโยน

"ความอิจฉาทำให้ไม่สวยงามนะ"

แห่งชาติตกใจรีบคลำหน้าตัวเอง "จริงหรือ"

ดิงเขียนมองเงาหลังหยางฉุนจื่อแล้วพยักหน้าอย่างจริงจัง "จริง"

ทันใดนั้นแห่งชาติกลับบีบไหล่เธอไว้และพูดอย่างจริงจัง "พูดตามตรงฉันรู้สึกว่าคุณแต่งตัวสักหน่อยก็ไม่ได้ชี้เหรไปกว่านี้นะ" พูดจบก็พิจารณาใบหน้าเธอ "จริงนะ เธอก็แค่หน้าผากกว้างไปหน่อย ไปตัดหน้าม้าบังไว้หน่อยดีมั้ย สดุดีปาดานี้ไปตัดผมเป็นเพื่อนฉันนะ"

พูดง่าย ๆ ก็คืออยากให้เธอไปเป็นเพื่อนตัดผม

"อยากให้ฉันไปเป็นเพื่อนตัดผมก็บอกมาตรงๆ เถอะ แต่สดุดีปาดานี้ฉันต้องตีหัวหนังสือให้หน่อย ออกมาไม่ได้"

แห่งชาติก็อดแชนเธอพลาบออ่อนวอน "ทำไมชวนเธอทุกครั้งก็ไม่ว่างตลอดเลย"

ดิงเขียนพูดเสียงเบา "ก็ไม่มีเวลาจริงๆ"

"โอเค" ชาติพูดอย่างหมดหวัง "ฉันคงต้องไปกับเพื่อนเก่าแล้วละ แต่นั่นพูดจริงๆ ความจริงแล้วเธอสวยมากนะ แค่หน้าผากกว้างไปหน่อยเลยดูเหมือนคนหน้าผากใหญ่ ถ้าปิดหน้าจะสวยมาก"

ติงเชียนจะกล้ำตัดผมหน้าม้าได้อย่างไร แค่คิดยังไม่กล้าเลย เส้นผมบนศีรษะกระดิกเส้นเดียว แม่ก็เล่นงานเธอแล้ว

"หมอดูบอกว่าหน้าผากกว้างอีกหน่อยจะได้เป็นใหญ่เป็นโต ปิดไม่ได้" ช่งซาตีฟังแล้วหัวเราะฮาๆ "เธอยังเชื่อเรื่องพวกนี้อีกหรือ"

ทั้งสองคนกลับมาที่ห้องเรียน โจวซือเยวี่คุยเล่นกับช่งจื่อฉี หลังฟังแก้อีบบายๆ เหมือนเคย

ติงเชียนเพิ่งนั่งลงก็มีกระดาดส่งมาให้แผ่นหนึ่ง เธอจ้องดู...ไปลงสมัครกีฬาสิ

"อะไร"

คุณชายโจวนั่งไขว่ห้าง "สมัครสิ"

ห้องสามมีผู้หญิงน้อย มีแค่สิบกว่าคนเท่านั้น แต่ละคนต้องลงแข่งสองรายการจึงจะครบจำนวน ติงเชียนรู้ว่าไม่สามารถเป็นตัวแทนของห้องได้เลยถือกระดาดไปสมัครคิดอยู่นาน และตัดสินใจเลือกกีฬาสองรายการที่คิดว่าพอจะเอาตัวรอดได้ นั่นก็คือกระโดดไกลกับกระโดดสูง

พอเขียนเสร็จก็เห็นหยางฉุนจื่อเดินมาตรงหน้า ยื่นกระดาดสองแผ่นให้โจวซือเยวี่

"กรอกกับเพื่อนร่วมโต๊ะนายหน่อย"

หลังจากนั้นติงเชียนก็เห็นโจวซือเยวี่เอาขาที่ไขว่ห้างลงทันที

นี่คือความแตกต่าง

คุณชายน้อยคนนี้เคยรักษาภาพลักษณ์ต่อหน้าเธอที่ไหนกัน ข้างหนึ่งยกขึ้นมาจนจะถึงฟ้าอยู่แล้ว เขาก็ไม่เห็นจะชักกลับ

เมื่อจับสังเกตร่องรอยเหล่านี้ได้ก็พบต้นสายปลายเหตุทั้งหมด
ยังดีที่รู้ตัวเร็ว

ติงเชียนได้สติกลับมา ก็มึนศีรษะลง

ลมพัดเบาๆ หน้าต่างขยับซ้าๆ ข้างหูได้ยินเสียงตอบ "อือ" อย่างจริงจังแบบที่ไม่ค่อยเห็นนักของเด็กหนุ่มคนนี้ ดูเหมือนเขาพยายาม

ลดทำที่เล่นๆ ในยามปกติลง

หยางฉุนจื่อไม่พูดจามากความกับใคร แม้แต่โจวซือเยวี่ก็ไม่วุ่นวายแบบฟอร์มลงบนโต๊ะเขาแล้วก็เดินจากไป กลับเป็นโจวซือเยวี่ที่มองตามหลังเธอสักระยะ หลังจากนั้นก็ยกมูมปากเหมือนเยะเย้ยตัวเอง ยื่นแบบฟอร์มอีกแผ่นให้ติงเชียน

ติงเชียนรับมา ชำเลียงมองแวบหนึ่ง มันคือแบบฟอร์มรวบรวมข้อมูลความสามารถพิเศษ

เธอเกือบจะกรอกลงในตารางด้วยจิตใต้สำนึกว่าวาดรูป แต่พอคิดไปได้หนึ่งวินาทีก็กลับทิ้งและเขียนใหม่อย่างจริงจังว่าสเก็ตซ์ภาพ

"ฉันว่าเธออยากหาคนทำบอร์ตกระดานขาว" โจวซือเยวี่เขียนว่า 'ไม่มี' หลังจากนั้นก็ส่งเสียงฮึบๆ เมื่อเห็นความสามารถพิเศษของติงเชียน ติงเชียนพับกระดาษอย่างระมัดระวัง "ฉันเต็มใจ"

ตอนอยู่เหียนผิง เธอเป็นคนทำบอร์ตกระดานขาวเป็นเวลาสามปี เรื่องเล็กน้อยแบบนี้สบายมากสำหรับเธอ แต่มันยังเป็นสิ่งเดียวที่เธอสนใจ นอกเหนือจากการเรียนด้วย

แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ วันรุ่งขึ้นหลังจากส่งแบบฟอร์มไปแล้ว เทพธิดาหยางฉุนจื่อก็มาหาติงเชียนด้วยตัวเอง และขอให้เธอมาร่วมทำบอร์ตกระดานขาวด้วยกัน

ติงเชียนลังเลสักครู่ เธอก็คิดไว้อยู่แล้วว่าจะต้องทำบอร์ตกระดานขาว แต่ไม่เคยคิดว่าจะทำกับหยางฉุนจื่อ นอกจากนี้เรื่องการทำบอร์ตกระดานขาวก็ไม่ใช่หน้าที่ของกรรมการด้านศิลปวัฒนธรรม

"ทำไม กลัวเธอ" โจวซือเยวี่เลิ่กควมของเธอ

กลัวกับผีอะไร ติงเชียนก่อนเขาแล้วจึงหันไปตอบหยางฉุนจื่อ "ได้"

เทพธิดายิ้มให้เธอ "ดี บอร์ตกระดานขาวสัปดาห์แรกหัวข้อหลักคือ กีฬาสี อาทิตย์หน้าจะมีการตรวจแล้ว ช่วงนี้อาจต้องรบกวนเธอเลิกเรียน

แล้วอยู่ต่อนะ"

ติงเขียนพยักหน้า

หลังจากหยางฉุนจื่อจากไป โจวซือเยวี่ก็ก้มหน้าหัวเราะอย่างเยินชา
จู่ๆ ติงเขียนก็หันไปพูด

"ตอนนี้นายอิจฉานัน่มากเลยใช่ไหมล่ะ"

โจวซือเยวี่หันมามองเธอ สีหน้างุนงง จากนั้นก็หัวเราะเบาๆ
"อิจฉา...เธอ?"

ติงเขียนพยักหน้า สายตาเคลื่อนไปที่แผ่นหลังของหยางฉุนจื่อ
ความหมายก็คือ 'ฉันได้ทำปอร์ตกระดานข่าวกับหยางฉุนจื่อ นายอิจฉานัน
มากเลยใช่ไหม'

โจวซือเยวี่มองอยู่นานก็ไม่เข้าใจ สายตามองตามเธอไปสองสาม
วินาทีก็หันกลับมา จู่ๆ ก็พูดขึ้นอย่างจริงจัง

"หมายความว่ายังไง"

ติงเขียนยิ้มค้าง รู้สึกว่าตัวเองโง่เงามากจริงๆ

ทำไมต้องถามคำถามแบบนี้

เธอตัดสินใจไม่พูดต่อ แลบลิ้นและโบกมือตอบกลับไป "ไม่มีอะไร
ฉันว่าง รีบทำการบ้านเถอะ"

โจวซือเยวี่มองเธอสามวินาทีอย่างไม่เข้าใจ และ 'เต็มไปด้วยอารมณ์
ความรู้สึก' หลังจากนั้นก็พ่นออกมาคำหนึ่งอย่างเยินชา

"ปื้อ"

นายสิปื้อ นายปื้อมาก นายปื้อที่สุด ติงเขียนตอบในใจ

ปรากฏว่าเด็กหนุ่มพลิกหน้าหนังสืออย่างสบายๆ สายตาจับจ้องไปที่
หนังสือ หนังสือดูเหมือนจะขี้เกียจจะยกขึ้น

"มีอะไรก็พูดมา ชอบเก็บไว้แบบนี้ ไม่กลัวเก็บไว้จนบูดหรือไง"

"นายนั่นแหละปื้อ" ไม่เคยเห็นใครนำด่าขนาดนี้

พูดจบก็ไม่สนใจเขา เปิดหนังสือแบบฝีกหัดเริ่มทำโจทย์

โจวซือเยวี่ยกมูมปาก อารมณ์ดีขึ้น

ภายในห้องเรียนจู่ๆ ก็เกิดเสียงดัง ข้างหน้าต่างมีเงาร่างหนึ่งเดินผ่านไป
ช่งชาติหันมาตบโต๊ะตึงเขียนด้วยความตื่นเต้น

"เดือนโรงเรียน เดือนโรงเรียน! รีบดูเดือนโรงเรียนเร็ว!"

เอ๊ะ มีเดือนโรงเรียนด้วยหรือ

ตึงเขียนคิดมาตลอดว่าเดือนประจำโรงเรียนมัธยมเยียนซานก็คือ
โจวซือเยวี่ ดูท่าเธอน่าจะเพี้ยนกบในกะลาจริงๆ จากนั้นก็มองออกไปด้วย
สายตาวายากรู้อยากเห็น มีเด็กหนุ่มผมสูงคนหนึ่งยืนคุยอยู่กับหยางฉุนจื่อ
ที่ระเบียงด้านนอก

เดือนโรงเรียนรูปร่างหน้าตาสมเป็น 'เดือนโรงเรียน' จริงๆ

ย้อมผมสีแดง จอนโกนจนเกลี้ยงเกลา หน้าผากไว้มผมหน้าม้าหนาตก
สำหรับตึงเขียนในเวลานั้น นี่นับว่าทันสมัยมาก แต่เขาหน้าตาตุ๋ตึงจริงๆ
แทบจะใช้คำว่าสวยมาบรรยายได้เลย สวยกว่าผู้หญิงเสียอีก

นี่ๆ...ใครบอก

เธอยังชอบแบบสะอาด เท่ๆ และดูสง่าแบบโจวซือเยวี่มากกว่า

ส่วนเด็กเปรี้ยวๆ อย่างช่งชาติชอบคนหน้าตาแบบนี้ "เขียนเขียน
เธอว่า...เธอว่าเขาเหมือนดาราเกาหลีมั๊ย คนที่ดังมากๆ ช่วงนี้ละ"

เด็กสาวที่ไม่ค่อยได้ดูโทรทัศน์แบบตึงเขียน แต่ดาราในประเทศเธอยังรู้จักไม่ครบเลย จะไปรู้จักดาราเกาหลีได้อย่างไรกัน

จากนั้นช่งชาติก็ขมวดคิ้ว เอานิ้วชี้เคาะขมับเบาๆ ในที่สุดก็คิดออก
"ฮยอนบิน! หล่อระเบิดไปเลยมั๊ย"

"ใช่ๆ หล่อสุดๆ ไปเลย" ตึงเขียนพุดผสมโรง "เขาอยู่ห้องไหนหรือ
ชื่ออะไร"

"ซย่าซือฮาน ห้องแปดมั้ง ชื่อก็เพราะมากเลยนะ ไซ่มั๊ย"

ตึงเขียนพยักหน้าถี่เหมือนตำระเทียม เห็นด้วยกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว
"เพราะมากเลย"

ขณะที่พวกเธอพูดก็ได้ยื่นคำสองคำลอยมาเข้าหู...

ซึ่งก็คือ "บ้าผู้ชาย"

โจวซือเยวี่ "ชื่อป้อ"

พวกเธอทั้งคู่ทำเป็นไม่ได้ยินและถกกันต่อไป

ติงเชียนถาม "คะแนนเรียนเป็นยังไง" ที่จริงแล้วเธออยากจะถามว่า
คะแนนดีกว่าโจวซือเยวี่ไหม

"เป็นเด็กที่เข้ามาโดยอัตโนมัติเพราะเรียน ม.ต้น ที่นี่ คะแนนไม่ค่อยดี
แต่ก็เป็นเดือนโรงเรียน เซ็ดหน้าโชว์หน่อยก็โอเคแล้ว เธอไม่รู้สึกราวว่า
การเดินทางคู่ขามันเหนื่อยๆ ไปเลย"

ติงเชียนอยากบอกว่าไม่รู้สึกรู้สึก แต่เมื่อเธอมองโจวซือเยวี่ที่อยู่ข้างๆ
ก็พยักหน้าอย่างจริงจัง

ในจังหวะเดียวกันโจวซือเยวี่ก็หัวเราะส่งเสียงออกมา "ถ้าซย่าซือหาน
รู้ว่าห้องสามมีพวกเธอสองคน เต๋าว่าครั้งหน้าคงไม่กล้ามาหาหยางจุนจือแล้ว"

ซี

สองคนที่ระเบียงคุยกันเสร็จ หยางจุนจือก็กอดหนังสือกลับเข้ามา
ซย่าซือหานที่กำลังจะไปก็มองมาที่ประตูด้านหลังและทักทายโจวซือเยวี่
คำหนึ่ง หลังจากนั้นก็ก้าวยาวๆ เดินจากไป

ต่อมาติงเชียนถึงรู้ว่าเพื่อนร่วมโต๊ะเธอนี้มีชื่อเสียงขนาดไหน

โจวซือเยวี่มีชื่อเสียงมากตั้งแต่สมัยเรียนอยู่มัธยมต้นแล้ว เพื่อนเยอะ
และเป็นเพื่อนกับ 'คนทุกประเภท' เพราะเธอเก่งคณิตศาสตร์ และมักเป็น
ตัวแทนโรงเรียนไปแข่งระดับประเทศก็เลยรู้จักนักเรียนต่างโรงเรียนไม่น้อย

แทบจะทุกห้องต้องมีคนสองคนที่รู้จักเธอ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเจียงเฉิน
และซ่งอี่จิ้นซึ่งเป็นเพื่อนที่โตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก แม้แต่หยางจุนจือกับ
ซย่าซือหาน แต่ก่อนก็ล้วนเป็นเพื่อนนักเรียนร่วมห้องกับเธอ

หลังซย่าซือหานจากไป จู่ๆ โจวซือเยวี่ก็มองเธอและพูดขึ้นมา
"ดูไม่ออกว่าเธอชอบแนวนี้"

รอยยิ้มเขาสะดุดตาตึงเครียดมาก สาวน้อยพึมพำจากจิตใต้สำนึก
"ไม่มีใครกำหนดว่าฉันต้องชอบแบบนายนี่นา..."

ในห้องเรียนมีเสียงอีกทีก็กรีกโครม เสียงพึมพำจึงดังมาไม่ถึงหู
โจวซือเยวี่ไต่ยืนไม่ชัด เขาจึงส่งเสียง "ฮะ?" ออกมา

ติงเชียนเพิ่งรู้ว่าตัวเองพูดอะไรออกไป เธอจึงมองเขาอย่างลนลาน
"ไม่มีอะไร"

"ฉันรู้สึกว่าคุณนี่เรอคูตูกจริตแปลกๆ..." โจวซือเยวี่ชำเลืองมองเธอ
"ไม่ใช่เรียนจนเป็นบ้าไปแล้วหรอคะ?"

ติงเชียนไม่สนใจเขา เธอพบลงบนโต๊ะ

ภายในโรงเรียนมีเสียงประกาศช่วงกลางวันดังขึ้น เป็นเสียงผู้หญิง
อ่อนหวานน่าฟังดังเข้าหู

"...มีลมอ่อน มีเมฆขาว มีเธอข้างกายฉัน

คอยรับฟังจิตใจที่มีความสุขและตื่นเต้นของฉัน

ความปรารถนาของฉันแท้จริงแล้วน้อยนิด แค่เพียงได้ใช้ชีวิตเช่น
ฤดูร้อนครั้งนั้น

แค่เพียงได้ผ่านอีกครั้ง เช่นนั้นอีกสักครั้ง"

บทกลอน 'เดินเคียงข้างคุณ' ของสีมู่หรง* ที่อ่านโดยผู้จัดรายการหญิง
ไพเราะน่าฟังมาก เสียงเหมือนนกนางแอ่นเกาะบนกิ่งไม้ เสียงนั้นดังไป
ทุกซอกทุกมุมในรั้วโรงเรียน ก้องกังวาน และเข้าหูเธออย่างต่อเนื่อง

ติงเชียนฟังแล้วเคลิบเคลิ้มไปถึงหัวใจ แวตาศรัลลง จู่ๆ ข้างหู
ก็ได้ยินเสียงคนข้างๆ พูดอย่างไม่เข้าใจอารมณ์ประเภทนี้

"ทำไมต้องอ่านอะไรพวกนี้ด้วย สู้อ่านสมการเลขก็ได้ ทั้งหนวกหู
ทั้งเสียเวลา"

"..." นายไปตายกับคณิตศาสตร์ของนายเถอะไป!

* สีมู่หรง (席慕蓉) นักเขียนและจิตรกรชาวจีน

ตั้งแต่ตัดสินใจเอาตัวออกมาจากวังวนแห่งการแอบรักข้างเดียว
ช่วงเวลาร่วมโต๊ะเดียวกันที่เหลือเพียงหนึ่งสัปดาห์ทำให้ถึงเขียนทรมาณมาก
เพราะเธอควบคุมตัวเองไม่ได้ ผิวเผินสร้างทำเป็นไม่สนใจอะไร แต่มัก
อดที่จะชำเลื่องมองเขาไม่ได้

มองแนวนอน แนวตั้ง ไม่ว่าจะมองอย่างไร เธอก็รู้สึกหัวใจซื่อเยวีย
ยิ่งมองยิ่งหล่อ ยิ่งมองยิ่งดูดี โดยเฉพาะตอนทำโจทย์

ท่าทางหม่นปากกาอย่างคล่องแคล่วนั้นทำให้เธอต้องมองไม่ได้
พอมองเสร็จก็รู้สึกอู่วายใจ

ตอนนี้เธอกำลังตกอยู่ในวังวนแล้วจริงๆ

ปีนขึ้นมาหนึ่งฟุตก็ตกลงไปสามฟุต กลับกลายเป็นว่าตกลงไปลึก
กว่าเดิม เธอรู้สึกไร้เรี่ยวแรง ไร้ค่าของตัวเอง และไร้ค่าเขาที่ไม่รู้สึก
สะทกสะท้านอะไรเลย

ดังนั้นจึงมีฉากต่อไป...

"นายนำรำคาญจังเลย หยุดหม่นได้มัย!"

โจวซือเยวียมองเธออย่างประหลาดใจ แต่ก็ไม่ได้สนใจ ก้มหน้าทำโจทย์
ต่อไป

ส่วนปากกาก็หยุดหม่นแล้ว

ส่วนใหญ่เวลาที่ผู้หญิงโมโหอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ ผู้ชายล้วน
นึกว่าคงถึงวันนั้นของเดือน โจวซือเยวียก็เหมือนกัน ดังนั้นตอนที่ถึงเขียน
ตะโกนใส่เขาอย่างรำคาญ เขาก็ตอบเธออย่างอารมณ์ดีซึ่งหาได้น้อยครั้ง

"นี่? เป็นอะไรไปอีกละ"

เสียงพูดของเขาเดิมทีก็น่าฟังอยู่แล้ว ยิ่งเสียงปลอบที่ขึ้นจมูกนิดๆ
แบบนี้ก็ทำให้ถึงเขียนอึ้งไป

ตกลงจริงๆ เขาเคยปลอบใครเมื่อไร มีครั้งไหนที่ไม่ซัดเธอจนละบ้าง
จึงหว่านนั้นเธออยากจะเขย่าไหล่เขาเหมือนที่เออร์คังกับจื่อเว่ย*

* เออร์คัง (尔康) กับจื่อเว่ย (紫薇) คือพระ-นางในละครโทรทัศน์เรื่ององค์หญิงกำมะลอ

ทำเหลือเกิน จากนั้นก็ตะโกนถามเขาเสียงดังๆ ว่า... 'สรุปนายชอบฉันมั๊ย!!!'

แต่เธอรู้ว่าตัวเองไม่มีความกล้าหาญขนาดนั้น แต่เขาใช้สายตานิดเดียวก็เพียงพอที่จะทำให้ตัวเธอเองแพ้อารมณ์

เธอไม่กล้าถาม ยิ่งไปกว่านั้นก็กลัวที่จะรู้คำตอบด้วย ถึงขนาดมีบางครั้งที่ยังอยากจะทำให้การแอบรักข้างเดียวครั้งนี้จบลงสักที

ไม่ให้ใครรู้จนวันตาย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3XumxG9>